

ДАНИЕЛ СТИЙЛ БЛУ

Превод от английски: Стефания Теодосиева, 2016

chitanka.info

На любимите ми деца Бийти, Тревър, Год, Ник, Саманта, Виктория, Ванеса, Макс и Зара.

Животът е съставен от специални моменти, моменти на радост, на мъка, на голям късмет, на невероятна сериозност — моменти, които никога не забравяш и които въздействат на целия ти живот, моменти, които цениш като скъпоценност.

Нека всички ваши специални моменти са скъпоценни и щастливи, да променят живота ви по добър начин и да се окажат благословия.

Нека въздействието ви върху другите да бъде добро, нека тяхното върху вас бъде винаги изпълнено с обич, и нека винаги, винаги да знаете и помните, че ви обичам безкрайно, с цялото си сърце, сега и завинаги.

С цялата ми обич, мама / Д. С.

1

Пътуването с джип от малкото село край Луена до Маланже в Ангола, Югозападна Африка, и оттам с влак до столицата Луанда беше отнело няколко часа. Пътят от Луена бе дълъг и труден поради неизбухналите мини в района, които изискваха особено внимание и предпазливост. След четирийсет години конфликт и гражданска война страната още беше съсипана и отчаяно се нуждаеше от цялата външна помощ, която можеше да намери. Именно това бе причината Джини Картър да е тук, изпратена от „SOS Човешки права“. SOS/ЧП бе частна фондация със седалище в Ню Йорк, която разпращаше свои работници по целия свят. Назначенията й обикновено бяха за по два-три месеца на едно място, понякога по повече. Изпращаха я като част от помощен екип, който вземаше отношение по проблеми, свързани с нарушаването на човешки права, обикновено да помага на жени и деца или дори да се погрижи за най-належащите материални нужди в едно или друго място, като недостиг на храна, вода, лекарства или подслон. Често ставаше страна по правни проблеми, посещаваше жени в затвори, посредничеше с адвокати и се опитваше да измъкне жените от съда. SOS/ЧП се грижеше за работниците си и беше отговорна организация, но работата понякога беше опасна. Преди да я пратят на работа на терен, Джини бе преминала сериозно обучение в какви ли не области, от копаенето на канали и пречистване на вода до оказване на първа помощ на тежко пострадали, но нищо не я бе подготвило за онова, което бе видяла след това. Откакто започна работа за SOS/ЧП, беше научила много за жестокостта на човека спрямо себеподобните си и за бедата на хората в неразвитите и новопоявилите се страни.

Когато мина през митническата проверка на летище „Кенеди“, Джини имаше зад гърба си двацет и седем часа път — полет от Луанда до Лондон, четиричасов престой на „Хийтроу“ и после полет до Ню Йорк. Носеше джинси, туристически обувки и тежка военна канадка, русата й коса беше прибрана набързо с ластик, тъй като се бе събудила малко преди самолетът да кацне. Беше прекарала в Африка

четири месеца, от август — по-дълго от обичайното, и пристигна в Ню Йорк на 22 декември. Беше се надявала да се върне по-рано, но заместничката ѝ не беше пристигнала навреме. Джини бе опитала да организира отсъствието си от Ню Йорк по друго време, но сега ѝ се налагаше да посрещне Коледа сама.

Можеше наистина да отиде в Лос Анджелис и да прекара празниците с баща си и сестра си, но това ѝ звучеше още по-зле. Беше се махнала Ел Ей преди около три години и нямаше желание да се връща в града, в който беше израснала. След като напусна Ел Ей, бе живяла като чергар, както се изразяваше самата тя, посветена на работата си във фондацията. Обичаше това, което прави, и то я ангажираше изцяло и не я оставяше да мисли за собствения си живот. И в най-разюзданите си фантазии не си беше представяла, че ще живее и работи в страните, които сега ѝ бяха толкова познати. Беше помагала на акушерки да израждат деца и бе акуширала самата тя, когато нямаше кой друг да го направи. Беше държала умиращи деца в ръцете си и бе утешавала майките им, беше се грижила за сираци в бежански лагери. Бе живяла в разкъсвани от войни райони, бе преживяла два бунта и една революция, беше виждала мъка, бедност и разруха, с които иначе никога не би се сблъскала. Това я караше да погледне на всичко друго в живота си от различна гледна точка. От SOS/ЧП бяха благодарни за готовността ѝ да пътува до някои от най-тежките райони по света, независимо колко разорени или опасни са те, независимо от суровите условия. Колкото по-сурови бяха условията, колкото по-тежка бе работата, толкова повече ѝ харесваше.

Изобщо не се замисляше за потенциалните опасности за самата себе си. Веднъж дори беше изчезнала за три седмици в Афганистан и в централата на фондацията си бяха помислили, че е убита. Роднините ѝ в Лос Анджелис се опасяваха, че е станало точно това, но тя се бе върнала в лагера изтощена и болна, след като едно местно семейство я бе приютило и се бе грижило за нея, докато боледуваше от силна треска. Беше ходила в Афганистан, в няколко района на Африка, в Пакистан. Докладите ѝ бяха точни, проникновени и полезни, на два пъти бе изнасяла презентации в кабинета на комисаря по човешките права в ООН и веднъж пред върховния комисар по човешките права в Женева. Умееше да впечатлява слушателите си с прочувствените си описания за бедите и несгодите на онези, на които служеше.

Пристигна в Ню Йорк капнала от умора. Беше ѝ тъжно, че напуска жените и децата, за които се бе грижила в бежанския лагер в Луена, Ангола. Защитниците на човешките права се опитваха да ги преместят въпреки всевъзможните препятствия, които им пречеха да изпълнят мисията си. Искаше ѝ се да бъде останала още шест месеца или година. Тримесечните назначения винаги ѝ се струваха твърде кратки. Тъкмо се запознаваха с условията в страната, когато трябваше да бъдат заместени, но работата им бе колкото да се опитват да променят положението, толкова и да докладват точно за него. Правеха каквото могат по време на престоя си там, но това беше като да изгребваш океана с чаена лъжичка. По света имаше толкова много отчаяно нуждаещи се хора, толкова жени и деца, живеещи в ужасяващи условия.

И въпреки това Джини успяваше да намери радост в онова, което правеше, и с нетърпение очакваше следващото назначение. Искаше час по-скоро да се махне от Ню Йорк и празниците я ужасяваха. Предпочиташе да ги прекара в работа до припадък на място, където Коледа не съществуваше, както не съществуваше и за самата нея. Беше извадила лош късмет, че кацна в Ню Йорк три дни преди Коледа — най-гадните дни в годината за нея. Когато се прибра в апартамента си, искаше единствено да заспи и да се събуди, когато всичко е свършило. Коледните празници ѝ носеха само болка.

Нямаше какво да декларира на митницата, освен няколко малки дърворезби, които ѝ бяха изработили децата от лагера. Съкровищата ѝ сега бяха спомените, които носеше навсякъде със себе си — спомени за хората, които бе срещнала при пътуванията си. Материалните придобивки не я интересуваха и целият ѝ багаж се побираше в малък очукан куфар и раницата на гърба ѝ. Никога не бе имала време да се погледне в огледалото, докато работи, не че ѝ пукаше. Горещият душ бе най-големият лукс, наслада, стига да можеше да си го позволи; през повечето време се обливаше със студена вода и използваше сапуна, който носеше със себе си. Джинсите, анцюзите и тениските ѝ бяха чисти, но винаги измачкани. Но пък беше достатъчно, че има дрехи на гърба си — повечето от хората, за които се грижеше, нямаха дори и това, и тя често раздаваше дрехите си на онези, които се нуждаеха от тях повече от нея. От три години не беше носила рокля, високи токчета и грим, ако не се брой едно изслушване пред Сената, на което говори

убедително и красноречиво. А когато правеше презентациите си в ООН или в Комисията по човешките права, обличаше стар черен панталон, пуловер и обувки без токчета. Единственото важно за нея бе онова, което има да каже, посланието, което трябваше да направи, описанието на жестокостите, които бе виждала по време на работата си. Беше се сблъсквала отблизо със зверствата и престъпленията срещу жени и деца по целия свят. И бе длъжна да говори от тяхно име, когато се прибере у дома. Думите ѝ винаги бяха въздействащи и добре подбрани, и предизвикваха сълзи в очите на онези, които ги чуваха.

Излезе от терминала и вдиша дълбоко студения нощен въздух. Пътуващи за празниците бързаха към автобуси, таксите или към очакващи ги роднини и приятели, а Джини мълчаливо ги гледаше с тъмносините си като водите на езеро очи. Известно време постоя, като се чудеше дали да вземе автобус или такси до града. Бе уморена до смърт, тялото я болеше от дългото пътуване и от спането в тясното кресло. Чувстваше се виновна, че харчи пари за себе си след всичко, което бе видяла по време на мисиите, но все пак реши да се поглези. Отиде до бордюра и извика такси, което тутакси зави и спря рязко до нея.

Отвори вратата, остави куфара и раницата на задната седалка, качи се и затвори, а младият пакистанец зад волана я попита накъде да кара. Тя видя името му на стикера с лиценза, каза адреса си и миг покъсно вече се провираха през трафика към магистралата. Беше ѝ странно да се върне в цивилизацията след безнадеждния район, в който бе живяла през последните четири месеца. Но винаги се чувстваше така при всяко завръщане, а докато свикне, заминаваше отново. Винаги искаше да ѝ дадат колкото се може по-бързо ново назначение и в повечето случаи го получаваше. Тя бе един от най-ценните работници на терен заради всеотдайността си и заради опита, натрупан през изминалите почти три години.

— От коя част на Пакистан сте? — попита тя, след като се вляха в потока коли към града. Шофьорът ѝ се усмихна в огледалото за обратно виждане. Беше млад и изглеждаше поласкан, че е познала откъде е.

— Откъде разбрахте, че съм от Пакистан? — попита я той и тя също се усмихна.

— Бях там преди година. — После назова района му и той се изуми. Малцина американци знаеха каквото и да било за страната му. — Бях в Белуджисган за три месеца.

— Какво сте правили там? — Беше наистина заинтригуван от нея, а и трафикът стана по-муден. Пътуването до града в празнични дни бе дълго, а разговорът с шофьора ѝ помагаше да остане будна. Пък и ѝ изглеждаше по-познат от хората, които срещаше в Ню Йорк. Сега те ѝ приличаха на чужденци.

— Работех — тихо отговори тя и погледна през прозореца към пейзажа, който би трябвало да ѝ е познат, но вече не беше. Чувстваше се като жена без дом и това чувство не я бе напускало, откакто се премести от Ел Ей. Имаше усещането, че онзи град ще си остане последният ѝ дом, но предпочиташе нещата да са такива. Вече не се нуждаеше от дом — палатката или лагерът, в които живееше, ѝ бяха достатъчни.

— Доктор ли сте? — полюбопитства шофьорът.

— Не, работя за организация за защита на човешките права — неясно отвърна тя, борейки се с вълните умора, които я заливаха в топлото, удобно такси. Не искаше да заспи, преди да се прибере в апартамента си, да вземе душ и да легне в леглото си. Знаеше, че хладилникът е празен, но не беше важно, беше яла в самолета. Не искаше да вечеря, а на следващия ден можеше да си купи всичко необходимо.

Продължиха в мълчание и тя се загледа в приближаващия се силует на Ню Йорк. Не можеше да отрече, че е прекрасен, но ѝ приличаше на филмов декор, а не на място, където живееха истински хора. Онези, които познаваше, се подслоняваха в стари казарми, бежански лагери и палатки, а не в ярко осветени градове с небостъргачи и жилищни блокове. С минаването на годините при всяко завръщане се чувстваше все по-откъсната от този начин на живот, но организацията, за която работеше, беше в Ню Йорк и затова ѝ се струваше разумно да държи апартамент тук. Той бе черупка, в която се скриваше за кратко веднъж на няколко месеца, подобно на раковината на рак отшелник. Не изпитваше привързаност към жилището си и никога не го беше приемала за дом. Малкото ѝ лични вещи още бяха в кашони и така и не си беше направила труда да ги разопакова. Сестра ѝ Ребека ги бе прибрала вместо нея, когато Джини

продаде къщата и напусна Ел Ей, и ѝ ги изпрати в Ню Йорк. Джини дори не знаеше какво има в тях, а и не се интересуваше.

Отне малко повече от час да стигнат до апартамента и тя плати на шофьора, като му остави щедър бакшиш. Той отново ѝ се усмихна и благодари, докато тя търсеше ключовете в джоба на раницата, след което излезе на ледения въздух. Като че ли щеше да завали сняг. Известно време се бореше с ключалката на входа, оставила багажа си на земята. Фасадата изглеждаше малко поочукана и от Ийст Ривър, течаша само на една пряка оттук, духаше студен вятър. Живееше недалеч от Ийст Енд и бе наела апартамента, защото обичаше да върви покрай реката в по-топлите дни и да съзерцава минаващите лодки и кораби. Години наред беше живяла в къща в Ел Ей и животът в апартамент ѝ изглеждаше не така потискащ и по-безличен, точно както предпочиташе.

Влезе във фойето и натисна копчето на асансьора до шестия етаж. Всичко в сградата изглеждаше някак мрачно и безнадеждно. Забеляза, че някои от съседите ѝ са сложили коледни венци на вратите си.

Тя вече не си правеше труда да се занимава с украси, пък и това бе само вторият път, когато бе в Ню Йорк за Коледа, откакто се премести в града. По света имаше много по-важни неща, за които да мисли, вместо за украсяване на елхи или окачване на венец на вратата. Много ѝ се искаше да отиде в офиса, но знаеше, че той ще бъде затворен през следващите дни. Смяташе да почете, да поработи върху последния си доклад, да обобщи мисията си и да навакса със спането. Докладът щеше да я държи заета през следващата седмица, така че ѝ оставаше само да се преструва, че няма празници.

Влезе, запали лампите и видя, че нищо не се е променило. Орфаното старо канапе, което бе купила на една гаражна разпродажба в Бруклин, изглеждаше орфанно, както и преди. Беше купила и доста стар кожен фотьойл, който бе най-удобното кресло, което бе притежавала някога. Често заспиваше в него, докато четеше. Срещу канапето имаше и друго кресло за евентуален гост, но такъв никога не бе стъпвал тук. Ала все пак беше подготвена. Масичката ѝ за кафе представляваше стар метален куфар с пътнически етикети, купен заедно с канапето. Освен това имаше малка маса за хранене и четири различни стола, както и саксия с увехнало растение на перваза — беше

решила да го изхвърли през юли, бе забравила и сега то бе станало част от декора. Жената, която чистеше апартамента ѝ, не смееше да го пипне. Имаше и няколко стари лампи, хвърлящи топла светлина в стаята, както и телевизор, който почти не включваше. Предпочиташе да чете новините в интернет. А обзавеждането на спалнята ѝ се състоеше от легло, ракла, купена на старо, и стол. По стените нямаше нищо. Апартаментът ѝ не беше уютен дом, а място, където да спи и да държи дрехите си. Плащаше на чистачка, която идваше веднъж месечно, когато я нямаше, и веднъж седмично, когато бе в Ню Йорк.

Заряза куфара и раницата в спалнята, върна се в дневната и седна на канапето, което беше удобно въпреки неугледния си вид. Облегна глава назад и се замисли какво огромно разстояние бе изминала през последните двацет и осем часа. Сякаш беше ходила на друга планета и току-що се бе върнала на Земята. Още си мислеше за това, когато телефонът ѝ иззвъня. Не можеше да си представи кой е, тъй като офисът на SOS/ЧП беше затворен и бе десет вечерта. Извади телефона от джоба на канадката си и отговори. Беше го включила след митническата проверка, но нямаше никого, на когото да иска да се обади.

— Върнала си се! Или си още на път? — прозвуча жизнерадостен глас. Беше сестра ѝ Ребека от Ел Ей.

— Тъкмо влизам — с усмивка отвърна Джини. Двете редовно си разменяха есемеси, но не бяха разговаряли от месец. И беше забравила, че ѝ е казала кога ще се връща.

— Сигурно си много уморена — съчувствено рече Беки. Тя бе грижовницата в семейството и по-голямата сестра, на която Джини бе разчитала през целия си живот, макар да не я бе виждала от три години. Но разговорите, имейлите — когато бяха възможни — и есемесите поддържаха близостта им. Беки наскоро беше навършила четирийсет и бе четири години по-голяма от Джини. Беше омъжена, с три деца, и живееше в Пасадена; а баща им, който бавно, но неотклонно си отиваше от алцхаймер, живееше при нея от две години. Вече не можеше да се справя сам, но нито Беки, нито Джини искаха да го пратят в старчески дом. Майка им беше починала преди десет години. Той бе на седемдесет и две, но Беки твърдеше, че изглеждал десет години по-стар, откакто се разболял. Преди беше работил в

банка и се бе пенсионира след смъртта на майка им. След това бе изгубил жаждата си за живот.

— Уморена съм — призна Джини. — И мразя да се прибирам по това време на годината. Надявах се да се върна по-рано и вече да съм заминала отново, но заместничката ми закъсна — обясни тя и затвори очи, като се мъчеше да не заспи, докато слушаше гласа на сестра си. — Надявам се скоро да ме пратят някъде отново, но засега не знам нищо. — Мисълта, че няма да се задържи дълго в Ню Йорк, я ободряваше. Депресираще я не апартаментът, а това, че нямаше какво да прави между назначенията и че не е полезна за никого тук. Не искаше нищо, само да замине отново.

— Защо не си починеш? Току-що си се прибрала. И защо не дойдеш да ни погостуваш, преди да те пратят нанякъде? — Беки вече бе канила Джини да прекара празниците с тях, но тя за пореден път беше отказала.

— Ами може — уклончиво отвърна Джини, докато махаше ластика, за да остави дългата руса коса да се разпилее по гърба ѝ. Беше много по-хубава, отколкото осъзнаваше, но не ѝ пукаше. Външният ѝ вид вече не беше важен в живота ѝ, макар че навремето беше — в далечното минало, което бе престанало да съществува преди три години.

— Трябва да дойдеш, преди татко съвсем да се обърка — напомни ѝ Беки. Джини не беше виждала колко бавно, но неотклонно е загъването му и не осъзнаваше колко се е влошило състоянието му през последните няколко месеца. — Завчера се изгуби на две пресечки от къщата, един съсед го доведе у дома. Не можеше да си спомни къде живее. Децата се опитват да го държат под око, но забравят, а ние не можем да го наглеждаме през цялото време.

Беки не работеше откакто роди второто си дете. Преди това имаше обещаваща кариера в областта на рекламата, но я пожертва, за да отгледа децата си. Джини така и не бе сигурна, че е постъпила правилно, но Беки като че ли не съжаляваше. Синът ѝ и двете ѝ дъщери вече бяха тийнейджъри и изискваха непрекъснатото ѝ внимание, макар че Алън винаги бе до нея и до баща им. Той се занимаваше с електроника, бе инженер и осигуряваше стабилен и охолан живот на семейството си.

— Няма ли да е по-добре да му наемем гледачка, която да поеме част от товара ти? — загрижено попита Джини.

— Той няма да го приеме. Още иска да се чувства независим. Но вече не му позволявам да извежда кучето — изгуби го на два пъти. Подозирам, че ще стане още по-зле, а лекарствата не помагат така, както преди. — Докторите ги бяха предупредили, че лекарствата могат само да забавят заболяването за известно време. Джини се опитваше да не мисли за това и се получаваше по-лесно, когато беше далеч. Сестра ѝ обаче живееше всеки ден с реалността на положението, което я караше да се чувства виновна, но тя наистина се опитваше да съчувства на Беки, когато се чуваха. Не можеше да се върне в Ел Ей. Едно подобно завръщане щеше да я убие. Не беше стъпвала нито веднъж в града, откакто се махна, и Беки проявяваше изумително разбиране, въпреки че ѝ се налагаше сама да се оправя с баща им. Сега желанието ѝ бе просто Джини да дойде да го види, преди да е станало твърде късно. Опита се да предаде това на сестра си, без да я кара да се чувства виновна или да я плаши. Но прогнозите не бяха добри, болестта напредваше и Беки виждаше как баща им се променя с всеки изминал ден, особено през последната година.

— Ще мина тези дни — обеща Джини и наистина искаше да го направи, но и двете знаеха, че няма да се случи, преди да замине на поредното назначение. — А с теб какво става? Добре ли си? — попита тя. Чуваше децата на заден план; Беки нямаше нито минута за себе си през целия ден.

— Добре съм. Преди Коледа е пълна лудница, децата не ги свърта на едно място. Смятахме да ги заведем на ски, но не мога да оставя татко, така че момичетата заминават с приятели, а Чарли има нова приятелка, от която не може да се откъсне, и е много доволен, че ще си е вкъщи. Трябва да завърши с кандидатстването за колежа, така че ще му скъсам задника през празниците. — Мисълта, че племенникът ѝ ще влиза в колеж, пропъди сънливостта на Джини и я накара да осъзнае колко бързо лети времето.

— Направо не мога да повярвам.

— Нито пък аз. Марджи ще стане на шестнайсет през януари, а Лизи навършва тринайсет. Къде отлетя животът ми, по дяволите? През юни ще станат двайсет години, откакто сме женени с Алън. Направо да се стреснеш, нали?

Джини кимна замислено. Помнеше сватбата им, сякаш бе вчера. Тогава беше на шестнайсет и бе тяхна кума.

— Така си е. Не мога да повярвам, че си на четирийсет, а аз на трийсет и шест. Сякаш вчера беше на четиринайсет и носеше шини, а аз на десет.

Двете се усмигнаха на спомена. После Алън се върна от работа и Беки каза, че трябва да затваря.

— Трябва да му прегоря нещо за вечеря. Някои неща така и не се променят, ужасна готвачка съм. Слава богу, че на Бъдни вечер ще вечеряме у майка му. Не бих могла да се мъча отново с пуйката. Денят на благодарността едва не ме довърши.

Бяха типично американско семейство, нещо, което Джини никога не бе била.

Беки винаги бе правила онова, което се очаква от нея. Беше се омъжила за приятеля си от гимназията, докато още бяха в колежа. След завършването си купиха къща в Пасадена с помощта на родителите. Имаха три страхотни деца и тя бе идеалната майка.

Беше председател на родителско-учителската асоциация, ходеше на скаутските мероприятия със сина си, преговаряше с момичетата и им помагаше с домашните, поддържаше прекрасен дом и бе чудесна съпруга на Алън. Двамата имаха стабилен брак, а сега тя се грижеше и за баща им, докато Джини обикаляше из военни зони и неплодни места, опитвайки се да излекува язвите на света.

Разликата между двете сестри бе голяма, но те се уважаваха и обичаха една друга. Въпреки това Беки трудно разбираше пътя, избран от сестра ѝ през последните години. Знаеше причините за този избор, но реакцията ѝ се струваше прекомерна и Алън споделяше мнението ѝ. Двамата се надяваха, че Джини най-сетне ще се прибере, ще се установи и отново ще заживее нормално. Въпреки всичко случило се според тях беше време да го направи, преди да се промени до степената да стане неузнаваема. Беки се боеше, че сестричката ѝ е тръгнала в тази посока, макар да се възхищаваше на делата ѝ. Но двамата с Алън смятаха, че тя трябва да сложи край на пътуванията и всекидневните рискове, преди да са я убили някъде. Беки бе убедена, че Джини се наказва, но прекалява. Мотивите ѝ звучаха много благородно, но две и половина години сред диви места като Афганистан граничеха с лудост. Двамата с Алън трудно можеха да си представят какво прави там. И

Беки никога не се оплака, нито веднъж не притисна по-малката си сестра, но се нуждаеше от помощ за баща им. Джини заминаваше нанякъде и всички трудни решения и трудни моменти лягаха на нейните плещи. Джини се беше махнала, преди баща им да започне да се влошава, а сега заради работата си не можеше да участва в грижите за него.

— Ще ти звънна утре — обеща Беки и затвори.

И двете знаеха, че денят няма да е добър. Винаги беше така — това беше годишнината от деня, в който животът на Джини се промени завинаги и всичко, което бе ценяла толкова много, бе изчезнало. Това беше ден, който ѝ се искаше да забрави или да проспива всяка година, но никога не можеше. Прекарваше нощта будна в леглото, превърташе лентата отново и отново, мислеше за всички начини, по които нещата можеха да са различни, защо трябваше да са такива и какво беше направила и пропуснала да направи. Ала резултатът винаги беше един и същ. Тя беше сама, а Марк и Крис бяха мъртви.

Със съпруга ѝ бяха отишли на парти у приятели два дни преди Коледа. Щеше да има деца и Дядо Коледа, така че взеха със себе си и Кристофър. Джини никога не бе виждала фотографиите от онази вечер, но снимките на Крис в скута на Дядо Коледа късаха сърцето на Беки, докато ги опаковаше за сестра си заедно с всички бебешки албуми и фотографиите от сватбата ѝ с Марк. Сега те бяха в кашоните, които Джини така и не отвори, а ги остави натрупани в неизползваната втора спалня в апартамента си в Ню Йорк. Тя нямаше представа какви сувенири от изгубения ѝ живот ѝ е изпратила Беки, но и никога не би могла да ги погледне.

Джини и Марк бяха златна двойка, телевизионни звезди. Той бе репортер, а тя — най-популярната водеща. Красиви и лудо влюбени, двамата се бяха оженили, когато Джини бе на двайсет и девет и кариерата ѝ тъкмо разцъфтяваше, а Марк вече беше звезда. Крис се роди на следващата година. Имаха великолепна къща в Бевърли Хилс и всичко, което можеха да си пожелаят. Всичките им приятели и познати им завиждаха за щастливия брак и живота им.

Онази вечер отидоха на партито, с Крис на задната седалка, облечен с малък коледен костюм от червено кадифе и карирана папийонка. Беше на три и с нетърпение очакваше да седне в скута на Дядо Коледа. Докато Джини го гледаше, Марк беше отишъл на бара и

бе изпил чаша вино с някои от мъжете. Бе имал дълъг ден. Джини също бе изпила чаша вино. Повечето родители бяха с чаши в ръце и в празнично настроение. Никой не беше пиян и Марк изглеждаше в отлична форма, когато си тръгнаха от партито, за да сложат Крис да си ляга. По-късно хиляди пъти си бе повтаряла, че Марк ѝ се бе сторил напълно трезвен, сякаш това щеше да промени нещата. Аутопсията показва, че съдържанието на алкохол в кръвта му е над допустимото — не шокиращо много, само колкото да забави реакциите му. Очевидно беше изпил повече от една чаша, докато тя бе гледала Крис и бе разговаряла с другите майки. А тъй като знаеше колко отговорен е Марк, Джини бе сигурна, че не е имал чувството, че е пил прекалено — в противен случай щеше да я помоли тя да кара или да извикат такси.

Излязоха на магистралата и пресякоха билото, когато започна да вали и се сблъскаха челно с един автоvlak, който премаза колата им. Марк и Крис умряха на място. Джини лежа цял месец в болница със счупен шиен прешлен и счупени ръце. Беше се наложило да разрежат колата, за да я извадят. Беки дойде в болницата веднага щом ѝ се обади, но не бяха съобщили на Джини какво е станало с Марк и Крис. Беки ѝ каза на следващия ден. Бяха загинали на мига и животът на Джини свърши с техния. След това тя никога не се върна в къщата, накара Беки да се отърве от нея и от всичко в нея, освен малкото неща, които по-късно сестра ѝ прибра в кашони и ги изпрати в Ню Йорк.

Джини беше останала при Беки, докато прешленът ѝ зарасне. Бе извадила невероятен късмет. Счупването беше достатъчно високо, за да не я парализира, макар че се наложи да носи шест месеца шина. Напусна работата си в телевизията, избягваше приятелите си и не можеше да погледне никого в очите. Беше убедена, че вината за смъртта на съпруга и сина ѝ бе нейна, защото е позволила на Марк да седне зад волана. Беше предположила, че и двамата са изпили само по чаша вино, тъй като Марк рядко пиеше повече и не обичаше да кара по магистралата по тъмно. Изобщо не ѝ бе хрумвало да го попита колко е пил, тъй като ѝ се беше сторил трезвен. Казваше си, че ако го беше попитала, щеше да шофира тя и тогава може би Марк и Крис още щяха да са живи. Беки знаеше, че сестра ѝ никога няма да си прости, каквото и да ѝ кажеха. И нищо не можеше да промени факта, че съпругът на Джини и тригодишният им син са мъртви.

Джини се беше преместила в Ню Йорк през април, без да се сбогува с никого, и в продължение на един месец си търсеше работа в някоя организация за защита на човешките права. Искаше единствено да се махне колкото се може по-далеч от стария си живот. Беки никога не го спомена, но беше сигурна, че сестра ѝ търси смъртта си и иска да бъде убита по време на някое от назначенията, поне през първата година. Мисълта късаше сърцето ѝ — знаеше как се чувства Джини, както и че никой не може да ѝ помогне. Надяваше се само, че с времето раните ще зараснат и тя ще бъде в състояние да живее с миналото. Вече не беше съпруга и майка, бе изгубила двамата души, които беше обичала най-силно на този свят. И се бе отказала от кариера, за изграждането на която беше работила здраво. Джини беше добър репортер и се справяше отлично в телевизията. Беше щастлива, преуспяла, напълно удовлетворена жена, а само за една нощ животът ѝ се превърна в кошмар. Тя никога не говореше за това, но сестра ѝ знаеше и усещаше колко мъчително е всичко за нея. Именно затова Беки не повдигна настойчиво въпроса за баща им. Джини и бездруго имаше предостатъчно проблеми със загубата и трагедията. Беки нямаше сърце да иска от нея повече, затова пое грижите за баща им, докато сестра ѝ рискуваше живота си по света.

Но един ден, независимо колко силно и колко далеч се опитваше да избяга, трябваше да спре и да се изправи пред факта, че двете най-скъпи ѝ същества си бяха отишли и никога нямаше да се върнат. Беки се надяваше самата Джини да не се убие преди това и винаги изпитваше огромно облекчение, когато тя се връщаше в Ню Йорк, пък било и за съвсем кратко. У дома поне беше в безопасност. И на двете им беше трудно да повярват, че не са се виждали от почти три години, но времето беше изминало така или иначе. Беки бе заета със семейството си, а Джини винаги бе в някоя далечна размирна страна, където рискуваше живота си и изкупваше греховете си.

Беки изглеждаше натъжена, когато затвори, и Алън се наведе да я целуне. Беше хубава жена, но не можеше да се сравнява със сестра си, особено когато Джини работеше в телевизията и поддържаше всекидневно косата и грима си. Дори без процедурите по разкрасяване Джини винаги бе изглеждала по-добре от Беки. Джини беше от красавиците, които карат всички да занемаят, докато Беки беше обикновеното хубаво момиче от квартала.

— Добре ли си? — попита Алън и погледна загрижено съпругата си.

— Току-що говорих с Джини. В Ню Йорк е. Утре е годишнината — каза тя, като го изгледа многозначително и кимна.

— Трябва да дойде да види баща си, докато е в Щатите — с укор рече той. Беше се уморил да гледа как жена му понася цялата тежест, а сестра ѝ нищо. Все намираше някакво извинение да не идва. Беки го приемаше с повече разбиране от него. За Алън обаче това не изглеждаше честно.

— Обеща, че ще дойде — тихо каза Беки.

Алън не отговори, свали си сакото, седна в любимото си кресло и включи новините, а тя отиде в кухнята да приготви вечерята, умислена за сестра си. Пътищата на двете открай време бяха много различни, но през последните три години различията се бяха задълбочили още повече. Вече нямаха нищо общо помежду си, освен родителите и детството. Животът на едната бе коренно различен от живота на другата.

Джини си мислеше същото, докато влизаше в банята си в Ню Йорк, пускаше душа и събличаше дрехите си. Беки имаше съпруг, три пораснали деца, къща в Пасадена и подреден живот, докато тя не притежаваше нищо, за което да я е грижа, освен един апартамент с мебели втора употреба. В живота ѝ нямаше никого, освен хората, за които се грижеше по света. Когато водата се стопли достатъчно, тя стъпи под душа и остана да стои дълго така, докато струите се стичаха по стройното ѝ тяло и по лицето, отмивайки сълзите. Знаеше колко болезнен ще бъде следващият ден. Щеше да го преживее, както го бе преживявала всяка година, но понякога се питаше защо. Защо се бореше да продължи да живее? За кого? Имаше ли някакъв смисъл? Ставаше ѝ все по-трудно и по-трудно да отговори на този въпрос, времето минаваше, нищо не се променяше, а Марк и Крис все така ги нямаше. Трудно ѝ беше да повярва, че е успяла да живее без тях цели три години.

2

Когато се събуди на сутринта, денят бе ярък и слънчев и по мразовития въздух в стаята си личеше, че навън е много студено. Беше денят преди Бъдни вечер, най-омразният ден в годината, и Джини още се бореше с културния шок и часовата разлика след пътуването. Обърна се на другата страна и отново заспа. Когато се събуди пак четири часа по-късно, денят бе посивял и валеше сняг. Намери някакво разтворимо кафе в шкафа и пакетче стари ядки, които изхвърли. Прекалено я мързеше, за да излезе на студа да си вземе нещо за ядене. Пък и без това не бе гладна — никога не бе изпитвала глад в този ден. Отиде в дневната по пижама и се постара да не погледне към снимката на Марк и Крис в сребърна рамка на очуканото бюро. Имаше само две техни снимки в апартамента. Тази, която се опитваше да не забелязва, беше на Марк с Крис на втория му рожден ден. Седна на фотьойла, затвори очи и неизбежно се замисли за същия ден преди три години, когато бяха отишли на партито, Крис с костюмчето му от червено кадифе с карирана папийонка. Опита се да пропъди образа от ума си, но не успя. Спомените просто бяха твърде силни — от партито, как се събужда в болницата след катастрофата, как Беки ѝ казва какво се е случило. И двете се бяха разридали, а после всичко беше размазано. Отслужиха панихида, след като излезе от болницата месец по-късно, не можеше да си спомни да е изпадала друг път в такава истерия. После седмици наред остана на легло в дома на Беки. От телевизията бяха чудесни, помолиха я да си вземе отпуска, вместо да напуска, но тя знаеше, че никога не би могла да се върне там без Марк. Работата в телевизията без него изглеждаше безсмислена и щеше да ѝ причинява твърде много болка.

Живееше от спестяванията си, от застраховката му за живот и от парите от продажбата на къщата. Имаше достатъчно да продължи още дълго да се занимава с това, което правеше, въпреки мижавата заплата от SOS/ЧП. Нуждаеше се само от малко груби дрехи за пътуванията ѝ. Не ѝ пукаше какво носи, как е облечена, какво яде и как живее.

Всичко, което бе имало някакво значение за нея, беше изчезнало. Животът ѝ бе празна черупка без Марк и Крис. Единствено работата даваше някакъв смисъл на съществуването ѝ. Нямаше никаква търпимост към несправедливостите, с които се сблъскваше всеки ден в различните култури и страни по света. Беше станала борец за свобода, защитаваше жените и децата — може би, за да смекчи собственото си чувство за вина, че не е била достатъчно бдителна онази съдбовна нощ, че бе позволила на съпруга си да изложи на риск и тримата. Искаше ѝ се да беше умряла с тях, ала вместо това бе оцеляла, колкото и жестоко да беше. Наказанието ѝ бе да прекара остатъка от живота си без тях. Почти не можеше да понесе тази мисъл и рядко си позволяваше да я допусне, но никога не можеше да я избегне на този ден. Тогава спомените се връщаха устремно при нея като призраци.

След като мръкна, тя застана до прозореца, загледана как снегът се сипе леко по улиците на Ню Йорк. Вече беше натрупало десетина сантиметра. Беше прекрасно и изведнъж ѝ се прииска да излезе и да се поразходи. Трябваше да глътне малко свеж въздух и да избяга от собствените си мисли. Картините в съзнанието ѝ я потискаха и тя реши, че студът и снегът ще я разсеят и ще прочистят главата ѝ. Можеше да си вземе нещо за хапване на връщане, тъй като не бе яла през целия ден. Не че беше гладна, но знаеше, че трябва да се храни. В момента ѝ се искаше само да се махне от апартамента и от натрапчивите мисли.

Облече два дебели пуловера, джинси, обу туристически обувки с топли чорапи, нахлузи плетена шапка и навлече канадката. Вдигна качулката над шапката и извади чифт дебели ръкавици от едно чекмедже. Всичките ѝ вещи вече бяха функционални и прости. Беше прибрала всички бижута от Марк в трезора на банката в Калифорния. Не можеше да си представи да си ги сложи отново.

Прибра портмонето и ключовете в джоба си, изгаси светлините, излезе от апартамента и взе асансьора до партера. Секунди по-късно вървеше в снега по Осемдесет и девета на изток към реката, като вдишваше дълбоко мразовития въздух. Снегът продължаваше да вали. Облачета пара се издигаха във въздуха, когато издишаше. Мина по надлеза до реката и спря край парапета, загледана в минаващите кораби — влекач, две баржи и увеселително корабче, цялото светнало за нечие коледно парти. Настроението на борда му бе празнично и тя

чу музика и смях в свежия въздух, докато корабчето минаваше покрай нея.

По улицата нямаше почти никакво движение, докато стоеше загледана надолу към водата. Изведнъж образите на Крис и Марк отново нахлуха в съзнанието ѝ и тя си помисли в какво се е превърнал животът ѝ след смъртта им. Живот, който бе посветила на другите — живот, който поне служеше на някого, но, както се бе досетила сестра ѝ, на нея не ѝ пукаше дали е жива или мъртва, затова бе поемала безумни рискове. Хората си мислеха, че е храбра, но единствено тя знаеше каква страхливка е всъщност и как се надява да я убият, за да не ѝ се налага да прекара остатъка от дните си без съпруга и сина си.

Загледана в блещукащата под нея вода, тя си помисли колко лесно може да прекрачи парапета и да скочи в реката. Много по-лесно, отколкото да живее без тях. Обхваната от странно спокойствие, Джини се запита колко ли време ще ѝ отнеме да се удави. Беше сигурна, че в реката има течения и както бе навлечена с толкова много дрехи, щеше да потъне бързо. Изведнъж идеята ѝ се стори страшно привлекателна. Не си помисли за Беки или за баща си. Сестра ѝ имаше свой собствен живот и семейство, вече изобщо не се виждаха, а баща ѝ нямаше и да разбере, че е умряла. Като се замислеше, моментът изглеждаше чудесен да се махне от този свят.

Тъкмо се готвеше да прекрачи парапета, когато зърна с периферното си зрение някакво внезапно движение. Сепна се и се обърна. Качулката на канадката блокираше полезрението ѝ и видя само как нещо бяло се втурва в някаква малка барака. Затръшна се врата. Очевидно някой се криеше вътре и Джини се зачуди дали не е възнамерявал да я нападне. В моментното ѝ състояние скачането в реката и удавянето изглеждаше просто и разумно решение; ала да бъде нападната от някакъв хулиган, криещ се в барака, бе далеч по-неприятно и по всяка вероятност щеше да остане жива след това. Но тя не искаше да се махне. Имаше план за изпълняване. Смяташе да скочи в реката и не искаше да чака до следващия ден. Имаше нещо привлекателно поетично в идеята да умре на същата дата, макар и три години по-късно. Чувството ѝ за ред налагаше да се самоубие тази вечер. Изобщо не ѝ мина през ума, че мисленето ѝ е изкривено, че разсъдъкът ѝ е парализиран от мъка. Всичко ѝ изглеждаше напълно логично. Не искаше да избяга и да се откаже от замисъла си, защото

някой се е скрил в бараката. Беше дори дразнещо, че онзи в бараката не излизаше, и продължаваше да се таи там. Джини стоеше и го чакаше да излезе, за да не я стресне или нападне. Отказваше да се махне и остана на мястото си, твърдо решена да изпълни плана си. Вземането на това решение я беше освободило от болката. Беше намерила изход.

От бараката не долиташе никакъв шум, ала изведнъж долови някакво раздвижване и чу приглушено кашляне. Любопитството ѝ надделя. Ако някой кашляше, може би беше болен и се нуждаеше от помощ. Това не ѝ бе хрумвало досега. Джини остана дълго, вперила поглед в бараката, след което дръзко отиде до нея и почука на вратата. Зачуди се дали човекът вътре всъщност не е жена, макар да ѝ се бе сторило, че е видяла мъж с периферното си зрение. Така или иначе, фигурата се бе шумнула бързо вътре и бе затворила вратата.

Остана отпред около минута, после отново почука предпазливо. Не искаше да отваря и да стряска онзи вътре. Отговор не последва, затова почука трети път. Щеше да предложи помощта си, ако човекът беше болен. И след като се погрижеше за неговите нужди, щеше да обърне внимание и на своите. Вече беше обмислила всичко. Щеше да извърши класическо самоубийство. Знаеше, че хората правят подобни неща всеки ден и мисълта вече не ѝ изглеждаше шокираща.

— Добре ли сте? — с твърд глас попита тя.

Отново не последва отговор, но когато понечи да се отдалечи, тих глас отвърна:

— Да, добре съм.

Гласът ѝ се стори много младежки. Не можеше да определи дали е мъжки или женски. Инстинктът ѝ надделя и Джини напълно забрави за себе си.

— Студено ли ви е? Искате ли да хапнете нещо?

Последва дълга, много дълга пауза, сякаш човекът в бараката обмисляше думите ѝ.

— Не, добре съм. — Този път прозвуча като глас на момче. — Благодаря — добави.

Джини се усмихна. Поне беше учтив. Тя се обърна да си тръгне и отново си помисли за плана си, макар че прекъсването беше забавило инерцията ѝ и я беше разсеяло. Вече не се чувстваше така твърдо решена, както преди няколко минути, но въпреки това продължи да

върви към парапета, като се питаше кой ли е в бараката и какво прави там. Изведнъж чу глас зад нея да извиква „Хей“. Обърна се изненадана и видя момче на около единайсет или дванайсет по тениска, със скъсани джинси и високи кецове, с разчорлена коса. Гледаше я с широко отворени очи и дори от това разстояние видя, че те са ярко, почти електриково сини на лице с цвят на мляко с капка кафе.

— Имате ли храна? — попита момчето, докато Джини се взираше в него, шокирана колко оскъдно е облечено в този студ.

— Мога да взема — отвърна тя. Наблизо имаше „Макдоналдс“. Самата тя често си купуваше закуска оттам.

— Не, всичко е наред — малко разочаровано каза той, застанал треперещ до бараката. Тя беше градска собственост, но явно бе забравена отключена и момчето я използваше за подслон и място за спане.

— Мога да ти донеса нещо — предложи тя.

Момчето се поколеба, после поклати глава и изчезна обратно в бараката, а Джини се върна при парапета и се загледа надолу в реката. Вече започваше да се чувства неловко от решението, което ѝ се струваше така разумно само преди минути. Канеше се да се отправи обратно към апартаментата си, когато момчето с яркосините очи и черна коса внезапно се озова до нея.

— Мога да дойда с вас — подхвърли то в отговор на предишното ѝ предложение за вечеря. — Мога да си платя.

Джини видя как се мъчи да не трепери. Ясно беше, че не ѝ е писано да скочи в реката и да умре тази вечер. Вместо това щеше да нахрани това дете. Понечи да свали канадката си и да му я даде, но момчето храбро отказа. Тръгнаха един до друг, отдалечавайки се от реката. Само преди минути Джини възнамеряваше да умре, най-сетне да избяга от мъките си в един рядък за нея пристъп на страхливост, а сега отиваше да вечеря с непознато момче.

— На около две преки оттук има „Макдоналдс“ — каза му тя.

Опитваше се да върви бързо, така че движението да го загрее, но той се тресеше видимо, когато стигнаха до ресторанта, и тя успя да го огледа добре на ярката светлина. Имаше най-сините очи, които бе виждала някога, на сладко, все още детско лице, което се взираше невинно в нея. Сякаш е било писано пътищата им да се пресекат тази

вечер. В ресторанта беше топло и момчето заподскача, за да се стопли. Идеше ѝ да го прегърне и да го сгрее, но не посмя.

— Какво искаш? — нежно го попита тя.

Момчето се поколеба.

— Давай — окуражи го Джини. — Почти Коледа е, нали така.

Момчето се ухили и си поръча два сандвича „Биг Мак“, пържени картопки и голяма кола. Джини си взе един „Биг Мак“ и малка кола. Плати сметката и двамата седнаха на една маса и зачакаха вечерята си, която няколко минути по-късно пристигна. Междувременно момчето се беше стоплило и спря да трепери. Нахвърли се яростно върху храната и беше по средата на втория бургер, когато спря да яде, за да ѝ благодари.

— Можех и сам да платя — малко смутено рече той и тя кимна.

— Не се и съмнявам. Този път обаче аз черпя.

Момчето кимна.

Джини го гледаше и се питаше на колко ли е години. Още бе изненадана колко сини са очите му.

— Как се казваш? — предпазливо попита тя.

— Блу Уилямс — отвърна той. — Блу е истинското ми име, не е прякор. Мама ме е кръстила така заради цвета на очите ми.

Джини кимна. Напълно разбираемо.

— Аз съм Джини Картър — представи се тя и двамата се ръкуваха. — На колко си години?

Той я изгледа подозрително и с опасение.

— На шестнайсет — тутакси отговори и Джини веднага разбра, че лъже.

Очевидно се тревожеше, че ще се обади на Агенцията за защита на детето. На шестнайсетгодишна възраст не попадеше в техните правомощия.

— Искаш ли да идеш в приют за през нощта? В бараката сигурно е студено. Мога да те заведа, ако искаш — предложи тя.

Той поклати решително глава и изпи половината кола. Вече беше излапал двата бургера и повечето картопки. Беше прегладнял, явно не бе слагал нищо в уста от доста време.

— Добре съм си в бараката. Имам спален чувал. Доста топло е.

Джини реши, че това е малко вероятно, но премълча.

— Откога живееш навън? — Зачуди се дали не е избягал и дали някой не го търси. Но и да беше така, онова, от което е избягал, вероятно е било по-лошо от негодите му по улиците. В противен случай щеше да се прибере у дома.

— От няколко месеца — неопределено отвърна той. — Не обичам приютите. Пълни са с ненормални. Пребиват те или те обират, а и много от обитателите им са болни. Така е по-сигурно.

Джини кимна. Искаше да му повярва — и преди беше чувала за насието в приютите.

— Благодаря за вечерята — каза той и ѝ се усмихна. Още повече заприлича на малко момче, далеч не на шестнайсет. Личеше си, че още не се бръсне, и въпреки живота, който водеше, имаше вид на дете — много мъдро, но все пак дете.

— Искаш ли още нещо? — предложи тя. Той поклати глава и двамата станаха от масата. Джини поръча още два бургера, картофки и кола и му даде торбичката, когато я приготвиха. — Ако случайно огладнееш по-късно.

В очите му се четеше огромна благодарност, докато вземаше храната. Излязоха от ресторанта и тръгнаха в посоката, от която бяха дошли, като бързаха заради студа. Още валеше, но вятърът беше утихнал. Стигнаха бързо до бараката и Джини разкопча канадката си, свали я и му я подаде.

— Не мога да я взема — помъчи се да откаже той, но тя настоя. Беше облякла два дебели пуловера, и въпреки това ѝ беше много студено, така че можеше да си представи как мръзне момчето само по тънка тениска без нищо друго.

— Имам друго яке у дома — увери го тя и той бавно и с благодарност навлече канадката. Беше с дебела подплата и импрегнирана. Момчето я погледна и ѝ се усмихна.

— Благодаря за вечерята и за палтото.

— Какво ще правиш утре? — попита го тя, сякаш хлапакът имаше много натоварен график, а не се опитваше просто да оцелее в бараката; запита се дали наистина има спален чувал, както твърдеше. — Какво ще кажеш за закуска? Или да ти донеса нещо?

— Ще бъда наоколо. Обикновено излизам сутрин, за да не ме заварят вътре.

— Мога да дойда сутринта, ако искаш — предложи тя и Блу кимна, но я погледна озадачено.

— Защо го правите? Защо ви е грижа? — попита той, отново обхванат от подозрения.

— Защо не? До утре, Блу. — Тя се усмихна и му махна.

Тръгна към апартамента си, след като той влезе в бараката, облечен в канадката и с допълнителната вечеря, която му бе купила. Вече напълно беше забравила за желанието си да скочи в реката. И като се замислеше, вече не ѝ изглеждаше смислено. Усмихваше се на себе си, докато вървеше в снега. Ама че странна среща. Запита се дали хлапето ще бъде там, когато дойде на сутринта. Даде си сметка, че може и да го няма, но така или иначе момчето ѝ беше дало много повече, отколкото тя на него. Джини му беше предложила палто и вечеря, ала знаеше с абсолютна сигурност, че ако Блу не се бе появил изневиделица, в момента тя щеше да е на дъното на реката. И докато влизаше в апартамента си, потръпна при мисълта колко близо е била до самоубийството. За момент ѝ се бе сторило толкова лесно и естествено да прекрачи парапета, да се остави водите да я погълнат и да изчезне. А вместо това бе спасена от бездомно момче на име Блу с искрящо сини очи. Мислеше си за него, докато се унасяше в сън, и за първи път от месеци спа спокойно. Беше преживяла годишнината благодарение на него и той бе спасил живота ѝ.

3

На следващия ден се събуди рано и видя, че е спряло да вали. Беше натрупало цяла педя сняг и небето още бе сиво. Бързо взе душ, облече се и в девет часа беше при бараката. Почука вежливо на вратата и ѝ отвърна сънен глас. Май го беше събудила. Няколко секунди покъсно той подаде глава навън, облечен в канадката ѝ и със спален чувал в ръце.

— Събудих ли те? — малко притеснено попита тя и момчето кимна ухилено. — Искаш ли да закусим?

Той отново се усмихна и нави спалния чувал, за да го вземе със себе си. Не искаше да го оставя — някой можеше да нахълта в убежището му и да го вземе. Освен чувала имаше и малък сак, в който държеше цялото си имущество. Пригответи се за две минути и двамата тръгнаха отново към „Макдоналдс“. Щом стигнаха, Блу веднага отиде в тоалетната и когато се върна, Джини видя, че е направил опит да се среше и е измил лицето си.

Поръчаха си закуска и седнаха на масата, на която бяха вечеряли снощи.

— Весела Коледа, между другото — каза тя, преди да се нахвърлят на храната. Беше си взела кафе и мъфин, а той два мъфина плюс порция яйца с бекон и картопки. Имаше вълчия апетит на нормално растящо момче.

— Не обичам Коледа — тихо промълви той, докато отпиваше от горещия шоколад с бита сметана.

— Аз също — призна тя с отнесено изражение.

— Имате ли деца? — Явно проявяваше любопитство към нея.

— Не — просто рече тя. „Имах“ щеше да му разкрие повече, отколкото му беше нужно да научава и отколкото тя искаше да сподели. — Къде са майка ти и татко ти, Блу? — поинтересува се, докато отпиваше от кафето си, след като бяха приключили с храната. Непрекъснато се питаше как се е озовал на улицата.

— Мъртви са — тихо отвърна той. — Мама умря, когато бях на пет. Татко преди няколко години, но отдавна не съм го виждал. Беше лош човек, но мама беше наистина добра. Разболя се. — Той погледна предпазливо Джини. — Живеех при леля ми, но тя си има деца и няма стая за мен. Медицинска сестра е. — После отново я стрелна с подозрителен поглед. — Вие да не сте ченге? — Тя поклати глава. — Или социален работник?

— Не. Работя в една фондация за защита на човешките права. Летя до далечни страни и се грижа за хора във военни зони или на лоши места, които имат нужда от помощ. Африка, Афганистан, Пакистан, такива места. Работя в бежански лагери или там, където хората са ранени, болни, или властите се отнасят лошо с тях. Работя там известно време, след което отивам другаде.

— Защо го правите? — Отговорът ѝ го беше заинтригувал. Работата ѝ му се струваше трудна.

— Смятам, че е добро дело.

— Опасно ли е?

— Понякога. Но си мисля, че си заслужава. Върнах се преди два дни. Бях в Ангола четири месеца. Това е страна в Югозападна Африка.

— Защо се върнахте? — Работата ѝ го озадачаваше.

— Защото друг човек зае мястото ми, а аз се прибрах. Фондацията, за която работя, ни премества на всеки няколко месеца.

— Харесва ли ви да го правите?

— Да, през повечето време. Понякога не ми допада особено, но е само за няколко месеца, пък и дори да е страшно или неудобно, свиква се.

— Много ли ви плащат?

Тя се разсмя.

— Не, съвсем малко. Вършиш го, защото обичаш да го вършиш. Повечето пъти условията са доста сурови. И понякога е много страшно. Ами ти? Ходиш ли на училище?

Той се поколеба, преди да отговори.

— Напоследък не. Ходех, докато живеех при леля. Сега нямам време. Хващам се на работа, когато мога.

Тя кимна, но се запита как ли оцелява по улиците без семейство и пари. И ако беше толкова малък, колкото подозираше, трябваше да избягва Агенцията за защита на детето, ако не искаше да попадне в

ръцете им и да се озове в приют за безпризорни. Натъжи се при мисълта, че не ходи на училище, а трябва да се грижи сам за себе си на улицата.

Поговориха още няколко минути, после излязоха. Той каза, че ще се върне в бараката по-късно, когато се стъмни. Мястото изглеждаше доста потискащо за Бъдни вечер. Джини го погледна и взе решение.

— Искаш ли да ми погостуваш малко? Можеш да останеш целия ден, преди да се върнеш в бараката довечера. Можеш да гледаш телевизия, ако искаш. Аз нямам какво да правя днес. — За довечера планираше да сервира храна в приют за бездомни като доброволец. Изглеждаше й добър начин да прекара вечерта — да служи на другите, вместо да се самосъжалява и да чака празниците да отминат.

Блу се поколеба — още не бе сигурен дали може да й има доверие, и не разбираше защо е толкова мила с него, но тя му харесваше и ако всичко, което му беше разказала, бе истина, значи бе добър човек.

— Добре. Може да дойда за малко — съгласи се той и двамата тръгнаха заедно по улицата.

— Живея на една пряка оттук — обясни Джини и няколко минути по-късно пристигнаха.

Блу я последва във фойето и се качиха в асансьора. Тя отключи вратата на апартамента и влязоха. Блу се огледа. Погледът му се спря върху вехтите мебели и голите стени, погледна я изненадано и се ухили.

— Мислех си, че живеете на по-хубаво място.

Джини се разсмя. Той бе вежлив и откровен, с присъщата на децата искреност.

— Да, така и не се погрижих за обзавеждането, когато се нанесох. През повечето време ме няма — обясни със стеснителна усмивка.

— Леля ми има три деца в едностаен апартамент в горната част на града. — Под „горната част“ вероятно имаше предвид Харлем. — Но нейното жилище изглежда по-добре от това.

Двамата се разсмяха, Джини дори по-силно от него. Беше доста показателно — бездомно момче да й казва, че апартаментът й прилича на дупка. Тя се огледа. Нямахте как да не се съгласи с преценката му.

— Пробвай фотьойла, доста е удобен.

Посочи го и му даде дистанционното на телевизора. Чувстваше се напълно непринудено с него. В Блу нямаше нищо опасно и тя го приемаше като сродна душа. И двамата бяха бездомници по свой начин. Той пообиколи стаята, после седна и забеляза фотографията на Марк и Крис на бюрото. Остана дълго загледан в снимката, после се обърна към Джини.

— Кой са те? — Усещаше, че са важни за нея и че зад снимката се крие някаква история.

Въпросът му я изненада и за момент я остави без дъх. Накрая тя отвърна, колкото може по-спокойно:

— Съпругът и синът ми. Умряха преди три години. Вчера беше годишнината от смъртта им.

Блу помълча известно време, после кимна.

— Съжалявам. Наистина е тъжно. — Но не по-тъжно от това да изгубиш родителите си и да станеш бездомник по улиците.

Официално Джини не беше бездомна, но смъртта на Марк и Крис също бе променила завинаги живота ѝ и оттогава се носеше без посока.

— Да, беше ужасно. Стана при автомобилна катастрофа. Затова сега пътувам толкова много. Нямам при кого да се върна. — Даде си сметка колко жалко звучат думите ѝ. — Както и да е, работата ми харесва, така че се получава.

Не му каза, че са живели в прекрасен дом в Лос Анджелис с хубави мебели, че е имала чудесна работа, която беше напуснала, и че навремето се обличаше в истински дрехи, а не с излишъци от военни складове. Това вече нямаше значение. Всичко бе минало. Сега тя живееше в този малък апартамент с вехти мебели, които бе намерила зарязани на тротоара или в магазини за втора употреба, сякаш се наказваше за случилото се. Това беше нейният вариант на покаяние и изкупление. Но Блу бе твърде млад да разбере това, така че тя не каза нищо, докато той превърташе известно време каналите. Забеляза го, че поглежда и към лаптопа ѝ. Друг на нейно място щеше да се разтревожи, че може да го открадне, но тази мисъл изобщо не мина през ума ѝ. И след като погледа телевизия около час, Блу я попита дали може да използва лаптопа ѝ и тя му позволи.

Видя го как проверява няколко сайта за бездомни младежи, на които можеха да получават оставени за тях съобщения. Не написа

нищо, но Джини остана с впечатлението, че търси нещо.

— Приятели ли ти оставят съобщения там? — с интерес попита тя. Не знаеше нищичко за света му. Той явно се оправяше в мрежата толкова добре, колкото и по улиците.

— Леля ми понякога оставя — честно отвърна той. — Безпокои се за мен.

— Обаждаш ли ѝ се?

Момчето поклати глава.

— И без това ѝ се е струпало прекалено много на главата. Децата ѝ, работата. Дава нощни смени и се налага да оставя децата сами. Преди аз ги наглеждах. — Но от предишния му разказ бе ясно, че не е лесно четирима души да живеят в една стая. Е, поне поддържаше контакт с нея по интернет.

Той отново се върна към телевизията, а Джини провери имейла си и не намери никакви нови съобщения. Малко по-късно се обади сестра ѝ и започна да се извинява, че не ѝ се е обадила предишния ден, на годишнината. Искала да го направи, но така и не успяла.

— Много съжалявам. Децата ме подлудяваха цял ден, а татко беше изкарал тежка нощ. Не ми остана и една свободна минута. Вчера цял ден беше превъзбуден, искаше да излиза, а аз нямах време да го изведа. Изнервя се, когато е в колата с децата. Те пускат твърде силно музика и през цялото време говорят. Чувства се по-добре, когато е тихо и може да си почива. Обаче спи лошо и се безпокоя, че някой път ще излезе навън посред нощ. Като се стъмни, става по-зле, обърква се и понякога се ядосва. Наричат го залезен пристъп. През деня е по-добре.

Докато слушаше сестра си, Джини осъзна колко малко знае за болестта му и с колко много неща трябва да се справя Беки. Това я накара да се почувства виновна, но не чак толкова, че да поиска да сподели тежестта по грижите за него. Беше ѝ предостатъчно и това, което чуваше.

— Какво ще правиш довечера? — попита Беки. Изобщо не ѝ харесаше, че Джини ще бъде сама на Бъдни вечер.

Джини не спомена, че е намерила бездомно момче, нахранила го е два пъти и го е довела да прекара деня в апартамента ѝ. Беше го направила заради него, но и пък така си имаше компания. Бе наясно, че Беки ще изпадне в паника, ако научи. Идеята за непознато бездомно момче в апартамента ѝ щеше да предизвика порой от предупреждения,

безпокойство и страх. Но някак се чувстваше уверена, че няма да се случи нищо лошо. Беше станала много по-храбра и авантюристична през последните няколко години, след многото преживявания на непознати места. Самата тя преди не би постъпила така, но предвид начина, по който живееше сега, се чувстваше спокойна, а и Блу бе много учтив, почтителен и възпитан.

Каза на Беки за плана си да сервира храна в приют за бездомни довечера и няколко минути по-късно затвори. Джини и Блу огладняха към три следобед и тя го попита какво му се яде. Лицето му грейна, когато тя предложи нещо китайско и поръча малко пиршество, което пристигна час по-късно. Седнаха на масата на два грозни различни стола и погълнаха по-голямата част от храната, после се облегнаха назад така преяли, че не можеха да помръднат. Блу се върна на фотьойла, погледа още малко телевизия и заспа, а Джини тихо вървеше из апартамента и прибираше нещата от пътуването си. Той се събуди в шест и видя, че навън е тъмно. Стана и я погледна с благодарност. Бяха прекарвали приятно деня и на нея ѝ харесваше, че ѝ гостува. Придаваше топлота на апартамента, който обикновено ѝ се струваше студен и безличен. А гостуването беше истинска благословия за него. Не му се налагаше да се мотае на автогарата или около Пен Стейшън и да търси някое топло местенце, където да седне и да чака деня да изтече, за да се върне в бараката за поредната нощувка. Сега бараката бе неговият дом от няколко седмици. Знаеше, че рано или късно ще се наложи да се махне, когато градските служители го открият, но засега се чувстваше в безопасност там и прекарваше спокойно нощите.

— Трябва да тръгвам — рече Блу и стана. — Благодаря за храната и приятния ден. — Говореше искрено, но изглеждаше тъжен, че трябва да си ходи.

— Среща ли имаш? — подразни го с усмивка Джини. На нея също ѝ беше тъжно, че той си тръгва.

— Не, но трябва да се връщам. Не искам някой друг да ми вземе бараката — отвърна той, явно се боеше, че в палата му ще се настанят други бездомници. Бе наясно, че подобни безопасни и уютни местенца, където може да се прекара спокойно нощта, трудно се намираха по улиците.

Облече канадката ѝ. Сърцето ѝ се сви, когато той взе спалния чувал под мишница.

— Ще се видим ли отново? — тъжно попита момчето. Повечето хора в живота му идваха и си отиваха. Това бе най-дългото време, прекарвано с някого от месеци, всъщност откакто беше заживял по улиците. Хората изчезваха, отиваха в своите убежища, в други градове или намираха подслон някъде другаде. Рядко се случваше да срещне някого за втори път.

— Сигурен ли си, че не искаш да прекараш нощта в приют? — Докато беше спал, тя бе проверила в интернет и бе открила няколко приюта за младежи, които предлагаха легло, безплатна храна и дори възможност за работа и събиране със семейството при желание. Поне щеше да спи на истинско легло и на топло. Той обаче беше непреклонен.

— В бараката съм си много добре. Ти какво ще правиш довечера? — попита я, сякаш бяха стари приятели.

— Ще сервирам вечеря в един приют за бездомни. Правила съм го и преди, когато си идвах. Мисля си, че е добър начин да прекараш Бъдни вечер. Искаш ли да дойдеш с мен? — Той поклати глава. — Храната си я бива — опита се да го изкуши, но Блу бе ял доста китайска храна и отвърна, че не е гладен. — Закуска утре? — предложи тя, момчето кимна и се отправи към вратата. Благодарил ѝ отново и си тръгна.

Джини си мислеше за него, докато се обличаше. Знаеше, че я очаква трудна работа — щеше да мъкне тежки тенджери и да сипва в стотици чинии. Всяка вечер в приюта се събираха хиляди и тя приветстваше възможността да се изтощи до такава степен, че да не мисли за миналото.

Взе такси до Уест Сайд и се записа за доброволка. Пратиха я в кухнята през първите два часа да разнася тежките тенджери със зеленчуци, пюре и супа. Беше гореща и тежка работа, а после я преместиха отпред да сипва храната. Бездомниците бяха предимно мъже, много малко жени, всички обаче бяха в добро настроение и си пожелаваха весела Коледа. През цялото време Джини си мислеше за Блу и как ли се чувства в бараката. Беше почти полунощ, когато приключи. Междувременно тълпата бе оредяла и доброволците подготвиха дългите маси за закуска. Тя пожела весела Коледа на

всички и си тръгна, като по пътя се отби в една църква за нощната литургия и да запали свещички за Марк и Крис, за Беки и семейството ѝ, и за баща им. В един след полунощ взе такси до дома си, но когато слезе, вече знаеше какво иска да направи.

Извървя краткото разстояние до бараката. Огледа се дали наоколо не се спотайва някой, който да я нападне. Беше късно, не се виждаше жива душа. Отново беше започнало да духа и бе много студено. Шофьорът на таксито бе споменал, че температурите ще паднат до дванайсет под нулата и че вятърът ще се засилва. Джини видя парапета, до който беше стояла и се бе опитвала да събере кураж да скочи предишната вечер. Отиде право при бараката и почука — леко, но достатъчно да го събуди, тъй като момчето сигурно спеше. Наложил се да почука няколко пъти, преди да получи отговор. Гласът му бе сънен.

— Да? Какво?

— Искам да поговорим — рече Джини толкова силно, колкото да я чуе, и момент по-късно Блу подаде глава навън и се намръщи от хапещия вятър.

— По дяволите, ама че е студено — промърмори и примижа към нея. Още беше полузаспал.

— Да, така е. Какво ще кажеш да пренощуваш на канапето ми? Коледа е. А в моя апартамент е доста по-топло, отколкото тук.

— Не, добре съм — отвърна той. Изобщо не беше помислял да остава при Джини и не искаше да се възползва от нея — тя и без това бе така мила с него. Не искаше да злоупотребява. Но Джини беше твърдо решена и настоя.

— Знам, че си добре. Но те каня да дойдеш у дома при мен. Само за тази нощ. Казват, че щяло да стане още по-студено. Не искам да се превърнеш на висулка. Ще се разболееш.

Той се поколеба, а после, сякаш нямаше сила да се съпротивлява, отвори широко вратата — беше спал с дрехите и обувките си, — нави спалния чувал и я последва по улицата към сградата, в която живееше. Беше твърде уморен да спори с нея, пък и не искаше. Мисълта за топло място, където да преспи, беше много привлекателна, а и тя изглеждаше добър човек с добри намерения.

Влязоха в апартамента ѝ и Джини му постла на канапето, сложи две възглавници и одеяло. Това бе най-близкото подобие на легло,

което бе виждал от месеци. Джини му даде една от собствените си пижами и му предложи да се преоблече в банята. След като излезе, той приличаше на хлапе в пижамата на баща си, вперил поглед в превърнатото в легло канапе.

— Тук добре ли ще ти бъде? — загрижено попита тя и момчето се ухили.

— Майтапиш ли се? Много по-добро е от спалния ми чувал.

Не проумяваше какво му се случва, защо тя го обсипваше с лукс. Да спи в дома ѝ надхвърляше и най-разюзданите му фантазии. Но смяташе да се порадва на положението, докато може. Тя го гледаше как се пъха под завивките, след което изгаси лампите и се прибра в спалнята си да се преоблече и да почете малко в леглото. Странно колко утешаващо бе да знае, че в апартамента има още някой, друго човешко присъствие. Макар и да не можеше да го вижда от спалнята си, усещаше, че е там. Надникна веднъж и видя, че е заспал дълбоко, после и тя си легна, като се усмихваше. В края на краищата се бе получила много добра Бъдни вечер, най-добрата от години. И за него също.

4

На сутринта Джини си правеше кафе, когато Блу се появи в кухнята, още по пижама. Приличаше на някое от изгубените момчета от „Питър Пан“. Тя се обърна и се усмихна, когато го видя.

— Добре ли спа?

— Аха, като бебе. Толкова рано ли си станала?

Тя кимна.

— От часовата разлика е. Гладен ли си? — Не беше престанала да го храни, откакто се срещнаха, но той, изглежда, се нуждаеше от храна, а и растеше.

— Малко — смутено призна той. — Но всичко е наред. Обикновено ям веднъж дневно.

— Защото така се налага или по избор?

— И двете.

— Правя сносни палачинки и имам готова смес. Искаш ли? — Беше купила сместа веднъж в пристъп на носталгия, но така и не я използва. Опитваше се да не мисли за палачинките „Мики Маус“, които Крис толкова обичаше. Последния път, когато бе правила палачинки, беше за него. Знаеше, че никога повече няма да приготвя „Мики Маус“.

— Звучи добре — призна Блу и тя извади сместа и направи палачинките. Имаше масло във фризера и кленов сироп в шкафа.

След като закусиха, тя звънна на Беки да честити Коледа на всички в Пасадена. Алън вдигна телефона и побъбриха няколко минути, след което той предаде телефона на Беки.

— Да говоря ли с татко, или това само ще го обърка? — попита я Джини. Не беше сигурна дали баща ѝ помни коя е и дали, ако помнеше, нямаше да се разстрои и да поиска да го посети.

— Днес малко не е на себе си. Мисли си, че аз съм мама, а Марджи и Лизи сме аз и ти. Няма да разбере кой се обажда или дали изобщо те е виждал днес.

— Сигурно е трудно — смотолеви Джини и моментално се почувства виновна, че не е там.

— Така е — честно призна Беки. — Ами ти? Какво ще правиш днес? — Можеше само да си представя какво е да прекараш Коледа напълно сама, единствено с призраците на предишни празници.

— Смятам да прекарам деня с приятел — малко тъжно рече Джини. Беше казала на Блу, че може да използва банята, и чуваше течащата вода. Смяташе да пусне дрехите му в пералнята и сушилнята на сградата, за да е чист.

— Не знаех, че имаш приятели в Ню Йорк — озадачи се Беки. Беше се отказала да окуражава Джини да се среща с хора — тя никога не го правеше и не желаше да го прави. Твърдеше, че среща достатъчно хора при назначенията си и не иска да познава никого в Ню Йорк, тъй като винаги остава в града само за няколко седмици. А подобно положение винаги е трудно за обяснение. Не желаше никой да я съжалява, нито пък бе готова да споделя историята си с когото и да било. Това не беше тяхна работа, а човек не може да има приятели, ако не може да е открит с тях — а тя не беше готова за това. Беше се затворила в черупката си като мида. Всъщност разказа на Блу за Крис и Марк повече, отколкото на когото и да било от години.

— Нямам приятели, току-що го срещнах — неопределено отвърна Джини.

— Мъж? — За миг Беки се шокира.

— Не е мъж, а момче — обясни Джини и се запита дали трябваше да го прави.

— Как така момче?

— Бездомно дете. Оставих го да прекара нощта тук. — Веднага щом думите излязоха от устата ѝ, тя разбра, че не трябваше да ги изрича. Двете с Беки години наред не бяха на една и съща честота. Сестра ѝ имаше живот, семейство, дом и много за губене. Джини пък нямаше нищо и не ѝ пукаше.

— Пуснала си бездомник да пренощува при теб? — ужаси се Беки. — Спиш ли с него?

— Разбира се, че не. Той е дете. Спа на канапето. Живееше в една барака недалеч от апартамента ми, а навън е минус десет. Можеш да умреш от измръзване в такива нощи. — Не ѝ се вярваше, че Блу би могъл да измръзне, беше млад и силен, но всичко беше възможно.

— Да не си се побъркала? Ами ако те убие, докато спиш?

— Глупости. Той е на единайсет или дванайсет, много сладко момче.

— Нямах представа кой е или какъв е. Може да е по-голям, отколкото казва, може да е престъпник. — Представата за Блу като престъпник по пижама, която висеше по него, беше повече от абсурдна. Джини дори не си беше направила труда да заключи вратата на спалнята си снощи. Беше си го помислила, но бе отхвърлила идеята. Нищо в него не я плашеше.

— Повярвай ми. Просто е сладко хлапе. Няма да ме нарани и ще се опитам да го уговоря да отиде в приют за младежи. Не може да живее по улиците в такова време.

— Защо му е да се съгласява, щом го прибиращ в апартамента си?

— Най-малкото защото заминавам след няколко седмици и той не може да остане тук. — Блу се появи на прага на спалнята, пак в голямата пижама, и носеше дрехите си за пране, както му беше предложила.

— Както и да е, сега не мога да говоря. Имам да пера. Просто се обадох да ви пожелаая весела Коледа. Целуни Алън и децата от мен.

— Джини, махни онова момче от апартамента си! — почти изписка Беки. — Ще те убие!

— Не, няма. Повярвай ми. Ще поговорим утре. Целуни и татко от мен.

Минута по-късно тя затвори телефона, а в Пасадена Беки погледна съпруга си паникьосано.

— Сестра ми си е изгубила ума — едва не проплака тя. — Пуснала е бездомно момче да спи в апартамента й.

— Мили боже, наистина се е побъркала. — Алън беше колкото разтревожен, толкова и възмутен. — Трябва да се върне към някакво подобие на нормален живот, преди да е станало нещо с нея.

— Да, но какво мога да направя? Аз съм тук, гледам татко да не се изгуби или да не бъде блъснат от някоя кола, докато пресича улицата. А сега се налага да пазя и сестра си да не бъде убита от някакво бездомно момче, което е пуснала в дома си, така ли? Трябва да я затворят в някоя лудница.

— Един ден може и дотам да се стигне — мрачно предсказа Алън. Той открай време се тревожеше, че рано или късно Джини ще се побърка заради смъртта на сина и съпруга си. Но Беки беше права, не можеха да направят нищо.

А в Ню Йорк Блу беше не по-малко разтревожен.

— Кой се обади?

— Сестра ми от Калифорния — отвърна Джини, докато вземаше дрехите му, за да ги пусне в пералнята в мазето. — Преди живеех в Ел Ей — обясни тя, а момчето я погледна нещастно.

— Скоро ли заминаваш? — попита с печален поглед. Беше чул какво беше казала на Беки. Току-що я беше срещнал, а ето че скоро щеше да изгуби и нея.

— Засега не — отвърна тя със спокоен тон. Виждаше в дълбоките му сини очи страха, че ще бъде изоставен. Косата му беше чиста и изглеждаше чудесно в пижамата ѝ. Двамата седнаха на канапето. — Може да замина по някое време през януари, още не знам кога. Но после ще се върна. Винаги се връщам. — Тя му се усмихна.

— Ами ако те убият?

Джини понечи да отговори „няма да липсвам на никого“, но видя по лицето му, че ще липсва на него, макар че двамата почти не се познаваха. Изглеждаше паникьосан от мисълта, че тя ще замине.

— Няма да ме убият. Занимавам се с това от две и половина години. Добра съм. И ще внимавам. Не се безпокой. А сега да решим какво ще правим днес. И двамата мразим Коледа, затова ти предлагам да правим нещо, което няма нищо общо с празника. Някакви идеи? Да идем на кино? На боулинг? Или на пързалка?

Той поклати глава. Още беше разтревожен.

— Навремето играех боулинг с леля Шарлийн, преди... преди тя да стане прекалено заета.

Джини долови, че той премълчава нещо, но не искаше да го изкопчва от него.

— Искаш ли да поиграем?

— Добре — съгласи се той и на лицето му се появи колеблива усмивка.

— А после можем да идем на кино и да хапнем нещо.

Звучеше му като кътче от рай. Джини искаше той да прекара добре, докато е с нея. Нямаше представа какво ще стане след това.

Трябваше само да изкарат деня и да го превърнат в прилична Коледа и за двамата. Беше смятала да остане в леглото, да чете и да завърши доклада си, но това вече не влизаше в плановете. Можеше да го направи и по-късно.

Час по-късно дрехите на Блу бяха изпрани и изсушени и двамата отидоха в центъра до една зала за боулинг — Джини се беше обадила предварително да провери дали е отворена. И двамата не ги биваше в играта, но въпреки това се позабавляваха, а после отидоха на кино. Тя избра някакъв 3D екшън, за който реши, че ще му хареса, и наистина му хареса. Блу никога досега не беше гледал триизмерен филм и остана като хипнотизиран. После си взеха хотдог от едно магазинче за деликатеси и спряха в малка бакалия да купят храна, преди да се върнат в апартамента. Когато се прибраха, вече бе тъмно и отново валеше сняг. Тя му предложи да преспи отново на канапето, вместо да ходи в бараката и той кимна. Джини отново му постла, остави го да гледа телевизия и се прибра в спалнята си. Тъкмо си легна и Беки й звънна.

— Още ли си жива? Още ли не те е убил? — Наполовина се майтапеше. През целия ден се беше измъчвала от тревоги за психическото състояние на сестра си и как е могла да направи нещо толкова опасно.

— Не е и няма да го направи. Коледа е, Беки, остави детето на мира. — Не че тя го беше оставила на мира, но пък му осигури страхотен ден и двамата се забавляваха чудесно.

— Ще го махнеш ли утре?

— Ще видя. Искам да попадне на правилното място. Страх го е от приюти.

— Ох, за бога. Аз пък се страхувам за живота ти. На кого му пука, че го е страх от приюти? Къде е семейството му?

— Още не знам. И двамата му родители са мъртви. Живял е при леля си, но там нещо се е объркало.

— Това не е твой проблем, Джини. По света има милиони бездомни хора. Не можеш да прибереш всички. Не можеш да изцелиш всички съсипани и ранени на света. Просто се погрижи за себе си. Защо не си потърсиш работа в Ню Йорк? Мисля си, че цялата тази хуманитарна дейност ти създава комплекс на майка Тереза. Вместо да прибиращ бездомни сирачета от улиците ела да видиш баща си.

Джини подмина без коментар язвителните ѝ думи. Беки ѝ се стори уморена.

— Нямам семейство, при което да се връщам — напомни ѝ тя. — Това ми позволява да посветя живота си на другите.

— Имаш нас. Върни се в Ел Ей.

— Не мога. Това ще ме убие — тъжно промълви Джини. — И не желая да работя в офис в Ню Йорк. Харесвам работата, с която се занимавам. Тя ме удовлетворява.

— Не можеш да обикаляш целия свят до края на живота си. И ако искаш семейство, при което да се връщаш, трябва да останеш на едно място повече от десет минути, да престанеш да ходиш във военни зони и да работиш в бежански лагери. Трябва ти истински живот, Джини, докато все още можеш да имаш такъв. Продължиш ли да се занимаваш достатъчно дълго е тази работа, няма да си в състояние да се установиш отново.

— Може и да не искам — честно отвърна Джини.

Тъй като Беки трябваше да откара по-малката си дъщеря на среща с приятелка, за щастие, разговорът приключи. Джини прекара остатъка от вечерта в четене, а Блу гледаше телевизия в дневната. Тя отиде да го провери в десет часа и видя, че беше заспал дълбоко на канапето, с дистанционното в ръка. Джини внимателно взе дистанционното и го остави на куфара пред него, зави го е одеялото и изгаси лампата. После се върна в спалнята си, затвори вратата и продължи да чете до полунощ. Помисли си за думите на Беки. Знаеше, че според нея е лудост да прибере Блу, но точно сега, в този момент, това ѝ се струваше правилно. По-късно щеше да реши какво да прави с момчето. Възнамеряваше да го убеди да се свърже с леля си и да ѝ каже, че е добре. А след това смяташе да му намери добър приют, където да му помогнат. Засега това беше мисията ѝ. И искаше да е сигурна, че е в сигурни ръце, когато дойде време да замине отново. Беше убедена, че пътищата им са се пресекли неслучайно. Трябвало е да му осигури убежище и тя се закле пред себе си, че ще го направи. Изгаси лампата и две минути по-късно вече спеше дълбоко.

Докато Джини приготвяше закуската, Блу влезе отново в интернет. Тя забеляза, че отново провери няколко сайта за бездомни младежи, на които си оставяха съобщения един за друг. Видя го как се намръщи, когато се зачете по-внимателно на едно място. Докато

оставяше чинията с бърканите яйца до компютъра, Джини зърна, че съобщението е от някоя си Шарлийн, която го молеше да ѝ се обади. Очевидно ставаше дума за леля му, тъй като той бе споменал точно това име. Джини запомни името на сайта, за да го отвори отново, ако момчето излезе. Искаше да се свърже с Шарлийн, да научи повече за Блу и да реши какво да прави с него, когато дойде време да напусне Ню Йорк.

След закуска повдигна пред него въпроса къде ще живее в бъдеще.

— Не можеш да се върнеш в бараката, Блу. Прекалено студено е. Пък и рано или късно някой от общината ще я заключи отново.

— Има и други места, на които да нощувам — заяви той и дръзко издаде брадичка. После я погледна със сините си очи и изражението му омекна. — Но не са толкова приятни като тук.

— Можеш да останеш при мен, докато съм в града — щедро предложи тя. До появата му не си бе давала сметка колко мъчително самотна е била. А сега знаеше. — Но другия месец трябва да се връщам на работа и ще отсъствам известно време. Нека, преди да замина да ти намерим някое добро място, на което да останеш.

— Само не и приют — упорито се запъна той.

— Има места за дълготрайно настаняване на бездомни деца. Някои от тях са доста добри. Можеш да идваш и да си отиваш, когато си пожелаеш. — Беше направила справка по въпроса в интернет. Решението не беше идеално, но щеше да му осигури убежище, покрив над главата, храна, компетентна помощ и работа, стига да поиска. Но той всъщност не беше достатъчно голям, за да работи.

— В приютите те ограбват и повечето хлапета се друсат.

Личеше, че той не взема наркотици, което бе забележително предвид тежкия живот, който живееше.

— Е, ще трябва да измислим нещо. Не мога да те взема със себе си. — Държеше се сякаш го беше осиновила и твърдо възнамеряваше да разреши положението с настаняването му, докато всъщност той бе крехко птиче, кацнало случайно на нейната клонка. И нямаше друг избор, освен да отлети, ала Джини искаше той да е в безопасност, когато замине.

— Искам само стая и работа — рече той. Прекалено високо изискване за хлапе на неговата възраст, колкото и умно да е то. Никой

не наемаше единайсет или дванайсетгодишни деца, освен за пласиране на дрога в лоши квартали, а Блу, изглежда, бе съумял да остане далеч от подобни занимания.

— На колко си години, Блу? Този път честно — сериозно го попита тя.

Той помълча известно време — очевидно решаваше дали да ѝ каже истината, или да премълчи. Накрая отвори уста.

— На тринайсет — изръмжа. — Но мога да правя много неща. Добър съм с компютрите и съм силен. — Беше хилав от недोхранване, но имаше воля.

— Кога за последен път ходи на училище? — Боеше се, че е било преди години.

— През септември. В осми клас съм.

— В такъв случай догодина можеш да продължиш в гимназия. — Тя се замисли и го погледна в очите. Ако Кристофър беше жив, сега щеше да е на шест. Нямахте опит с тийнейджъри, освен с племенника си, но беше твърде заета, за да му обръща много внимание, докато той растеше. Сестра ѝ знаеше много повече от нея за хлапетата на тази възраст, но не можеше да я пита за Блу. — Ще ти предложи сделка — тихо рече Джини. — Ако тръгнеш отново на училище, ще ти плащам за работа, която да вършиш за мен.

— Каква работа? — подозрително попита той.

— Каквато се сетиш. Апартаментът има нужда от редовно почистване. Искам и да преместя някои неща. Може дори да се отърва от чудните си мебели и да направя някои подобрения. — Тя се огледа и предизвика усмивката му.

— Аха, може да ги изгорим — предложи Блу и двамата се разсмяха.

— Да не стигаме до крайности. Можеш да изпълняваш дребни задачи за мен. Ще го измислим.

— Колко плащаш? — сериозно се поинтересува той и я накара отново да се разсмее.

— Зависи от работата. Какво ще кажеш за минимална надница?

Блу се замисли и кимна. Звучеше му добре.

— Защо трябва да ходя на училище? Там винаги се отегчавам.

— Ще се отегчаваш до края на живота си, ако не завършиш. Ти си умно момче. Трябва да ходиш на училище. Няма да можеш да си

намериш добра работа, ако не си завършил поне гимназия. А може един ден да влезеш и в колеж.

— И после какво?

— От теб зависи. Но без училище ще белиш картофи в „Макдоналдс“. А ти заслужаваш нещо по-добро — убедено рече тя.

— Откъде знаеш?

— Повярвай ми, знам.

— Но ти дори не ме познаваш — предизвикателно подхвърли той.

— Така е, но виждам, че си умен и че можеш да стигнеш далеч, ако искаш. — Наистина бе убедена, че е добро хлапе. Беше находчив и предприемчив. Нуждаеше се само от правилно насочване. — Ще го направиш ли? Имам предвид, да се върнеш в училище? Ще ти помогна да се запишеш в едно държавно училище недалеч оттук. Можем да кажем, че известно време си отсъствал.

Мина цяла вечност, преди да отговори. Накрая Блу бавно кимна и я погледна. Не изглеждаше особено щастлив, но се съгласи.

— Ще опитам — отстъпи той. — Но ако е скучно и пълно с тъпаци или ако учителите са гадни, махам се.

— Не. Тъпаци или умници, оставаш там до юни и наесен продължаваш в гимназия. Това е предложението ми.

Тя протегна ръка и зачака, и след известно колебание той я стисна.

— Добре. Кога започвам работа при теб?

— Какво ще кажеш още сега? Можеш да измиеш чиниите и да пуснеш прахосмукачка. И трябва да се купят някои неща. — Вече беше свършила млякото, което бяха взели вчера, и бе забравила да купи плодове. — Ще отскочиш ли до магазина? Ще направя списък. Какво ти се яде? — Тя взе лист и химикалка от бюрото и записа основните неща, а той добави и свой списък от прекалено сладки мюсли, плодови сладкиши, чипс, бисквити, телешка пастърма, фъстъчено масло, всякакви други любими на децата лакомства и какви ли не газирани питиета. — Зъболекарят ти ще се влюби в мен — подметна тя и завъртя очи, а в следващия момент се сети, че той сигурно си няма зъболекар, но реши да не го пита. Всяко нещо по реда си, училището бе на първо място. Ако успееше да го махне от улиците, да му осигури

сигурно място и да го върне в училище, мисията ѝ щеше да е изпълнена.

Няколко минути по-късно го прати до магазина с три банкноти по дващест долара и списъка. И веднага щом чу вратата на асансьора да се затваря, тя отвори сайта, който беше преглеждал, и намери съобщението до Блу от Шарлийн. Беше пратено предишния ден. Джини отговори бързо с надеждата, че е леля му — помнеше, че беше споменал името Шарлийн, когато разговаряха за боулинг.

„Имам информация за Блу. В безопасност е, здрав е и се намира в добри ръце. Моля ви, обадете се. Вирджиния Картър“. И добави номера на мобилния си телефон.

Джини седеше на канапето и невинно четеше списание, когато той се върна с торбата покупки и съвестно ѝ даде рестото. После започна да си записва времето, през което бе изпълнявал задачи, за да може да му плаща. Когато видя какво прави, Джини се усмихна.

— Като истински бизнесмен — одобрително рече тя и с изненада забеляза, че почеркът му е равен, четлив и подреден.

Блу прекара част от деня в чистене на апартамента с прахосмукачката. Помогна ѝ да разместят мебелите и изхвърли с погнуса отдавна увехналото растение. Следобед излязоха на разходка. Минаха покрай училището, което бе имала предвид. Не беше далеч, макар че все още не знаеха къде ще живее той. Блу направи физиономия. После минаха покрай една църква и лицето му стана още по-намръщено. Изглеждаше гневен и отвратен.

— И църкви ли не обичаш? — Джини беше изненадана. Той имаше много категорични идеи. Самата тя не беше много религиозна, но имаше нагласа да общува с Бог по начин, който ѝ помагаше.

— Мразя свещениците — почти се озъби Блу.

— Защо? — Искаше да научи повече за него, но той бе много потаен относно живота си. Трябваше да изчака да се разкрие сам, подобно на цвете, отварящо се към слънцето. Не искаше да го притиска, но беше заинтригувана от отношението му към духовниците.

— Просто ги мразя. Изроди са. Въздух под налягане. Преструват се на добри хора, но не са.

— Някои са — тихо възрази тя. — Не всички свещеници са добри или пък лоши. Те са просто хора.

— Да, но обичат да се правят на Бог. — Каза го малко възбудено. Джини не искаше да го разстройва и затова не каза нищо. Блу явно изпитваше пълно презрение към всички свещеници.

Хапнаха и пак отидоха на кино. Този път филмът не беше триизмерен, но също им хареса и го обсъждаха на връщане към апартамента. Джини вече започваше да свиква да върви и да разговаря с него, сякаш бяха стари познати, а не се бяха срещнали преди дни. Той имаше добро чувство за хумор, изразяваше се безупречно и веднага щом се прибраха, я попита колко е изкарал през деня. Направиха сметката и остана доволен от сумата. Ухили се щастливо и включи телевизора. Джини все проверяваше телефона си за съобщение от Шарлийн, но такова нямаше. Започна да се чуди дали ще се свърже с нея. Надяваше се, че ще го направи.

Вечерта поработи на лаптопа и видя, че Блу отново е влизал в сайта за бездомни деца. Запита се дали не е търсил съобщение от конкретен човек.

А на сутринта, докато още беше в леглото, Шарлийн се обади. Наистина се оказа, че е леля му.

— Коя сте вие? — незабавно попита тя. — Социален работник от някоя агенция за закрила на деца ли? Или сте ченге?

Гласът ѝ бе подозрителен, но явно изпитваше облекчение. Джини ѝ обясни как са се срещнали и че Блу спи на канапето ѝ.

— Откога не сте го виждали? — попита тя. Беше ѝ любопитно що за човек е и какво се е случило, и се чудеше дали жената на телефона ще ѝ каже истината. Имаше приятен, интелигентен глас.

— От септември. Просто не се получи. Имам три деца, живеем в тесен апартамент с една баня, няма къде да се обърне човек. Децата ми спят в спалнята. Аз спя на канапето, а Блу на пода. Едно момче не може да живее по такъв начин. Сърцето на майка му щеше да се скъса, ако можеше да научи, че си няма дом. — Явно разглеждаше положението с Джини като временно, както правеше и самата тя. — И не харесва приятеля ми — предпазливо добави Шарлийн, след като вече знаеше, че Джини не е официален служител. — Той наистина малко прекалява с чашката, но двамата през цялото време се карат.

Блу не харесва начина, по който говори с мен. Много е покровителствен, понякога дори прекалява. Веднъж се скараха жестоко и моят човек му посегна. След това Блу си отиде. Наистина

нямаше място за двамата тук, а Харолд остава понякога. Тогава Блу спеше във ваната, а банята е само една. Бащата на Блу приличаше много на Харолд — биеше го редовно, биеше и майка му. Тя бе толкова добра жена и обичаше момчето до смърт. Всичко бе готова да направи за него. Той бе единствената ѝ тревога, когато умираше. Аз го прибрах, бях ѝ обещала, но тогава имах само едно дете. С три просто не мога да се оправя. Няма пари, няма място, няма време. Най-добре е Блу да отиде в приемно семейство, така ще си намери добър дом.

— Той като че ли не иска подобно нещо, а и може да е твърде голям за приемно семейство. На тринайсет децата често са трудни.

— Блу е добро и умно момче — с обич изтъкна леля му. — Преживя лош период, докато майка му умираше. А татко му вечно отсъстваше. Влезе в затвора заради наркотици и умря там три години по-късно, но Блу така или иначе почти не го виждаше. Аз съм единствената му кръвна роднина.

Положението наистина изглеждаше много объркано и сърцето на Джини се сви от болка. Знаеше, че има хиляди деца като Блу, но у него имаше нещо специално, което бе докоснало душата ѝ.

— Смятам да го пратя в център за бездомни подрастващи, а и той се съгласи да тръгне отново на училище — с надежда рече тя.

— Няма да остане нито на едното, нито на другото място — попари я лелята. Познаваше го добре, много по-добре от Джини. — Винаги бяга, от всичко. И от вас ще избяга. Сега е като диво същество. Ако го доближиш прекалено, бяга. Мисля, че е уплашен, може би си мисли, че всички ще умрем като майка му и баща му. — Това беше ценна информация. — Но иначе е добро дете — отново повтори тя.

— Искате ли да се опитам да го накарам да се видите? — предложи Джини.

— Няма да поиска. А и ако се появи Харолд, ще стане пълна каша. Просто ми кажете къде е. Не мога да направя нищо за него. — Тя на практика се беше отказала от племенника си — имаше да храни твърде много гърла и не искаше още един проблем, особено ако засягаше и приятеля ѝ. Държеше повече на Харолд, не на Блу. Очевидно бе, че не иска да го вижда. Блу наистина си нямаше никого на този свят. Беше сирак във всяко отношение.

— Ще ви кажа, ако успея да го настаня в приют. След няколко седмици заминавам и ще отсъствам месеци. Искам да го уредя някъде

преди това — каза Джини. Сега се тревожеше още повече за момчето. Блу нямаше на кого да се опре, на кого да разчита. Нямаше нито един приятел на този свят, освен нея.

— Където и да го вкарате, няма да остане. Отново ще се върне на улицата. Там знае как да се оправя. И не мисля, че ще тръгне пак на училище. — Лелята на Блу очерта мрачна участ, която обаче беше готова да приеме. — Аз съм медицинска сестра в „Маунт Синай“. Известно време се опитвах да събудя интереса му към работата ми. Той обаче заяви, че му се струвала мръсна. Много мечтае и си мисли, че ще си намери добра работа, защото е умен. Но и двете с вас знаем, че това не е достатъчно.

— Точно затова искам да започне отново да учи — подчерта Джини. — Засега той се съгласи.

— Винаги го прави — примирено въздъхна леля му.

— Не му позволявайте да ви разбива сърцето — предупреди тя. — Не се привързва към никого, откакто майка му умря. Мисля, че я изгуби много рано.

Джини беше изненадана, че леля му е приела, че Блу е увреден завинаги и го оставя да си търси сам съдбата по улиците, без поне да се опита да промени нещо. Самата тя бе готова да го направи, както го правеше за хората в страните, в които работеше — да промени положението им. А Блу беше умно тринайсетгодишно момче, живеещо в цивилизован град и цивилизована страна. И желанието ѝ бе той да има шанс. Заслужаваше го.

— Ще ви съобщя къде е и какво прави, преди да замина — обеща Джини, но леля му далеч не изглеждаше толкова разтревожена, колкото бе самата тя. Шарлийн го познаваше и беше наясно със силното му желание да се откъсне и да избяга.

Джини мислеше за това, докато приготвяше закуската на следващата сутрин. Щеше ѝ се да му каже, че е разговаряла с леля му, но не смееше. Не искаше той да си помисли, че двете кроят някакъв заговор срещу него.

— Какво ще кажеш да огледаме днес някои от приютите? — предложи тя след закуска и видя как погледът му стана студен и твърд.

— Предпочитам да работя за теб и да изкарам малко пари — опита се да се измъкне той. Не желаше да мисли за скорошното ѝ заминаване, личеше си, че това го разстройва. Но Джини беше твърдо

решена да му намери безопасно място за живеене и да го запише в училище, преди да тръгне на следващото си назначение. Сега това бе единственото, за което можеше да мисли.

Без му да казва нищо, тя му купи тетрадки и бележници, химикалки и моливи, калкулатор и всичко необходимо за училище. Остави ги в торба в гардероба си и не спомена нито дума за тях.

Прекараха вечерта срещу Нова година пред телевизора, гледаха насъбралото се множество и как огромното кълбо на Таймс Скуеър пада. Блу изглеждаше развълнуван и двамата се позабавляваха добре.

Следващия понеделник двамата отидоха в училището, което му беше показала, и се срещнаха със заместник-директора, за да поговорят за записването му. Джини остави адреса си и не спомена, че положението е временно — искаше да му даде най-добрата възможност да влезе в училището. Заместник-директорът попита кое е било последното му училище и тя обясни, че е живял с леля си, но вече не е при нея. Тъй като често хлапетата се местеха от едно място на друго, повече въпроси не последваха.

— Вие ли сте законният му настойник? — поинтересува се заместник-директорът и Джини помълча, преди да отговори.

— Не, не съм. Леля му е, макар че сега не живее при нея.

— В такъв случай ще се нуждаем от подписа ѝ за формулярите — обясни той и ѝ ги даде. — Щом ги подпише, че го запишем в осми клас. Трябва да навакса, щом не е ходил на училище от септември.

Блу изглеждаше съкрушен и когато няколко минути по-късно си тръгнаха, я погледна отчаяно.

— Наистина ли се налага?

— Да, налага се. И трябва леля ти да подпише тези формуляри. Ще ѝ се обадиш ли?

Той дълго се колеба, но накрая кимна.

— Добре. На нея не ѝ пука дали ходя на училище или не.

— Сигурна съм, че ѝ пука — твърдо рече Джини. Знаеше, че той е прав, но не можеше да го каже, защото щеше да се издаде, че е разговаряла с леля му.

— На мен също ми пука. Нямах избор, Блу, освен ако не искаш през целия си живот да работиш най-долнопробните работи. Не можеш да си намериш сваятна работа, без да си завършил и осми клас.

Той знаеше, че е права, но мразеше да го чува. Вечерта се обади на леля си. Тя каза, че няма проблем да разпише документите. И отново предупреди Джини, че момчето ще напусне училището и ще избяга, съгласи се да подпише формулярите, ако Джини ги занесе същата нощ в болницата. Джини прие. Смяната на Шарлийн започваше в единайсет. Преди да излезе, Джини попита Блу дали иска да я придружи, но той поклати глава, без да става от канапето.

— Ще те изчакам тук — тихо промърмори. Сякаш нямаше връзки, които да означават нещо за него. Беше пуснат да се носи сам по течението. Джини не искаше той да се удави и макар че двамата почти не се познаваха, тя се беше ангажирала да му помогне и възнамеряваше да го направи. Точно затова беше толкова добра в работата си. Никога не се отказваше да се бори и беше готова да продължава упорито напред, докато не получи резултат. Мотото ѝ бе „Няма невъзможни неща“, както вече бе казвала на няколко пъти на Блу. И сърцето я болеше заради него, задето се чувства толкова самотен и отритнат, че дори не иска да види леля си. Подозираше, че последният сблъсък с Харолд наистина е бил много лош, може би по-лош, отколкото бе казала Шарлийн. Сигурно затова сега не искаше да отиде с нея.

Джини се срещна с Шарлийн в болницата — тя вече беше облякла сестринската си униформа. Беше красива чернокожа жена на възраст горе-долу колкото нея, на около трийсет и пет. Докато разговаряха, Шарлийн на няколко пъти спомена, че бащата на Блу е бил бял и е имал същите зашеметяващо сини очи. Дължеше на родителите си цвета на очите и на кожата, която бе като капучино. И двете се съгласиха, че е много красиво момче.

— Благодаря, че правите това за него — с въздишка рече Шарлийн, след като подписа училищните формуляри. — Надявам се да не ви разочарова.

— Може и да го направи — практично отвърна Джини. — Но ако избяга от училище, пак ще го замъкна там. Нямам намерение да губя тази битка.

— Защо? Защо ви пука толкова? — Шарлийн беше озадачена. Джини бе бяла, живееше в добър квартал, вероятно имаше добра работа и свой живот, преди да го срещне. Не можеше да проумее защо е толкова загрижена за момчето.

— Той заслужава шанс в живота — решително заяви Джини. — Всички го заслужаваме. Някои от нас имат повече късмет от други. Блу има право на изумителен живот, подобно на всеки друг. Още е млад. Може да му се случи. Има нужда от човек, който да го подкрепя и да вярва в него. Вие си имате свои деца, за които да се безпокоите. А аз имам единствено себе си, така че мога да посветя време на Блу.

В погледа на Джини имаше нещо, което озадачаваше Шарлийн — някаква дълбока болка, но тя не тръгна да я разпитва. Просто каза, че Блу е късметлия. Но Джини знаеше, че досега не е бил, и искаше да обърне късмета му, както беше правила за други хора, и да му даде шанс за по-добър живот, а не да спи в спален чувал в барака на улицата, без никого да го е грижа за него.

Шарлийн ѝ благодари отново. Джини си тръгна, взе такси до горно Пето авеню да се върне в апартамента, където я чакаше Блу.

По пътя телефонът ѝ иззвъня. Помисли си, че може да е той, но когато погледна екрана, видя, че е Беки.

— Къде си? — Звучеше уморена. В Калифорния беше девет вечерта и бе имала дълъг ден, изпълнен с грижи за трите деца и баща ѝ.

— На път съм към апартамента. Имах среща за подписване на едни документи.

— Какви документи? — Беки бе колкото любопитна, толкова и разтревожена.

— За Блу. Днес го записахме в училище. Утре започва — тържествуващо съобщи Джини.

— Каква е тая работа с хлапето? — раздразнено попита сестра ѝ. Момчето се беше появило в света на Джини точно от две седмици, а изведнъж сякаш целият ѝ живот се въртеше около него.

— Всеки заслужава шанс, Беки. Понякога са нужни усилията на много хора, за да се получи. И аз съм част от тези хора за него. И като не броим една леля, която няма време и място за него, той си няма никого, освен мен. Свикнала съм да прекрачвам границите и да се бия с вятърни мелници. Момчето се нуждае от човек, който да вярва в него, и сега аз съм този човек.

— Късметлия е, че си до него. Просто не разбирам защо го правиш. Какъв е смисълът? След две седмици отново ще си на другия край на света в някой бежански лагер и разни бунтовници ще стрелят

по теб, а той ще бъде отново на улицата. Започваш битки, които не можеш да спечелиш — каза малко остро тя. Най-голямото ѝ желание бе сестра ѝ отново да заживее нормално.

— Да, така е — тихо се съгласи Джини. — Но някой трябва да води битките, а понякога и побеждаваш.

Таксито беше стигнало на адреса ѝ и тя приключи разговора. Веднага щом прекрачи прага, Блу се обърна. В очите му сякаш се бяха събрали всички тревоги на света.

— Подписа ли? — попита той.

Джини кимна и закачи палтото си на закачалката.

— Подписа и помоли да ти предам, че те обича — каза, макар да не беше съвсем вярно. Шарлийн изобщо не бе споменавала нищо за обич. — Започваш училище от утре — твърдо заяви тя, а Блу завъртя очи и я изгледа кръвнишки.

— Налагали се?

Тя също го изгледа кръвнишки и потвърди, че се налага. Той тръгна начумерено към банята да си измие зъбите, досущ като всяко тринайсетгодишно момче.

Следващата сутрин бе малко трескава, докато му правеше закуска и го приготвяше за училище. Даде му пособията, които бе купила, и го изпрати до училището. Той не каза нито дума и тя се запита дали е нервен. Когато стигнаха до ъгъла, Джини му пожела успешен ден и остана да го гледа как изчезва в сградата. Знаеше, че има вероятност да излезе веднага щом тя си тръгне. Но беше направила всичко по силите си да го насочи в правилната посока. Останалото зависеше от него, също като при децата, на които помагаше в бежанските лагери. Ала беше и някак различно. Поради някаква неразбираема и за самата нея причина ѝ пукаше за момчето. Между онази нощ, когато го бе видяла да се шмугва в бараката, до тази сутрин той бе успял да докосне сърцето ѝ. Преди три години се беше заклела никога повече да не обича никого. И чувстваше, че Блу е взел същото решение като малък, когато е умряла майка му. И ето ги сега, две изгубени души, които се бяха намерили и плуваха рамо до рамо към брега. Беше странно усещане. Върна се в апартамента си, отвори лаптопа и се хвана на работа. Беше зарязала работата си през последните дни, а утре трябваше да отиде в офиса. И скоро щеше да

замине. Но поне Блу вече отново ходеше на училище. Сега ѝ оставаше само да му намери къде да живее.

Когато отиде в офиса на SOS/ЧП, Джини откри, че обмислят две възможни назначения за нея. Едното беше в Северна Индия, където млади момичета били продавани в робство от бащите си — имало център, който им предлагал убежище, ако успеели да избягат. Повечето момичета били ужасно малтретирани още в невръстна възраст. Другото място беше в планините на Афганистан, в бежански лагер, в който беше работила и преди. Джини познаваше района, знаеше, че работата е опасна и изтощителна, но си заслужаваше. Тя бе по-склонна да иде там, тъй като бе приемала подобни назначения и преди. Опасностите бяха очевидни, но фондацията се грижеше изключително добре за работниците си, управляваше лагерите и програмите с военна точност и работеше в сътрудничество с „Червения кръст“ и с международните сили. Затова Джини знаеше, че няма да е сама на терен, особено в опасните райони. И в повечето случаи дори правителствата на страните, в които отиваха, уважаваха хуманитарната им дейност и ефективната помощ, която оказваха на местното население. Джини рядко се бе чувствала нежелана на местата, където отиваше. Условиата бяха сурови и понякога рисковани, но подобни мисии ѝ бяха по сърце.

— Още ли не си готова да се откажеш от трудните назначения? — изпитателно я изгледа Елън Уорбърг, нейният супервайзър. — Повечето хора прегарят след година. А ти се натоварваш с най-трудните начинания вече близо три години.

— Обичам предизвикателствата — обясни Джини. Досега винаги беше приемала най-трудните назначения и бе станала известна в нюйоркския офис. И работата ѝ беше безупречна. Тя не показваше никакви признаци за намаляване на темпото. В края на разговора се бяха съгласили за мястото в Афганистан. Трябваше да замине след две седмици. Докато излизаше от офиса, Джини си помисли колко малко време ѝ остава да намери място на Блу.

Когато се прибра, порови отново в интернет и откри три възможности. Уговори си срещи и на трите места през седмицата, преди Блу да се върне от училище. Искаше да подсигури всичко, преди да замине. Ако успееше, краткият ѝ престой в Ню Йорк щеше да се увенчае с успех. Нямахше да е изгубила времето си напразно.

Блу се справяше чудесно в училище. Всяка вечер сядаше на масата за един час, за да си напише домашното. Мърмореше, че уроците и учителите били досадни, но засега с нищо не показваше, че възнамерява да се махне, въпреки предсказанията на леля му. Но все пак бяха минали само два дни. Страхът на Джини бе, че ще напусне училище, след като тя замине. Смяташе, че докато тя е тук, Блу ще играе по правилата. Ала нищо от онова, което правеха в часовете, не го вдъхновяваше. Казваше, че вече е чувал всичко и Джини подозираше, че може и да е вярно. Той бе умен и зрял за възрастта си, интересите му бяха по-широки, отколкото на повечето му връстници. Явно знаеше много за събитията по света и се интересуваше от музика. Държавната училищна система не бе добре уредена и нямаше достатъчно средства, за да разшири основната учебна програма. Грижеше се да осигури минималните познания в класната стая, не максималните. В края на седмицата Блу покри тестовете в програмата за напреднали и бе одобрен за специалните паралелки.

Още не му бе казала за Афганистан, но възнамеряваше да го направи през някой от следващите дни. Искаше първо да обиколи приютите за млади хора. До края на уикенда огледа и трите, и единият ѝ се стори идеален за него. Там приемаха лица на възраст от единайсет до двайсет и три. Някои се връщаха при семействата си след работа с психолог, но това се случваше рядко. Повечето обитатели бяха в положението на Блу, от разпаднали се семейства, родителите им бяха мъртви или в затвора. Приютът окуражаваше питомците си да ходят на училище, помагаше им да си намерят почасова или постоянна работа и предлагаше консултации, медицинска помощ и подслон за срок до шест месеца. Работеше по модела за намаляване на вредните последствия, което означаваше, че някои от приютените още бяха на дрога, но трябваше да отговарят на определени критерии за поведение и бяха в процес на спиране на наркотиците, като никога не ги използваша в самия приют. Програмата бе практична и реалистична. Приютът имаше свободно място за Блу, но той самият трябваше да

поиска да иде там — никой не можеше да го принуждава да остане. Щеше да живее в една стая с още пет момчета на неговата възраст и всеки ден да получава безплатна храна. Цялата програма се основаваше на свободната воля и бе финансирана от частни фондации и правителствени помощи. И сякаш бе измислена за Блу.

Джини обясни на директорката положението на момчето и как го е срещнала. Жената, която бе на нейната възраст, отбеляза, че за него е голям късмет да намери покровител в нейно лице.

— Заминавам за три месеца. Може да го взема отново при мен, след като се върна, но много ми се иска да е тук, докато ме няма — сподели надеждите си тя.

— Това зависи от него — философски каза директорката Ан Оуен. — Цялата програма е доброволна. Има много други деца, които биха поискали мястото.

Джини кимна, надявайки се, че Блу ще се съгласи да остане тук, а не да скита сам по улиците. Той всъщност възнамеряваше да направи точно това, а и леля му твърдеше, че го предпочитал пред живота според правила. Беше твърде самостоятелен, но същото се отнасяше и за повечето хлапета в „Хюстън Стрийт“, както се наричаше приютът. След като видя заведението, Джини разказа на Блу и той оклюма.

— Не искам да оставам там — мрачно заяви момчето.

— Не можеш да се върнеш в бараката. В приюта ще те хранят, ще ти осигурят подслон и легло. Има и други хлапета на твоята възраст. Ако се разболееш, ще се погрижат за теб. Постъпи умно, Блу. Не се излагай на риск на улиците. Това е гаден живот и ти много добре го знаеш.

— Но пък мога да правя каквото си поискам — упорито се противопостави той.

— Да, например да измръзнеш, да умреш от глад, да бъдеш пребит и ограбен. Чудесен избор, ако питаш мен. — Тя знаеше не ползе от него с какво можеш да се сблъскаш на улицата. — Ще се върна в края на април и ако искаш, можеш да останеш отново при мен. Но се налага да издържиш дотогава. — И за двамата срокът изглеждаше като цяла вечност, а и момчето се безпокоеше, че тя изобщо няма да се върне.

— Нека поне да идем да видим мястото в събота, а после решавай. От теб зависи — напомни му тя.

За съжаление, изборът наистина беше негов и никой не можеше да го принуди да остане. Наистина нямаше да е толкова удобно като апартамента ѝ, но той бе прекарал при нея съвсем малко време; пък и приютът бе за предпочитане пред бараката и другите места, на които се бе подслонявал, когато трябваше сам да се грижи за себе си. Джини се чудеше дали ще може да издържи в подобна институция дълго, ако изобщо реши да опита. Животът му досега бе независим и без ограничения.

Блу сякаш имаше олово в обувките си, така тежко пристъпваше, когато отидоха да видят „Хюстън Стрийт“ в събота, почти пълзеше по стъпалата пред входа. Приютът имаше три отделения: едно за жени и две за мъже, както наричаха младите си питомци. Блу не каза нито дума, докато обикаляха. Някои от младежите му махнаха с ръка, но той не им обърна внимание. И остана с каменно лице, докато разговаряха с консултанта Хулио Фернандес, който бе дружелюбен, отзивчив и готов да сподели с тях всякаква информация. Блу го слушаше, но изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се разреве.

— Кога искаш да дойдеш при нас, Блу? — направо го попита Хулио.

— Не искам — почти грубо изтърси момчето.

— Жалко. В момента имаме място за теб, но няма да е за дълго. Не остават свободни места.

Наблизо имаше и станция на метрото, с което можеше да стигне до училището за минути. Докато Хулио и Джини разговаряха за условията, Блу се отдалечи. Няколко минути по-късно тя забеляза, че някой свири класическа музика на пиано — при това нещо, което ѝ се стори малко амбициозно. Не обърна обаче внимание, докато Хулио не спря да говори и зяпна нещо зад гърба ѝ. Тя се обърна и ченето ѝ едва не увисна, когато видя, че на пианото е седнал Блу със съсредоточена физиономия. Докато го гледаха, той премина на джаз. Не им обръщаше никакво внимание и сякаш бе в някакъв друг свят, докато свиреше.

— Ама че талант — тихо възкликна Хулио, докато тя продължаваше да го гледа с отворена уста. Блу никога не ѝ беше казал, че свири на пиано. Нито пък леля му. Просто бе споменал, че харесва музика, а ето че се оказа майстор на клавишите. Някои от питомците също се заслушаха, неколцина заръкопляскаха, когато той приключи, затвори старото пиано и се върна при Хулио и Джини. Не

изглеждаше впечатлен от онова, което беше направил току-що — за разлика от всички, които го бяха слушали.

— И кога трябва да постъпя тук? — обърна се към Джини.

— Не трябва — намеси се Хулио. — Не си длъжен да правиш каквото и да било, ако не го искаш. Това не е затвор. А дом за много деца като теб. Те са избрали да са тук, но всеки е дошъл, защото го е искал. Не приемаме въдворени насила от съда. — Приютът имаше места за четиристотин и четирийсет души и през повечето време всички бяха заети.

— Ти кога заминаваш? — попита я момчето с нещастна физиономия.

— След десет дни. Най-добре е да се настаниш една седмица по-рано, за да видим как се справяш. Междувременно можем да обиколим и други места.

Опитваше се да звучи окуражаващо, но Блу изглеждаше отчаян и нещастен.

— Добре, ще дойда следващата седмица — с безизразно лице рече той.

Изглеждаше напълно лишен от емоции. Благодариха на Хулио и си тръгнаха. Веднага щом излязоха от сградата, Джини го погледна изумено.

— Никога не си ми казвал, че свириш на пиано — каза тя. Още беше удивена от изпълнението му. Момчето свиреше майсторски, имаше невероятен талант и тя не можеше да проумее къде се е научил.

— Не свиря. Просто си играех — сви рамене той.

— Това не беше игра, Блу. А истински талант. Можеш ли да четеш ноти? — Той бе пълен с изненади.

— Горещо-долу. Сам се научих. Криво-ляво го правя.

— Е, макар и „криво-ляво“, правиш го невероятно. Направо накара всички ни да тупнем по гръб.

Той се усмихна на думите ѝ. Не беше го попитала дали мястото му харесва. Нямаше смисъл да повдига темата, тъй като вече се беше съгласил да отиде. Но начинът, по който бе свирил на пианото, определено я заинтригува. Момчето имаше талант, при това невероятен — още повече че бе самоук. Имаше толкова много непознати страни, които тя тепърва започваше да открива.

— Къде се научи да свириш? — поинтересува се тя, докато пътуваха с метрото обратно.

— Има пиано в подземиеето на църквата, в която ходи леля ми. Свещеникът ми даваше да свиря. — Лицето му се стегна, докато го казваше, и Джини видя странния му поглед. — Той обаче беше изрод, затова спрях. Подрънквам всеки път, когато видя пиано. Понякога влизам в някой музикален магазин, докато не ме изгонят.

Джини се зачуди защо Шарлийн не бе споменала нищо за таланта му — той определено не можеше да се подмине. Блу обясни причината за мълчанието ѝ секунди по-късно.

— Леля ми не знае — рече той.

— Защо не си ѝ кажал, че свириш? Никога ли не те е чувала?

— Свещеникът твърдеше, че ще загази, ако някой разбере, че ми позволява да свиря, така че трябвало да го пазим в тайна. И аз го пазих. — Малко по-късно добави: — Мама пееше в хора и свиреше на органа в църквата. Понякога сядах до нея по време на службата, но тя не ме е учила да свиря. Просто гледах. Предполагам, че мога да свиря и на орган.

Джини си помисли, че майка му сигурно е била талантлива жена, щом синът ѝ притежаваше такава музикална дарба.

След вечеря ѝ хрумна идея и тя я сподели с Блу.

— Какво ще кажеш да кандидатстваш в музикално училище следващата есен? „Ла Гуардия Артс“ е обществено училище. Мога да проверя, ако искаш.

— Защо им е да ме приемат? — мрачно отвърна той. Още беше потиснат заради пренасянето в приюта, макар на нея мястото да не ѝ се стори толкова лошо.

— Защото имаш огромен талант — увери го тя. — Знаеш ли колко рядко се случва някой сам да се научи да свири така? — Блу направо я беше изумил.

— Свири и на китара — подхвърли той и тя се разсмя.

— Още колко таланти криеш от мен, Блу Уилямс?

— Николко, това е — каза той и отново заприлича на хлапе. — Но се обзалагам, че мога да се науча да свиря и на барабани. Никога не съм опитвал, а много ми се иска.

Тя се засмя, а той се разведри с напредването на вечерта. Даде ѝ списъка със задачите, които беше изпълнил за нея. Записваше всичко

старателно. Джини му плати и той остана много доволен. Но въпреки това се усещаше колко е тъжен, че тя заминава и че се тревожи за нея.

— Ами ако не се върнеш? — уплашено попита Блу.

— Ще се върна — тихо го увери тя. — Повярвай ми. Никога не ми се е случвало да пострадам и винаги се връщам. — Беше му го казвала и преди, но Блу въпреки това се тревожеше. В неговия свят хората си отиваха завинаги.

— Гледай да го направиш — мрачно рече той и тя го прегърна, преди да си легне. Имаше моменти, в които наистина ѝ изглеждаше като дете, и други, когато ѝ се струваше прекалено мъдър за годините си. Беше видял много за крехката си възраст.

Времето да се премести в „Хюстън Стрийт“ дойде прекалено бързо и за двамата. Един ден преди да отиде, той ѝ купи цветя със собствени пари от супермаркета. Джини му помогна да се премести с натежало сърце, но знаеше, че това е най-доброто за него. Въпреки това за първи път ѝ беше тъжно, че напуска Ню Йорк по работа. Досега винаги го беше правила с радост.

Блу беше много притихнал в таксито. Тя му беше купила някои неща — тениски и нови джинси, училищни принадлежности и раница за тях. Той изглеждаше съкрушен, докато изкачваше стъпалата. А тя направо го зашемети, когато го остави в спалното. Връчи му лаптоп като подарък и очите на момчето едва не изхвъркнаха от орбитите.

— И гледай да ми пишеш и да се обаждаш — сериозно рече тя. — Искам да знам, че си добре.

Той само кимна, изгубил дар слово, после увисна на врата ѝ, прегърна я, и Джини видя сълзи в очите му. Никой никога не беше правил подобно нещо за него. Компютърът беше важно средство за него. А и Джини нямаше кого друго да глези. Обеща да го посети през уикенда преди заминаването си и да излязат да хапнат заедно.

Когато го видя последния ден, той изглеждаше нещастен. И двамата си бяха липсвали един на друг през седмицата и Блу на няколко пъти се свърза с нея по скайп — харесваше му, на нея също. Но момчето много добре знаеше какво е да изгуби някого, пък било то и за няколко месеца, и никакви уверения не можеха да го убедят, че тя ще се върне. Беше прекалено уплашен от предишните си загуби, най-вече от смъртта на майка си, когато е бил едва петгодишен, за да вярва,

че отново ще види Джини. Досега всички го бяха изоставяли. Майка му и баща му със смъртта си, леля му — по свой избор.

Джини го прегърна силно пред „Хюстън Стрийт“ в събота вечерта и се прибра у дома да довърши приготвянето на багажа си. Сутринта заминаваше за Кабул. Беше обещала на Блу да му пише при всяка възможност. Увери го, че ще поддържа връзка с него и две пълни с мъка сълзи се търкулнаха по бузите му, когато тя си тръгна. Джини плака през целия път с метрото до апартамента си.

Вечерта Беки се обади да се сбогуват и успя да изрече всички неподходящи неща. Сърцето на Джини вече я болеше след сбогуването с Блу. Времето, което бяха прекарвали заедно, и връзката, която се бе създавала така неочаквано, беше рядък дар и за двамата и тя възнамеряваше да я продължи, когато се върне. Вече беше проучила гимназията „Ла Гуардия Артс“ и смяташе да го убеди да кандидатства в нея.

Беше се обадила и бе научила, че учениците кандидатстват през есента и през зимата за следващата учебна година и че изпитите са през ноември и декември. Срокът за приемане на документи беше изтекъл преди два месеца. През януари вече излизаха резултатите. Джини бе обяснила необичайното положение и от училището казаха, че е възможно да направят специално изключение за него, особено ако е наистина такъв рядък талант, както твърдеше тя. Обещаха ѝ, че ще разгледат възможностите, докато я няма, и ще ѝ се обадят. Джини не искаше да разочарова Блу и затова не му беше казала нищо.

— Слава богу, че най-сетне разкара онова хлапе от къщата си — въздъхна с облекчение Беки, когато Джини ѝ разказа, че е настанила Блу в приют за младежи. — Мислех си, че никога няма да се отървеш от него. Имаш късмет, че не те уби.

— Нямах представа за какво говориш — възмути се Джини с раздражен тон, който трябваше да прикрие мъката ѝ от сбогуването преди няколко часа. Тя също имаше проблем с изгубването на хора.

— Трябва да престанеш да правиш такива безумни неща. Някой ден някой ще ти види сметката и няма да е никаква изненада. Така и не дойде да видиш татко — с неприкрит укор каза сестра ѝ.

— Ще дойда следващия път, обещавам — безрадостно я увери Джини. За момент свали защитата си въпреки хапливите думи на Беки. — Просто ми е трудно.

— Става все по-трудно да се грижа за него — направо рече сестра й. — И той се влошава. Следващият път може да бъде твърде късно. Може изобщо да не те познае. Понякога не познава и мен, а съм непрекъснато пред очите му. Тази седмица отново се изгуби, а вчера се изкъпа и излезе навън без дрехи. Не мога да правя това вечно, Джин. Трябва да измислим нещо, при това скоро. Трудно е за Алън и децата.

Казваше самата истина и Джини се почувства по-виновна от всякога, че не й помага.

— Ще поговорим, когато се върна.

— Кога? След три месеца? Майтапиш ли се? Той се влошава все повече и повече с всеки изминал ден. И ще се почувстваш отвратително, ако умре, преди да си се прибрала.

Думите на Беки й подедържаха като юмрук в корема.

— Надявам се, че няма да умре — нещастно промълви Джини. Чувстваше се като най-лошата дъщеря и сестра на света. И без това се чувстваше като най-лошата съпруга и майка, тъй като бе позволила на Марк да кара, когато беше прекалил с пиенето, а тя не беше разбрала. А сега можеше да изпусне шанса си да се сбогува с баща си. Но тя не можеше да понесе толкова много загуби. В това отношение беше малко като Блу, след като изгуби Крис и Марк.

— Е, поне се надявам повече да не чуеш за онова бездомно хлапе. Това е главоболие, което не ти трябва.

Джини премълча. Беки беше казала повече от достатъчно. Почувства се депресирана, когато разговорът приключи. Блу вече й липсваше. Надяваше се момчето да е добре, докато я няма. Беше направила всичко по силите си, накара го да се върне в училище и го настани в добър приют. Сега от него зависеше дали ще продължи в този дух и ще издържи до завръщането й. А тогава можеха да помислят за бъдещето му, и наесен за гимназията.

Тази нощ почти не мигна. Все мислеше за него. Той й се обади по скайпа на сутринта, преди заминаването й. Изглеждаше тъжен като нея и й благодари отново за фантастичния лаптоп. Сподели, че го крие под възглавницата си, а една нощ го държал дори между краката си, за да не му го вземе някой. Никога не го оставял, дори в училище.

— Ще се видим скоро, Блу — с нежна усмивка обеща тя, докато се гледаха един друг на екрана.

— Само гледай да се върнеш! — заръча ѝ навъсено той, после бавно се усмихна. Джини знаеше, че ще помни тази усмивка през цялото време, докато я няма. Без да каже нито дума повече, той натисна копчето за прекъсване на връзката и изчезна.

6

Както често се случваше при пътуванията до мястото на назначението ѝ, Джини отлетя от Ню Йорк за Лондон, където имаше престой. Мразеше огромните размери и хаоса на „Хийтроу“, но ѝ бяха познати. Обади се на Блу, докато чакаше. Той тъкмо беше в междучасие, така че поговориха няколко минути, след което тя подремна в чакалнята няколко часа и хвана самолета за Кабул. Проспа по-голямата част от полета, после взе друг самолет до Джалалабад в Източен Афганистан, където щеше да я посрещне човек от SOS/ЧП и да я откара през Хиндукуш и градчето Асадабад на границата с Пакистан до едно село край река Кунар, където се намираше лагерът.

Условията там се оказаха по-сурови, отколкото ги помнеше. В продължение на пет години мястото беше функционирало без сътрудничеството на „Лекари без граници“, но сега отново работеха тук, така че бе осигурена добра медицинска помощ, ала лагерът бе по-претъпкан, отколкото при предишното ѝ идване. Продоволствието беше ограничено, липсваха каквито и да е удобства и атмосферата бе напрегната за работниците, които се стараеха да отговорят на нуждите на всеки бежанец. От SOS/ЧП работеха с цялата ефективност, на която бяха способни в една на практика военна зона, както бяха правили вече повече от трийсет години.

Шофьорът на Джини беше младеж тъкмо прехвърлил двайсетте, който правеше магистратура за лагера. Казваше се Филип, учеше в „Принстън“ и бе пълен с новаторски теории и наивни идеи какво трябва и не трябва да правят. Джини го слушаше търпеливо, но тя имаше много повече опит от него и гледаше по-реалистично относно нещата, които можеха да постигнат. Не желаше да обезкуражава младежа, но знаеше, че повечето му предложения са били предлагани още преди двайсет години, ако не и повече. Положението в Афганистан бе напрегнато, при това от много време. Жените бяха подложени на ужасяващо малтретиране, а едно на всеки десет деца умираше.

Докато приближаваха лагера, Джини чу стрелба в далечината. Филип ѝ каза, че в лагерите в самия Джалалабад положението било още по-лошо. В града имало над четирийсет лагера, повечето от кирпичени постройките и колиби, в които хората умирали от недостиг на храна. Децата понасяли най-тежкия удар. Много семейства отишли там, за да се спасят от боевете в провинциите, но всъщност умирали от глад и липса на медицинска помощ в лагерите. Трудно беше да се прецени коя част е по-лошата.

След близо три години на терен Джини бе наясно, че понякога се налагаше само да помагат на местните да оцелеят в тежките условия, а не да ги учат как да живеят различно или да променят света. Беше свикнала да работи с тежко ранени жени, с деца, изгубили крайници или умиращи от ужасни болести, или от елементарни заболявания, за които нямаше лекарства. А понякога бежанците умираха просто защото им се беше струпало прекалено много. Работата ѝ беше да ги подкрепя както може и да прави онова, което ѝ е възможно.

Заля я огромна вълна от облекчение, докато слизаше от джипа. Да бъде тук, на място като това, където единственото важно беше човешкият живот и най-простите умения за оцеляване, свеждаше всичко до ценността на човешкото достойнство и живот. И всичко останало, през което бе преминала, изчезна в мига, в който пристигна. Чувстваше се необходима и полезна, можеше най-малкото да се опита да промени живота на тези хора, дори резултатите да не отговаряха напълно на надеждите ѝ.

Из лагера бродеха деца, облечени в парцали и с гумени сандали на бос крак въпреки смразяващия студ, с жените носеха бурки. Самата тя си беше сложила бурка още щом кацна в Джалалабад, за да не скандализира някого и да не създава проблеми в лагера. И преди беше живяла и работила с бурка и покрита глава. Беше мислила за Блу на няколко пъти по време на дългия път, но щом се озова изправена срещу всичко тук, той бе почти забравен. Беше сторила каквото може за него, но сега имаше по-належащи задачи и трябваше да се съсредоточи, за да си върши работата. Страната беше в постоянна гражданска война и Джини бе научила от Филип, че много от бунтовниците живеели в пещери наблизо — нещо, което не я изненада.

В края на лагера имаше медицински център, където често караха ранени цивилни. Шокиращ брой от тях умираха от тежките си

наранявания още преди да пристигнат и често имаха загнойли рани, които почти не бяха третирани досега. Условието бяха съвсем примитивни. Запасите от лекарства и превързочни материали се доставяха с хеликоптер веднъж месечно и трябваше да се справят с тях до следващата доставка. От „Лекари без граници“ идваха редовно да се грижат за по-тежките случаи, а през останалото време работниците правеха всичко по силите си с наличното.

Джини и Филип бяха сред малцината от персонала в лагера без медицинско образование. В миналото при подобни назначения Джини бе влизала в служещите за операционни палатки да държи подноси с какви ли не ужасии и кървави парцали в тях. Човек трябваше да е издръжлив, за да работи на такива места, и да има як гръб, тъй като често трябваше да помага при разтоварването на камиони с продоволствие и оборудване. Ала най-вече трябваше да имаш силен дух и изпълнено с обич сърце. Джини не беше в състояние да промени условията на живот или положението в страната, но можеше поне да накара бежанците да се почувстват малко по-удобно и да им даде утеха и надежда. С готовността си да живее с тях в лагера и да се излага на същите опасности тя им казваше с делата си колко важни са те за нея.

Две малки момичета, хванати за ръце, се взираха в нея и се усмигнаха, докато тя прекосяваше лагера до главната палатка. По-голямата част от оборудването и продоволствията бяха от стари военни излишъци, но им служеха добре. Джини беше облечена също с военни дрехи, носеше яки кубинки и мъжка канадка. Беше много студено и порано през деня бе валял сняг. Бе метнала бурката върху дебелите дрехи и когато я сваляше, лентата на ръката с логото на SOS/ЧП я идентифицираше като хуманитарен работник. В лагера имаше и двама души с ленти на „Червения кръст“ — фондацията й работеше в тясно сътрудничество с тях.

Тя докладва за пристигането си и се представи на някакъв едър червенокос англичанин с огромни мустаци. Той седеше на импровизирано бюро в главната палатка с газови калорифери наоколо. Беше бивш британски военен и се казваше Рупърт Макинтош. Беше нов тук, но бе работил на терен от години и бе известен със своята компетентност. За Джини беше удоволствие да се запознае с него.

— Чувал съм за вас — каза й той, след като се ръкуваха. — Имате репутацията на малко луда глава. Предупреждавам ви обаче, не

искам никакви инциденти тук. Правим всичко възможно да ги избягваме. И държа нещата да си останат такива. — Той я изгледа строго, след което се ухили. — Трябва да кажа, че ловите окото с този костюм.

Джини също се разсмя — сигурно представляваше нелепа гледка с бурката върху дебелите дрехи и тежките кубинки. Той беше чувал, че е много красива, но му бе трудно да се увери заради всичките дрехи, които беше навлякла. Под бурката Джини носеше дори вълнена шапка. Но пък така беше тук — обличаха се според времето и работата, която трябваше да изпълняват, а не според модата.

Макинтош описа задачите, върху които се бяха съсредоточили досега. Доста жени и деца бяха намерили убежище в лагера, на местните не им харесваше, че те отказват да се върнат по домовете си, за да бъдат малтретирани отново. Но рано или късно трябваше да го направят. Разказа на Джини, че преди два дни в едно село наблизко убили една жена с камъни, защото била изнасилена. Обвинили я, че „съблазнила“ изнасилвача си. Мъжът бил пуснат да се прибере у дома си. Това беше типична ситуация тук, бяха се натъквали на подобни неща неведнъж.

— Яздите ли? — попита я Рупърт и Джини кимна. Беше забелязала коне и мулета в ограден с въжета район. Животните бяха единственото превозно средство в планините, където нямаше пътища. Беше яздил и преди в райони като този.

— Sprawям се.

— Значи ще свърши работа.

Когато по-късно тя отиде при останалите в трапезарията, в палатката се бяха събрали хора от какви ли не националности — французи, британци, италианци, канадци, немци, американци, — все работници от организации, които обединяваха усилията си в името на общото дело. Разнообразието от националности правеше атмосферата в лагера по-интересна. Всички владееха английски, а самата Джини говореше и малко френски.

Храната беше толкова лоша и оскъдна, колкото бе очаквала, и накрая едва не заспа с лице в чинията, уморена от дългото пътуване.

— Идете да поспите — посъветва я Рупърт и я потупа по рамото. Една германка я отведе до палатката им, където получи походно легло — едно от общо шест, също като Блу в „Хюстън Стрийт“.

Ограничаването до най-основните неща и простите условия на живот ѝ действаха утешаващо. Така човек можеше да погледне на всичко от друг ъгъл и проблемите, измъчвали го досега, преставаха да съществуват. Беше го открила още при първото си назначение. Беше твърде уморена да се съблича и заспа веднага щом се напъха в тежкия спален чувал. Събуди се чак сутринта.

На следващия ден отиде в палатката, която ѝ посочиха, и се зае да записва историите на децата с помощта на преводач.

Работниците в лагера никога не се намесваха в местната политика, имаха и изрична забрана да го правят, така че през изминалата година бунтовниците не ги бяха безпокоили, макар всички да знаеха, че това може да се промени по всяко време.

Една седмица след пристигането в лагера потеглиха към планините с мулета, пътуваха по виещи се пътеки по стръмните склонове да търсят хора, които имат нужда от помощта им, и да ги свалят долу за медицински грижи. За целта бяха взели две резервни мулета и се върнаха в лагера с едно шестгодишно момче и деветнайсетгодишната му майка. Мъжът и бащата на жената не искаха да я пускат, но накрая се съгласиха заради детето. Лицето ѝ беше забулено, не разговаряше с никого, през целия път беше забила поглед в земята и бързо се изгуби в групата местни жени, когато стигнаха в лагера.

Джини беше заета всеки ден от зори почти до полунощ, но нито веднъж не се почувства в опасност. Хората от района не бяха враждебно настроени към тях и броят на жените и децата в лагера продължаваше да расте. Около месец по-късно тя отиде до столицата Асадабад на провинция Кунар заедно с една от германките, един италианец и една френска монахиня. В града имаше офис на „Червения кръст“, който можеха да използват. Джини влезе със списъка съобщения и доклади, които Рупърт ѝ беше поръчал да изпрати. Дадох ѝ бюро и компютър, а останалите отидоха да обиколят града. След като прати съобщенията на Рупърт, тя реши да провери собствения си имейл, вместо да обядва с другите.

Имаше три съобщения от Беки. Пишеше, че състоянието на баща им продължава да се влошава, и я молеше да се обади при първа възможност. Джини беше в Афганистан вече шест седмици, а последният имейл от сестра ѝ беше пратен преди четиринайсет дни.

Явно се беше отказала от опитите да се свърже с Джини и изглеждаше раздразнена от мълчанието ѝ, въпреки че преди да замине, Джини я беше предупредила, че може да няма достъп до интернет. Имаше и имейл от Хулио Фернандес от приюта „Хюстън Стрийт“, и един от Блу, пратен само преди три дни. Реши да прочете първо имейла на момчето и бързо го отвори. Мислеше си за него, откакто беше дошла тук, но през повечето време по-належащи дела отвличаха вниманието ѝ. Дните ѝ бяха изцяло заети от работата.

Имейлът на Блу започваше с извинение и тя веднага се досети за останалото. Пишеше, че хората от „Хюстън Стрийт“ били много добри, но не понасял правилата. Другите хлапета също не му допадали особено. Някои били свестни, но един от съквартирантите му се опитал да открадне лаптопа му, а през нощта било толкова шумно, че не можел да спи. Имал чувството, че живее в зоологическа градина, и затова напуснал. Не знаел къде ще отиде, но бил добре и се надявал тя да е в безопасност и да се върне жива и здрава.

След като прочете имейла, видя, че има и един от училището. Съобщаваха ѝ, че Блу е отпаднал две седмици след заминаването ѝ. Последният имейл беше от Хулио Фернандес, който пишеше, че се опитали да убедят Блу да остане, но той бил твърдо решен да се махне. Блу не се съобразявал с правилника, бил свикнал да прави каквото си иска по улиците. Това не било необичайно, но било несъвместимо с изискванията към питомците. Така че Блу бе постъпил точно така, както бе предвидила Шарлийн — беше избягал от приюта и отпаднал от училище. И сега Джини нямаше представа къде е и не можеше да направи нищо. А трябваше да остане тук още шест седмици. При ограничената комуникация, ръцете ѝ бяха вързани. Нямаше как да го следи оттук.

Отговори първо на имейла на Блу, като написа, че се надява той да е добре. Съобщи му, че при нея всичко е наред, и го помоли да се върне в приюта и училището. Напомни му, че ще се прибере в края на април и че очаква да го види в апартамента си. Опита се да се окуражи, припомняйки си, че той е успявал да се справя без нея тринайсет години и ще оцелее на улицата още шест седмици, макар да не беше доволна от стореното от него. Бе много разочарована, че е напуснал, особено училището. Щеше да се опита да промени нещата, когато се върне. Междувременно той трябваше да се оправя сам и да разчита на

себе си, както беше правил преди. Но пък познаваше добре живота на улицата.

После благодари на Хулио Фернандес за усилията му и обеща, че ще се обади, когато се върне. Писа и до училището с молба да приемат отсъствието на Блу като уважително и ги увери, че той ще навакса изпуснатия материал. Всичко беше прах в очите, но засега можеше да направи само толкова. Накрая прати имейл на Беки и ѝ обясни, че в лагера нямат други средства за комуникация, освен радиостанциите, които използваша само при спешни случаи и за близък обхват. Писмото до сестра ѝ беше кратко и след като го изпрати, ѝ звънна от офиса на „Червения кръст“. Беки вдигна на второто позвъняване.

— Къде си? — разтревожено попита тя.

— В Афганистан. Знаеш къде съм. В лагера нямаме интернет. За първи път идвам в града от пристигането си и едва ли ще дойда отново. Как е татко? — Ужасяваше се при мисълта, че може да си е отишъл.

— Всъщност е по-добре. Изпробват ново лекарство, което като че ли действа. Умът му е малко по-ясен, поне сутрин. Вечер винаги е много замаян. Но сега му даваме приспивателно, затова не се тревожа, че ще стане посред нощ и ще излезе от къщата, докато спим. — Страхът ѝ от подобно нещо я беше държал будна месеци наред.

— Ох, слава богу. — Преди малко Джини беше обхваната от паника, но се почувства по-добре от думите на сестра си.

— Искане ми се да се върнеш и да започнеш по-разумен живот. Съвсем ненормално е, особено като се има предвид положението на татко. Няма как да се свържа с теб, ако нещата се влошат много или ако умре.

— Имаш спешния ми номер в местния клон на „Червения кръст“. Дадох ти го, преди да замина — напомни ѝ Джини. — В извънреден случай ще пратят човек до лагера да ме намери. Иначе ще се прибера след шест седмици.

— Не можеш да продължиш да живееш така. На трийсет и шест си. Не си някое хлапе от Корпуса на мира без отговорности, а аз не мога през цялото време да вземам решенията. Ти също трябва да си част от това.

— Казах ти, ще дойда в Ел Ей, когато се прибера.

— Обещавах го вече три години.

Джини не добави, че е много по-полезна тук, отколкото би била в Ел Ей. И чувстваше, че засега мястото ѝ е именно тук.

— Не мога да говоря дълго. Звъня ти от телефон на „Червения кръст“. Целуни татко от мен.

— Пази се, Джин. Направи ни услуга и се върни жива.

— Ще се опитам. Вероятността да те застрелят в Ел Ей е много по-голяма, отколкото тук. В лагера е спокойно.

— Добре. Обичам те.

— И аз те обичам — отвърна Джини, макар че сестра ѝ понякога да я подлудяваше. Не можеше да си представи да води живота на Беки или дори онзи, който бе имала преди. Да бъде омъжена, да има деца и да живее в Пасадена. Преди, докато Марк беше жив, Беки пак я критикуваше, че животът им е твърде повърхностен и бляскав. Сега пък си мислеше, че сестра ѝ е полудяла. Двете открай време се различаваха съществено и Беки така и не бе одобрила постъпката ѝ. Джини го знаеше и затова думите на сестра ѝ не я жилеха толкова силно. Но за нея Беки винаги беше недоволната по-голяма сестра. Така беше още откакто бяха малки.

След като приключи разговора, Джини разпечата имейлите на Рупърт и отиде да потърси другите, които тъкмо приключваха с обяда си в един ресторант наблизо. Храната изглеждаше и миришеше ужасно и тя се зарадва, че е пропуснала храненето.

— Какво ядете? Тифозен специалитет ли? — Джини сбърчи нос и направи кисела физиономия. Поръча си чаша чай, после всички се поразходиха из града и се върнаха при джипа, за да се приберат в лагера.

Джини занесе имейлите на Рупърт и двамата побъбриха известно време. Още беше студено, особено през нощта — така беше от самото ѝ пристигане. Тук в началото на март още си беше зима. Двамата с Рупърт обсъдиха някои от медицинските проблеми, с които се сблъскваха, и той каза, че след няколко дни отново ще иде из планините. Помоли я да го придружи, тъй като харесваше как тя общува с местните, особено с децата. Имаше мил и внимателен подход към тях.

— Някой ден и ти трябва да си родиш — подхвърли той с топла усмивка. Рупърт беше женен, но му се носеше славата на женкар. Почти не виждаше съпругата си в Англия. Той не знаеше нищо за

миналото на Джини и се сепна от замръзналата ѝ физиономия, с която посрещна коментара му.

— Аз... всъщност имах момченце — смотолеви Джини. — Загина заедно със съпруга ми в автомобилна катастрофа.

„Която стана по моя вина“ — мислено допълни тя.

— Ужасно съжалявам — отвърна покрусеният Рупърт. — Ама че тъпо от моя страна. Нямах представа. Мислех си, че си от онези неомъжени американки, които отлагат брака и децата, докато не навършат четирийсет. Напоследък като че ли стават много.

— Няма нищо. — Тя му се усмихна. Винаги ѝ беше трудно да произнася тези думи, мразеше колко жалко звучат те и как предават скритата зад тях трагедия. Но изглеждаше неправилно да отрича съществуването на Марк и Крис. Това напомни както на нея, така и на Рупърт колко малко се познават и какво ги е накарало да се захванат с подобна работа. В неговия случай той беше отпаднал от медицинския университет, а и бе радостен, че вижда съпругата си само по няколко пъти в годината.

— Да разбирам ли, че нямаш други деца? — Той я погледна с искрено съчувствие, когато тя поклати глава.

— Именно затова се захванах с тази работа. Така мога да бъда полезна на някого, вместо да си седя вкъщи и да се самосъжалявам.

— Ти си храбра жена — с възхищение рече той.

Споменът как се бе взирала в Ийст Ривър на годишнината от смъртта им проблесна моментално в ума ѝ. Единственото нещо, което я бе спряло онази нощ, беше срещата с Блу и оттогава тя възприемаше живота си по различен начин. За първи път от много време се чувстваше по-изпълнена с надежда и сега искаше да помогне и на него.

— Невинаги — честно призна тя. — Преживях някои доста тежки моменти, но докато съм тук, нямам време да мисля за това.

Той кимна и я поведе обратно към центъра на лагера, като много добре си даваше сметка, че дори навлечена с бурка и топли дрехи, тя е много красива жена. Беше ѝ хвърлил око още от пристигането ѝ, но тъй като бе чула за репутацията му от другите, Джини внимаваше да не го окуражава — той бе женен, а тя не искаше усложнения в живота си. Пък и беше дошла тук, за да работи.

Събитията в лагера не оставяха много свободно време, пък и се появяваха нови хора. Дойде делегация от Върховната комисия по човешките права в Женева, посети ги и група германски лекари, които бяха скъпи гости за времето, през което бяха тук. Джини и някои от другите пътуваха в планините с тях. Помогнаха при израждането на едно бебе и прегледаха няколко болни деца, които доведоха в лагера с майките им за допълнително лечение.

Две седмици преди заминаването си Джини се отправи отново в планините с други членове на медицинския екип. Всичко досега бе вървяло гладко и заместникът ѝ трябваше да пристигне от офиса в Ню Йорк след седмица. Джини беше спокойна и бърбеше с Енцо, млад италиански лекар, дошъл предишната седмица. Докато яздеха по стръмната камениста пътека, двамата си говореха какво ще ядат, когато се приберат у дома — тук храната бе оскъдна и почти не ставаше за ядене. Минаха един труден завой и продължиха покрай една от пещерите, в които според твърденията се криели бунтовници. Тъкмо се смееха на шегата, която той бе подхвърлил, когато проехтя изстрел и конят ѝ се изправи на задните си крака.

Джини се вкопчи в гривата му, като се молеше наум да не полетят надолу в дълбоката клисура. Успя да успокои животното и го дръпна от ръба, но конят бе нервен и пръхтеше. Италианецът понечи да хване юздата и да ѝ помогне, когато проехтя втори изстрел, този път още по-отблизо. Водачът на групата им направи знак да се връщат обратно. В същия миг Енцо клюмна напред — куршумът го бе улучил в тила и бе пръснал мозъка му. Един поглед ѝ беше достатъчен да разбере, че е мъртъв.

Един от германците бързо хвана поводите на коня и го поведе надолу, следван плътно от останалите. Нямаше нови изстрели, но Енцо бе станал първата жертва, която бяха имали от близо година. Не спряха, докато не стигнаха лагера. Един от мъжете свали безжизненото тяло на Енцо от коня. Бяха успели да го задържат да не падне по обратния път и всички бяха дълбоко покрусени от внезапната му смърт.

Малко по-късно целият екип се събра в палатката на Рупърт да обсъдят какви мерки за сигурност да вземат за през нощта. Никой не бе забелязал да ги следват по обратния път и затова заключиха, че става въпрос за случаен изстрел — и фатален за Енцо, чието тяло бе

увито в брезент и натоварено на един камион, за да бъде откарано до града и върнато в Италия от „Червения кръст“.

Рупърт ги предупреди да бъдат много внимателни и постави мъжете от лагера на стража през нощта. Свързаха се с местните власти по радиостанцията и полицията обеща да дойде. В лагера цареше напрежение; Джини и останалите се опитваха да не тревожат жените и децата, но атмосферата се бе променила мигновено — от спокойни и уверени всички застанаха нащрек, обхванати от страх. Това накара Джини отново да осъзнае колко опасна е работата им и как не бива да рискуват живота си с лека ръка.

Малко след това Рупърт я повика в палатката си. Изглеждаше много сериозен, докато седнаше зад импровизираното си бюро.

— Другата седмица изпращам теб и останалите жени обратно у дома. Току-що ми съобщиха, че снощи имало и друга стрелба на няколко километра оттук. Мисля, че отново може да стане горещо. — Джини знаеше, че заместникът ѝ е мъж. Рупърт много държеше на безопасността както на мъжете, така и на жените, и бе ефективен и истински професионалист, когато се наложеше. — Просто ще се чувствам по-добре, ако пратя някои от момичетата у дома. Прекара тук два и половина месеца, почти цялата си смяна. Свърши си работата и това е достатъчно. — През последните два месеца нещата в лагера наистина вървяха по-гладко от всеки друг път благодарение на Джини.

— Готова съм да остана — изтъкна Джини. — Просто няма да се връщаме в планините. — Бунтовниците и бойците на опозицията рядко слизаха в долината от пещерите си.

— Знам, че си готова. Винаги си готова. Но е време да се връщаш у дома — настоя той и на Джини ѝ стана ясно, че няма смисъл да спори с него. Беше решил твърдо. Тя му благодари и излезе. Тук беше почти като в армията — правиш онова, което ти нареждат. Рупърт командваше лагера като истински военен. Личеше си, че е бивш офицер, свикнал заповедите му да се изпълняват. Тя се върна в палатката си и съобщи на другите жени, че ги връщат у дома. Рупърт оставяше мъжете, но искаше колкото се може повече жени да напуснат лагера. Не смяташе за правилно да ги държи тук. И жените като че ли приеха новината с облекчение. Единствено Джини бе заявила, че е готова да остане, и щеше да го направи, ако той ѝ позволише.

Смъртта на Енцо помрачи атмосферата в лагера през следващите няколко дни. Нямаше други инциденти, но Рупърт бе непреклонен в решението си да върне жените и Джини беше на първо място в списъка му, тъй като заместникът ѝ скоро пристигаше. И в деня, в който той дойде, Рупърт извика жените в палатката си.

— Заминавате утре — съобщи им. — Носят се упорити слухове, че насилието тук скоро може да се засили. Дори си мисля, че ще се наложи да преместим лагера, но така или иначе, вие заминавате. — После благодари на всички за чудесната им работа и побъбри няколко минути с Джини, след като другите излязоха. — За мен беше удоволствие да работим заедно — каза ѝ той. — Бях чувал добри неща за теб преди да дойдеш, но реалността далеч надхвърли отзивите. — Усмихна ѝ се. — Ти си адски храбра жена и вършиш страхотна работа. — Това беше голяма похвала, тъй като самият той бе много компетентен в работата си.

— Надявам се всичко да бъде наред при теб, когато се върнеш. И се надявам някога да се срещнем отново на някое подобно безумно място.

Самият той винаги бе предпочитал най-опасните. Липсваше му приливът на адреналин по време на бой и никога не се тревожеше за опасностите, които грозят самия него. Беше истински воин и се възхищаваше на Джини, защото според него и тя бе такава. Не се страхуваше от нищо. Дори когато убиха Енцо, не изпадна в паника, запази самообладание по целия път обратно до лагера, като помагаше на ездача от другата страна да поддържа тялото на Енцо на кога. Нито за миг не се уплаши, че самата тя може да бъде застреляна.

— Ще останеш ли известно време в Ню Йорк? — поинтересува се Рупърт. Искаше да побъбрят, преди тя да започне да си стяга багажа.

— Никога не оставам за дълго — отвърна с усмивка тя. — Аз съм като теб. Предпочитам да съм на място като това. Съживявам се, докато върша такава работа. Ню Йорк ме отегчава.

— Признавам, там никой не стреля по теб от пещери. Това поне можеш да избегнеш. — Но и двамата знаеха, че подобни опасности си вървят с територията и са част от работата.

Всички бяха смълчани на прощалната вечеря в трапезарията. Заедно с Джини заминаваха още пет жени — две французойки от Лион, пристигнали шест месеца по-рано от някаква организация във

Франция, една англичанка и две германки. Джини се беше сбогувала с местните жени и деца, за които се грижеше. Когато напуснаха лагера, другарството, на което така се бе наслаждавала тук, вече ѝ липсваше. И шестте жени бърбеха през целия път до Асадабад, а после до Джалалабад, откъдето трябваше да вземат самолета до Кабул. Единствено двете французойки се радваха, че си тръгват. Германките и англичанката бяха тъжни също като Джини. Всички знаеха, че ще им бъде трудно да се настроят отново за нормалния живот.

В разговора Джини сподели, че се занимава с тази работа от три години. Никоя от жените не познаваше друг, работил на терен от толкова много време, но пък тя не би приела нещата да са различни. Последното, което искаше, бе работа на бюро в Ню Йорк. Работата на терен за нея се бе превърнала в начин на живот.

Едва след като кацнаха в Кабул, тя започна да мисли отново за живота си в Ню Йорк. Обикновено се ужасяваше от мисълта, че трябва да се прибере в пустия си апартамент и да води отново безсъдържателния живот там. Но този път очакваше с нетърпение да стигне до Ню Йорк. Трябваше да намери Блу. Надяваше се, че ще се появи на прага ѝ в деня, в който му бе казала, че ще се върне. Но и да не го направеше, тя бе твърдо решена да го търси и ако се наложи, да преобърне целия град, за да го намери. Испита странна паника, която я заля като вълна, докато се тревожеше какво може да стане, ако не го види никога повече. Щеше да бъде съсипана. Каквото и да ѝ струваше, трябваше да го намери.

Опита се да се свърже по скайпа от летището в Кабул, не получи отговор и му прати имейл, преди да се качи в самолета. Опита отново при престоя в Лондон. Той обаче не отговаряше нито по скайп, нито на имейлите ѝ. Където и да се намираше, Блу мълчеше. Чудеше се дали не се е върнал в бараката. Беше началото на април и едва ли беше твърде студено, така че не се страхуваше. Искеше обаче да го открие колкото се може по-скоро и да разбере как е и защо е напуснал училище. А след като го намери, трябваше да спази обещанието си към Беки и да отиде в Ел Ей да види баща си.

Заспа, мислейки за Блу, в самолета за Ню Йорк и още мислеше за него, когато се събуди. Виждаше го в ума си, с пакостливия му поглед и най-сериозното му изражение. Когато кацнаха, беше съвсем будна. И веднага щом влезе в апартамента си, тя захвърли багажа и отиде до

бараката. Той обаче не беше там. Градската управа си бе върнала имуществото и на вратата ѝ се мъдреше катинар. И тъй като бараката вече не беше вариант, Джини нямаше представа къде да го търси.

На следващия ден дори не закуси, а отиде направо в „Хюстън Стрийт“, където се срещна с Хулио Фернандес. Научи, че Блу така и не се адаптирал и се върнал на улицата, както правели някои от хлапетата. Онзи живот им беше познат и в някои случаи по-лесен, въпреки неудобствата и рисковете. Пожела ѝ късмет в опитите да го намери.

После се обади на леля му Шарлийн, но и тя нямаше представа къде е. Не го беше чувала, нито разговаряла с него от няколко месеца. И не пропусна да напомни на Джини, че я е предупредила, че той ще избяга.

Джини обиколи други приюти и места, за които ѝ бяха казали, че се навъртат бездомни хлапета. След цяла седмица търсене най-сетне се предаде. Оставаше ѝ единствено да чака дали момчето няма да се появи на прага на апартамента ѝ. Беше му пратила няколко имейла, че се е върнала, но всички останаха без отговор. Пусна съобщение за него и в сайта за бездомните хлапета, ако случайно лаптопът му е бил откраднат или изгубен. Нямаше какво повече да направи. И беше разстроена, когато отиде в офиса на SOS/ЧП да предаде доклада си. Всички знаеха за случката със снайпериста и изпитваха огромно облекчение, че не е пострадала. Същото се отнасяше и за Беки, която беше научила от новините. Баща им все още се повлияваше добре от новото лекарство, макар да знаеха, че е само временно. Рано или късно отново щеше да се влоши. Лекарството можеше да забави болестта само за известно време. Джини предложи да се чуе с него, когато се върна в Ню Йорк, но Беки каза, че още се обърквал по телефона.

Десет дни след завръщането си се мотаеше безцелно из апартамента и се чудеше дали ще види Блу отново, когато ѝ се обадиха от офиса. Трябвало да присъства на сенатско изслушване във Вашингтон за положението на жените в Афганистан, а тя бе идеалният човек за целта, тъй като се бе върнала от страната съвсем наскоро. Джини обикновено посрещаше с ентузиазъм подобни предложения, но след неуспешното издирване на Блу не беше в настроение. Беше изгубила още един човек, за когото я бе грижа, и макар той да не беше присъствал дълго в живота ѝ, бе намерил място в сърцето ѝ и тя се

чувстваше потисната, че не го е намерила. Надяваше се, че където и да е, той е добре и не е пострадал, че не му се е случило нещо лошо.

Сенатското изслушване бе следващата седмица и тя прекара уикенда в подготовка на речта си за тежкото положение на жените в Афганистан. Много малко неща се бяха подобрили въпреки многобройните хуманитарни организации, работещи в страната. Беше почти невъзможно да се променят старите обичаи, а наказанията за нарушаването им бяха сурови, често със смърт. Смяташе да разкаже за двете жени, убити с камъни за престъпления, извършени от мъже спрямо тях. Тяхната история беше идеален пример какво трябва да се промени. Но налагането на тези промени бе битка, която не бяха спечелили и може би нямаше да спечелят още дълги години.

Трябваше да изнесе речта си в понеделник следобед на заседание на подкомисията по човешки права. Щеше да има още две речи, нейната щеше да е последната. Възнамеряваше да вземе сутрешния експрес до Вашингтон и да пристигне малко след дванайсет.

Отиде на Пен Стейшън, облечена в тъмносин костюм и с обувки с високи токчета — радикална промяна в облеклото за нея. Носеше куфарче с речта и лаптопа си, за да може да поработи по пътя и евентуално да направи някои промени в последния момент. Тъкмо се канеше да се качи във влака, когато видя група хлапета да тича покрай нея. Момчетата скочиха от перона и тръгнаха през релсите към някакъв страничен проход в тунела. Различи там и други хлапета със спални чували. Беше опасно, ако стъпят на неправилните релси, но хлапетата бяха отракани, знаеха и как да се крият, и охраната на гарата не подозираше за присъствието им.

И внезапно сред тях видя позната фигура. Носеше старата канадка, която му беше дала в нощта на първата им среща. Джини се озърна, за да се увери, че никой не гледа към нея, скочи от перона, като едва не се преби, и го извика, докато пресичаше релсите.

Той чу името си и се обърна. Когато я видя, лицето му пребледня, сякаш видя призрак. Погледът му й каза, че изобщо не е вярвал, че тя ще се върне някога. Беше решил, че няма да я види никога повече, а сега тя викаше името му и вървеше през релсите към него, при това на високи токчета. Първоначално стоеше като закован на място, но накрая бавно тръгна към нея. Лицето му беше безизразно, когато застанаха

един срещу друг до релсите. Не идваше влак, тя беше задъхана от тичането и се крепеше несигурно на неудобните си обувки.

— От две седмици те търся къде ли не — каза тя и впи поглед в него. Ярките му сини очи срещнаха нейните. — Къде беше?

— Тук — просто отвърна той и махна към другите хлапета. Бяха все бездомници и живееха заедно в общото си гнезденце.

— Защо напусна „Хюстън Стрийт“ и заряза училището?

— Не ми хареса. А в училището е тъпо.

Искаше ѝ се да го скастри, че и той е тъп, щом си мисли, че може да живее с незавършен осми клас, но премълча. И без това знаеше мнението ѝ.

— Глупава постъпка от твоя страна — гневно поде тя. — И защо не отговори на имейлите ми, защо не ми каза къде си? Лаптопът още ли е у теб?

— Да. Помислих си, че здравата ще ми се ядосаш — засрамено смънка той.

— Ядосана съм, но това не означава, че не ми пука за теб. — Чу последното повикване за влака си. Не можеше да остане, но вече поне знаеше къде е Блу.

— Трябва да тръгвам. Пътувам за Вашингтон. Ще се върна късно вечерта. Ела утре в апартамента ми и ще поговорим.

— Няма да се върна там — упорито заяви той и тя не разбра дали имаше предвид училището, или „Хюстън Стрийт“, но нямаше време да го обсъждат точно сега. Погледна го за последен път, после се завтече и го прегърна, и той отвърна на прегръдката ѝ.

— Ела да ме видиш. Няма да ти се карам — увери го тя. Той кимна и Джини забърза през релсите. Когато се качи на перона, се обърна да му махне, той ѝ махна в отговор. Тя се затича с всички сили към експреса и се качи тъкмо когато вратите започнаха да се затварят. Гледаше назад, докато влакът излизаше от гарата, и го видя в тунела с другите момчета. Говореше и се смееше с тях в странния живот, който му беше познат. Беше прекарал на улиците два месеца, докато нея я нямаше, а това бе много време за хлапе на неговите години. Запита се дали ще дойде в апартамента ѝ. Може би беше решил, че не иска да бъде част от живота ѝ.

Влакът набра скорост. Джини се чувстваше раздърпана — самото ѝ се бе разкопчало и беше издраскала едната си обувка. Опита да се

успокои и да прочете речта си отново, но сърцето ѝ биеше лудо. Изпитваше огромно въодушевление, че го е открила, и единственото, за което можеше да мисли в момента, беше за Блу.

Сенаторът, който я беше поканил да говори пред подкомисията по човешките права, беше уредил кола и шофьор, който да я посрещне на Юниън Стейшън във Вашингтон. Джини имаше време само колкото да хапне един сандвич по пътя. Искаше да чуе и другите оратори и незабавно влезе в сградата. Очакваха я. Тя зае мястото си сред публиката и остана дълбоко развълнувана от първите речи. И в двете се говореше за жестокостите срещу жени в Африка и Близкия изток. Председателят обяви почивка и тя използва времето да оправи прическата си и да си сложи червило.

После дойде нейният ред. Тя се качи на подиума и се обърна към комисията, настанена на издигната платформа. Прочете пригответената си реч за много тревожното положение с човешките права на жените в Афганистан. В изложението ѝ нямаше нищо ново, но речта ѝ беше въздействаща и примерите, които даде, смутиха всички присъстващи. Говори четирийсет и пет минути и когато свърши, в залата цареше пълна тишина — хората се опитваха да дойдат на себе си от чутото току-що.

Чувстваше се удовлетворена, че си е свършила добре работата, и за момент се сети за годините в телевизията, когато се бе радвала на кариерата си като репортер. Беше загърбила и погребала всички онези умения и сега беше друг човек, който отиваше в размирни страни, живееше в мизерни условия и се опитваше да изцели недъзите на света, доколкото беше възможно. Но за тези няколко минути, облечена в тъмносиния си костюм и с високите токчета, тя отново бе част от един различен свят. И докато слизаше от подиума, се чувстваше добре. Съжаляваше, че Блу не е тук да види всичко това. Щеше да му е интересно да разбере колко вълнуваща е работата на Сената и как стават нещата. А говоренето пред сенатори не беше нещо, което тя правеше всеки ден. Подобни събития впечатляваха и самата нея.

Председателят на подкомисията ѝ благодари и тя се върна на мястото си. Няколко минути по-късно събранието приключи.

Неколцина фотографии от пресата я снимаха, докато излизаше. Отвън колата я чакаше да я върне на гарата, където отново взе експреса до Ню Йорк.

Заспа във влака и се върна в апартамента си в десет вечерта. Денят беше изтощителен и след като се изкъпа и обмисли всичко случило се, тя си легна, като се питаше дали Блу ще се появи на сутринта. Боеше се, че няма да го направи, и се чудеше дали да не отиде отново на гарата да поговори с него, или пък просто да го остави на мира. Той имаше право на онзи живот, който искаше, и тя не можеше да му натрапи по-добър. Окончателният избор си беше негов.

На сутринта пиеше кафе и четеше онлайн новините, когато звънецът на входа иззвъня. Тъкмо преглеждаше материала на „Ню Йорк Таймс“ за речта ѝ. Отзивите бяха много добри. Джини отиде до домофона с надеждата, че е Блу, и много се зарадва, когато чу гласа му. Отключи вратата и минута по-късно асансьорът спря на етаж ѝ. Тя го чакаше на прага. Той още носеше канадката ѝ и ѝ се стори малко по-висок и по-зрял, отколкото преди три месеца. Връщането на улицата го беше променило. Изглеждаше пораснал, а не малко момче. Той се поколеба за момент и тя му махна да седне на канапето. Пролича си, че се чувства неловко в апартамента, докато сваляше канадката и се настаняваше.

— Ял ли си? — Той кимна и тя се запита дали наистина е така, но не настоя. — Е, как си? — попита го дружески, търсейки истината в очите му. Животът на улицата не беше лесен. Видя, че носи училищната си чанта, и предположи, че лаптопът е в нея. Вече нямаше къде да оставя нещата си, затова ги мъкнеше със себе си.

— Добре съм — тихо отвърна Блу. — Прочетох, че един хуманитарен работник бил убит от снайперист в Афганистан. Радвам се, че не си била ти — искрено каза.

— Бях с него. Беше много добър човек — добави тя, припомняйки си за Енцо. — Върнаха ни у дома по-рано заради станалото. Тук съм от близо две седмици и те търся.

Погледите им се срещнаха и Блу се извърна.

— Добре съм — повтори той. — Не се чувствах на мястото си в „Хюстън Стрийт“. Пък и не ми харесваха някои от хлапетата.

— Съжалявам, че не си останал там. Ами училището? Сега какво ще правиш по въпроса? Знаеш мнението ми.

Той сви рамене.

— Не знам. На учителите дори не им пукаше дали сме си написали домашните. Просто изглеждаше ужасно тъпо да кисна всеки ден там и да си пиляя времето.

— Напълно те разбирам, но училището е важно.

Блу почти изстена, макар да знаеше, че казаното от нея е вярно.

— Искам да се върна тук — рече той толкова тихо, че тя едва го чу. Погледна я отново в очите.

— Да останеш при мен ли? — Беше изненадана. Мислеше си, че той също се е отказал, но ето че беше дошъл.

Той кимна и заговори по-ясно.

— Мислех си, че никога няма да се върнеш, така че няма значение какво ще направя.

— Има, и то голямо — изтъкна тя. — Казах ти, че ще се върна.

В отговор той сви рамене.

— Не ти повярвах. Хората винаги казват, че ще се върнат, но никога не го правят.

И беше ужасен, че ще я убият, и затова се беше отказал от всичко и се бе върнал на улицата.

— И какво смяташ да правиш, ако останеш отново при мен? Не можеш просто да седиш, да гледаш телевизия и да играеш игри на лаптопа.

— Не знам. — Той наведе глава за известно време, после отново я погледна.

— Ако останеш, ще трябва да тръгнеш пак на училище и този път да не отпадаш. Ще трябва да продължиш. Аз ще замина отново след месец. Настоявам да останеш в приюта, докато ме няма, за да знам, че си добре и не си изложен на опасност на улицата. Можеш да се върнеш тук, Блу, но само ако се разберем за тези неща и ти спазиш обещанията си. Не желая да се излежаваш на канапето ми и да бездействаш, защото ти е прекалено скучно или те мързи да ходиш на училище.

— Мразя и училището, и приюта. Но ако ме накараш, ще отида.

— Сам трябва да се накараш да ходиш на училище. Не мога да тичам подире ти като полицай, нито пък искам да го правя. Ако те „накарам“ да направиш каквото и да било, ти просто отново ще избягаш. Сам трябва да желаеш онова, което ще получиш накрая. И да

се разберем, не искам да скиташ по улиците, докато ме няма. Ужасно ще се притеснявам за теб. Този път много се тревожих, а не мога да направя нищо, докато съм на някое от местата, на които работя. Трябва да мога да разчитам на теб, че ще изпълниш обещанието си. Също като мен, когато ти казах, че ще се прибера. — Той кимна сериозно и Джини разбра, че не я лъже. Искаше да му помогне и беше готова да го приеме при себе си, но не и ако отново избяга и отпадне от училище, докато тя отсъства. Трябваше да се постараете. — Е, какво мислиш?

— Мисля, че мразя училището и ще ми е неприятно да остана в „Хюстън Стрийт“ — сериозно отвърна той, а после ѝ се ухили. — Но ще го направя заради теб, защото си добър човек и не искам да те тревожа. А сега мога ли да се върна?

Изписаната на лицето му благодарност я накара да се усмихне със сълзи на очи. Тя беше всичко, което имаше той на този свят. Мислеше си, че го е изгубила, когато изчезна, но сега ѝ хрумна една идея.

— Да, можеш да се върнеш. Но вече не можеш да спиш на канапето ми.

— Става — съгласи се той. — Спях на пода у леля ми и във ваната, когато идваше приятелят ѝ. Беше пълен задник — добави за всеки случай. За първи път го споменаваше. Джини знаеше за него онова, което бе чула от Шарлийн. — Мога да спя на пода и тук.

— Нямах предвид това. — Тя му даде знак да я последва и го заведе до втората спалня, която беше пълна с неразопаковани кашони. — Имам работа за теб — на минимално заплащане, разбира се. Ще разчистим тази стая, ще разопаковаме кашоните и ще я подредим за теб. Как ти се струва?

Очите му грейнаха, сякаш беше малко момче на Коледа. Погледна я невярващо.

— Никога не съм имал своя собствена стая — благоговейно прошепна той. — Дори докато живеех с мама. Спяхме в едно легло, но тогава бях малък. Кога можем да го направим? — В гласа му се долавяше нетърпение и вълнение.

— Ами, да видим — промърмори тя, преструвайки се, че мисли по въпроса. — Вече прочетох вестника. Взех душ. По-късно трябва да ида до супера. Какво ще кажеш да започнем още сега?

Той извика и я прегърна, а тя го попита къде са му нещата. Оказа се, че е оставил малкия си куфар и спалния чувал при един приятел на гарата, но можел да ги вземе по всяко време.

— Какво ще кажеш за празнична закуска, а после да идем за нещата ти и да се захващаме за работа? Утре пък ще излезем да ти вземем легло, гардероб и всичко, от което се нуждаеш. — Мислеше си за ИКЕА или за един друг магазин в центъра, където предлагаха сносни мебели на разумни цени. Самата тя също искаше да смени някои от мебелите си. Занемареният вид на апартамента беше започнал да ѝ дотяга. Изведнъж ѝ се прииска да направи това място малко по-уютно и да го превърне в дом за двамата.

Тръгнаха заедно към „Макдоналдс“ в топлия априлски ден и светът изглеждаше добро място и на двамата. Тя го беше намерила, а той щеше да си има собствена стая за първи път в живота си. Желанията и на двамата бяха изпълнени. Тя му разказа за лагера в Афганистан, докато закусваха, и спомена отново гимназията по изкуства.

— Искаш ли да я проверя? Документите се подават през септември и си закъснял за прослушванията, но разговарях с тях, преди да замина. Ако си сериозен, може и да склонят да направят изключение за теб и да те допуснат да кандидатстваш сега. Важно е. Ако те приемат, ще трябва да се отнесеш отговорно, не можеш просто да зарежеш училището и да избягаш. Ще гарантирам с името си за теб — сериозно рече тя и Блу я погледна впечатлен. — Ще трябва да се явиш на прослушване, ако те допуснат. Това не би трябвало да е проблем за теб. Може пък училището да ти хареса, ако правиш нещо, което обичаш.

— Ако мога да свиря на пиано всеки ден, определено ще ми хареса — увери я той и напъха още един мъфин в устата си. Ядеше така, сякаш не беше докосвал храна от три месеца.

След закуска взеха метрото до Пен Стейшън. Тя го последва надолу по стълбите ѝ изчака на перона, докато той отиде да намери приятелите си в скривалището, в което прекарваха нощите. Нямаше никого, освен едно момче, което изглеждаше на около шестнайсет. Джини гледаше как Блу взема нещата си и поговори няколко минути с него. Беше ѝ споделил, че в групата няма момичета и че са нощували там цялата зима. Никой не ги тормозел и мястото било добро, когато

навън е студено. Върна се минути по-късно с торбата в ръка и спалния чувал под мишница. Чувалът изглеждаше мръсен и окъсан и тя му предложи да купят нов. Щом чу това, той изтича и го даде на приятеля си. Джини се трогна, когато другото момче го прие с благодарност.

После се върнаха в апартамента и запретнаха ръкави. Джини запали лампата и зачете написаното върху кашоните. Изобщо не си беше направила труда да ги погледне досега и внезапно осъзна колко много от нещата вътре са сантиментални. Имаше кутии с надпис „бебешки снимки“, една със „сватба“ и други кашони, върху които не пишеше нищо. Започна с тях и остана шокирана, когато видя снимките с нея, Крис и Марк в сребърни рамки, както и някои вещи от дневната им, част от които бяха сватбени подаръци. Имаше и мъхнати възглавнички, както и една чудесна кашмирена наметка — все неща, които Беки бе сметнала, че могат да ѝ послужат отново. Намери и една чудесна кутия с тоалетни принадлежности от черупка на костенурка, подарена ѝ от Марк за рождения ѝ ден, подвързани с кожа книги, които тя бе подарявала на него, и кутия с плюшените мечета и любимите играчки на Крис. Ахна, когато я отвори, и тутакси я затвори отново. Някои от нещата ѝ причиняваха и сега твърде силна болка, когато ги гледаше. В коридора имаше празен килер. Възнамеряваше да прибере там нещата, които нямаше да използва и запазваше само заради спомените, като бебешките снимки и сватбения албум. Но се зарадва на много от другите вещи. Беки ги беше подбрала добре.

Преровиха всички кашони до ранния следобед и Джини реши, че наред с останалите неща трябва да купи и библиотека за любимите си книги. Взе някои от снимките в рамки и ги постави на различни места в дневната. Имаше чувството, че ще може отново да живее с тях. Живото присъствие на Блу беше щит срещу самотата и мъката, когато ги поглеждаше. Той вземаше внимателно всяка снимка и се взираше в лицата на Марк и Крис, сякаш се опитваше да ги опознае по образите им.

— Бил е наистина сладък — тихо рече и остави внимателно една снимка на Крис на бюрото.

— Да, така е — съгласи се Джини с овлажнели очи и се извърна. Блу я потупа по рамото и тя се обърна и му се усмихна през сълзи. — Благодаря ти. Добре съм. Просто понякога ми липсват ужасно. Затова

все бягам на безумни места като Афганистан и Африка. Нямам време да мисля, когато съм там.

Блу кимна с разбиране. Той имаше свои начини да бяга от спомените — например, като отпадне от училище и броди по улиците. Но и двамата знаеха от собствен опит, че никога не можеш да тичаш достатъчно бързо, за да избягаш напълно от болката. Тя винаги те причакваше някъде и дори един звук, миризма или спомен можеха да я върнат.

Джини погледна часовника си и реши, че е време да отидат в центъра. Имаше представа от какво се нуждаят и беше измерила стаята. Мястото беше достатъчно за единично легло, бюро, гардероб и стол. Смяташе да купи и библиотека, както и други неща. Магазинът, в който искаше да отиде, се намираше в Долен Ийст Сайд.

— Но как ще домъкнем всичко дотук? — разтревожи се Блу.

Джини се усмихна.

— Те ще го домъкнат — отвърна със сериозен тон и момчето се разсмя. Никак не му беше приятно да я види как плаче, но сега изглеждаше радостна, че е намерила много от старите си неща.

Влязоха в магазина и веднага се заеха да избират. Джини намери библиотека, която щеше да подхожда на дневната. Приличаше на антикварен предмет. Купи ново бюро, с което да замести грозното писалище, което използваше сега. Масата ѝ за хранене я биваше, но взе четири еднакви стола и един малко овехтял кожен фотьойл, който щеше да върви със стария. Върхът на всичко бе едно канапе с тъмносива тапицерия, което бе на промоция. Не беше купувала толкова мебели откакто бяха обзавели къщата си в Бевърли Хилс. Тези далеч не можеха да се сравняват с онова, което бе имала там, но подхождаха на сегашния ѝ живот. После отидоха да изберат мебели за Блу. Той стоеше като ударен с мокър парцал, докато се оглеждаше.

— Какво предпочиташ? Старомодни неща? Или модерни? В бяло? Или с дървено покритие? — Трогна се, когато го видя така слисан. Той почти веднага се насочи към мъжки на вид комплект в тъмносиньо. Включваше бюро, ракла и легло. Лицето му грейна, когато видя червен кожен стол. Джини добави две лампи за стаята и малко червено килимче, което подхождаше на стола. Мебелите бяха точно за момче на неговата възраст.

В кашоните Джини беше открила някои постери от старата си кухня, които смяташе да окачи на стените. А спасените от Беки възглавнички щяха да изглеждат чудесно на новото канапе. Дневната ѝ вече щеше да бъде предимно в бежови и сиви тонове. Беше решила да остави спалнята си в сегашния ѝ вид, защото мебелите бяха в прилично състояние и всичко бе бяло. В кашоните беше намерила бял монголски килим от агнешка кожа, който смяташе да постели в спалнята си. Целият ѝ апартамент щеше да се преобрази. Плати за мебелите, като се уговори да ѝ ги доставят на следващия ден, а срещу допълнителна сума да вземат онова, което вече не ѝ трябваше — иначе казано, повечето от сегашните ѝ вещи. Денят беше минал пълноценно.

След експедицията в магазина се отбиха в Китайския квартал, хапнаха превъзходни ястия в един ресторант, който тя харесваше, и се прибраха в апартамента. Блу искаше да гледа някакъв филм по телевизията, но Джини му напомни, че на следващия ден е на училище. Момчето изстена, но тя го изгледа строго и той вдигна ръце в знак, че се предава.

— Добре, добре. Знам.

А когато той си легна на канапето, Джини му напомни да се сбогува с него, защото нямаше да го завари, когато се върне от училище на следващия ден.

На сутринта Блу се тътреше мудно, но все пак тръгна за училище. Докато чакаше мебелите, Джини распечата формулярите за кандидатстване в „Ла Гуардия Артс“, както ѝ бяха казали. Прочете внимателно условията и отново видя, че явяването на изпит е задължително. Бяха закъснели с няколко месеца, но ако го допуснеха до прослушване, той имаше шанс. Директорът, с когото бе разговаряла, бе подчертал, че изключението ще се отнася за сроковете, но няма да го допуснат, ако се представи зле на тестовете или на прослушването. Блу трябваше да отговори на изискванията като всички останали и така бе честно. Джини остави формулярите на бюрото си и за всеки случай изпрати на Шарлийн имейл, че Блу отново е при нея.

Щом мебелите пристигнаха, Джини започна да се разпорежда къде да сложат новите неща и кои от старите да вземат. Апартаментът се промени като по магия, когато всичко беше готово. След като носачите си тръгнаха, тя сложи мъхнатите възглавнички на сивото канапе, което изглеждаше идеално, и постла агнешкия килим в

спалнята си. Имаше още няколко кадифени възглавнички, които също намериха място на канапето и една стара бежова от мохер, която подходеше на кожения фотьойл. Извади още снимки на родителите си, Беки, Марк и Крис и ги сложи на различни места, след което окачи няколко художествени фотографии и постери. Куфарът, който използваше за масичка, още изглеждаше добре със старите етикети по него и тя сложи отгоре му няколко списания. Четирите нови стола около масата бяха голямо подобрение, а библиотеката се напълни с книги.

След това се зае със стаята на Блу. Всички тъмносини мебели изглеждаха чудесно, а червеният килим и столът добавяха необходимото разнообразие в цвета. Джини окачи три пъстри постера на стените, включи новите лампи и оправи леглото. Следобед апартаментът изглеждаше съвсем различен.

Когато Блу се върна от училище, тя му отвори и момчето се ококори от изумление.

— Леле! Чия е тази къща? Все едно съм в някоя от онези програми, в които хората излизат от къщите си, пристигат декораторите и нагласяват всичко, а после всички плачат от щастие.

— Благодаря, Блу — рече тя, трогната от думите му.

После той отиде да види спалнята си и се възцари мълчание. Тя го последва. Той все още стоеше в средата на стаята и се взираше невярващо. Окачените на стената постери изглеждаха страхотно, лампите бяха запалени, а леглото го чакаше — с чисти чаршафи, одеяло и кувертюра. Блу се обърна към нея.

— Защо направи всичко това за мен? — попита, внезапно осъзнал колко много е сторила. Всичко му беше изглеждало различно в магазина за мебели. Сега се чувстваше като у дома.

— Защото го заслужаваш, Блу — тихо рече тя и го потупа по рамото, както беше направил той предишния ден, за да я утеши. — Заслужаваш изумителен живот. — Блу бе подобрил неимоверно живота ѝ, сега тя също имаше дом, а не само пълен с разнородни грозни мебели апартамент, в който отсядаше между пътуванията. Трябваша ѝ три години да отвори кашоните. Блу ѝ беше дал силата да го направи и я бе вдъхновил. Все още бе болезнено за нея, но бе извадила много от старите фотографии — без те да я задушат. И беше готова да живее отново.

Вечерта си приготвиха заедно вечеря, тя сложи свещници на масата и запали свещите. Показа му формулярите за кандидатстване в „Ла Гуардия Артс“. Блу я погледна нервно.

— Не мисля, че ще успея да вляза — умърлуши се той, докато ги прелистваше.

— Защо не ги оставиш те да решат това? — спокойно отвърна тя. Беше се свързала с училището следобеда и оттам се съгласиха да му позволят да кандидатства и след това да се яви на прослушване. Това бе невероятна възможност. Джини не го притисна, нито се опита да се наложи. Той имаше да пише домашно след вечеря. Тя го остави да се занимава, изми чиниите и си помисли колко драстично се бе променил животът ѝ, откакто той влезе в него. Докато бършеше ръцете си, погледна от кухнята към дневната и го видя да работи на масата за хранене, наведен над учебниците. Новите мебели изглеждаха чудесно в помещението. Придаваха му уютната атмосфера на дом и докато тя стоеше и се възхищаваше на промяната, Блу я погледна и се усмихна.

— Какво гледаш? — попита, внезапно смутен дали той не е обект на вниманието ѝ.

— Мястото изглежда добре, не мислиш ли? — Толкова хубаво бе да може да разговаря, да споделя мисли и идеи е някого. Животите им се бяха сблъскали точно в подходящия и за двамата момент. След онази ужасна нощ на годишнината, нощта преди Бъдни вечер, тя нито веднъж не бе помисляла да се хвърля в реката, а сега беше заобиколена от познати неща в апартамента и имаше момче, което се нуждаеше от нея, от шанс в живота и от усмивка от съдбата. Джини можеше само да се надява, че тя е този шанс. Дори мисълта за това правеше живота ѝ смислен.

Остави кърпата на мястото ѝ и изгаси лампата. Блу се върна към домашното си. Тази нощ той за първи път спа в собствено легло и в собствена спалня. Джини тъкмо се унасяше в сън, когато се задумка по стената. Тя се уплаши да не е станало нещо и скочи, но той извика от другата стая:

— Благодаря, Джини!

Джини се усмихна и седна на леглото.

— За нищо. Лека нощ! — извика му в отговор и си легна с усмивка.

8

Нужно беше известно време за събирането на всички необходими документи и препоръки, но накрая Джини и Блу попълниха формулярите за кандидатстване в гимназията по изкуствата, и ги допълниха с есе колко много означава за него да учи там. На следващия ден Джини лично подаде документите. Определиха час за прослушване следващата седмица. Блу бе много нервен. Джини правеше всичко по силите си да го окуражи и да не изпада в паника. Обеща да отиде с него. Беше се обадила на заместник-директора на сегашното му училище с молба да го извини за отсъствието и да обясни трудното му положение. Каза му за кандидатстването в „Ла Гуардия Артс“ и буквално го замоли да направи всичко по силите си, за да помогне на Блу да влезе. Той отговори, че няма да е лесно, с оглед на продължителните му отсъствия, но призна, че оценките му са добри и че е способен, и накрая му написа много добра препоръка. Каза на Джини, че ако Блу се представи добре на последните изпити и навакса с материала, ще завърши през юни. Така че тя вгълпи на Блу колко е важно да се представи добре, ако иска да постъпи в гимназията, където щеше да е много по-забавно, отколкото в обикновено училище.

Двамата разговаряха за това, докато вървяха по улицата, и тя го попита какви изпити още има да взема. Най-неочаквано се беше превърнала в приемна майка на тийнейджър с всички свързани с това отговорности, макар че това беше второстепенно занимание за нея, тъй като отсъстваше три месеца от всеки четири и го познаваше едва от четири и половина месеца, ала все пак си оставаше нещо, на което се учеха и двамата.

Минаха покрай една църква и тя спря, както правеше често. Обичаше да пали свещи за Крис и Марк. Блу я изчака търпеливо отвън. Не пожела дори да стъпи вътре. И този път, когато тя излезе, той изглеждаше притеснен.

— Защо го правиш? Само даваш пари на свещениците, те са лъжци и мошеници. Не им трябва пари — подхвърли той. Тонът му бе доста рязък.

— Защото ме кара да се чувствам добре — просто отвърна тя. — Не се моля на свещениците. Получавам утеха, когато паля свещи. Правя го от малка.

Блу не отговори. Докато вървяха, Джини реши да прояви храброст и го попита защо има презрително отношение към свещеници, църкви и към всичко религиозно. Гневът му към тях беше очевиден и нескритата му омраза към духовниците понякога стигаше до крайност. Джини знаеше, че майка му е пеела в църковен хор, така че религията не можеше да му е напълно чужда.

— Защо мразиш толкова много свещениците, Блу?

— Просто ги мразя. Лоши хора са. Карат всички да си мислят, че са добри, но не са.

— Например? — Категоричното му мнение събуди още повече любопитството ѝ. — Познавал ли си лош свещеник, когато си бил малък? — Запита се дали не прави някаква асоциация между свещениците и смъртта на майка си.

— Ами, отец Теди — каза той и на лицето му се изписа ярост, която я изненада. — Свещеник е в църквата на леля ми. Играеше си с мен в подземие.

Джини едва не се препъна от думите му и с мъка скри изумлението и страха си.

— Как така си е „играл с теб“? — попита, като се опитваше да говори небрежно въпреки внезапната червена лампичка, която бе светнала в ума ѝ. А повдигането на темата от негова страна беше израз на доверието му в нея.

— Целуваше ме — отвърна Блу и я погледна открито с пронизително сините си очи, които сякаш достигаха право в душата ѝ. — Караше ме и аз да го целувам. Казваше, че на Бог му харесва и иска да го правя.

— Колко голям беше тогава?

— Не знам. Случи се, след като мама умря. Може би съм бил на девет или на десет. Отецът ме оставяше да свиря на пианото в подземие, но каза, че можел да загази, ако се разприказвам, така че трябвало да го пазя в тайна. Не можех да споделя с никого, че ме пуска

там. Понякога свирех целия следобед. Тогава ме караше да го целувам. Бях готов на всичко, за да свиря на онова пиано. Той сядаше на пейката до мен, веднъж ме целуна по врата и после... нали разбираш... започна да... Не исках да го правя, но той каза, че повече няма да стъпя в подземие, ако не му позволя.

На Джини ѝ се зави свят от чутото. Описаната от Блу сцена изникна толкова живо пред очите ѝ, че ѝ призля. Искаше да му зададе най-важния въпрос, но не знаеше как да се изрази така, че да не го засрами.

— Той... ти направи ли го? — попита, като се мъчеше да говори колкото се може по-безстрастно въпреки яростта към свещеника, позволил си да злоупотреби с малко дете.

Блу поклати глава.

— Не, не го направих. Мисля, че той искаше. Но аз престанах да ходя там, преди да успее. Само ме докосваше, много пъти... нали се сещаш... там... слагаше ръка на чатала ми, докато свирех. Каза, че не искал да го прави, но съм свирел толкова хубаво, че се изкушил. Каза още, че аз съм виновен и че много ще загазя, ако разкажа на някого, че съм изкушил свещеник. Можел съм дори да ида в затвора като татко ми. Уплаши ме. Не съм искал да го изкушавам, да си имам неприятности с Бог или да влизам в затвора, така че престанах да ходя да свиря. След църква той ми шепнеше и ме молеше да започна отново да ходя, но така и не го направих. Посещаваше леля ми в неделя след литургия. Тя си мислеше, че това е най-хубавото нещо, случвало ѝ се някога, смяташе го за светец.

— Ти каза ли ѝ какво е правил с теб?

— Опитах веднъж... Казах ѝ, че ме е целунал, но тя ме нарече лъжец, заплаши ме, че ще ида в ада, щом говоря лоши неща за отец Теди. И тъй като трябваше да избирам между ада и затвора, така и не ѝ разказах останалото. А и тя нямаше да ми повярва. Не съм казвал на никого, освен на теб. — Блу усещаше, че тя има вяра в него и можеше да сподели с нея тайна, която бе крил в себе си четири години.

— Блу, нали разбираш, че онова, което е направил той, е лошо? Той е лош и ти нямаш никаква вина. Не си го „изкушавал“. Той е много противен човек и се е опитвал да хвърли вината върху теб за нещата, които е направил.

— Да, наясно съм — отвърна Блу и я погледна. Отново приличаше на малко дете. — Затова ти казах, че свещениците са лъжци и мошеници. Мисля, че отецът ми позволяваше да свиря на пианото, за да може да ме опипа.

Джини знаеше, че е абсолютно прав. Отвратителен замисъл да съблазни невинно дете и пълно погазване на доверието на момчето. Направо ужасяващо. Беше благодарна, че не го е изнасилил.

Лесно би могъл да го направи в подземията, когато наоколо няма други хора. Помисли си, че други момчета в енорията му може би не са извадили такъв късмет. Слава богу, че пианото не е било достатъчно за Блу да позволи на свещеника да го малтретира още повече. И се надяваше заради самия Блу това да е истина.

— Той е отвратителен човек, Блу. За подобни неща се влиза в затвора.

— Не, никога няма да пратят отец Теди в затвора. Всички го обичат, включително и Шарлийн. Винаги излизах, когато той се появяваше на литургия в неделя. Не исках да съм близо до него. И казвах на Шарлийн, че ми е лошо, всеки път, когато ходехме на църква. След известно време тя вдигна ръце и просто ме остави на мира. Никога повече не стъпих в църква и няма да стъпя. Противен дърт тип. — Блу потръпна от спомена.

— Съжалявам — каза Джини и добави: — Не е правилно никога да не знае. Ами ако прави същото и с други?

— Сигурно го е правил. Джими Ивалд също казваше, че го мрази. Никога не съм го питал защо, но се досещам. Той беше на дванайсет, прислужник при олтара, а майка му обожаваше отец Теди. Печеше му сладкиши. Всички го обичаха. Шарлийн винаги му даваше пари, макар да й трябваша за нейните деца. Той наистина е лош човек.

Каза го с огромно презрение.

Джини се умълча, замислена върху чутото. Не искаше да разстройва момчето с повече въпроси или да го кара да изпитва срам, че ѝ е разказал, но беше потресена до дъното на душата си от мисълта, че той, едно девет — или десетгодишно момче, е бил тормозен от свещеник. За подобни неща човек чете във вестниците и изобщо не му хрумва, че същото може да се случи и с негов познат. Блу е бил уязвим, майка му е била мъртва, баща му в затвора, а леля му напълно омаяна от извращения свещеник. Нищо чудно, че момчето не искаше да влезе в

църква. И тя бе дълбоко трогната, че ѝ се беше доверил. Искаше да направи нещо по въпроса, но нямаше представа откъде да започне и дали идеята е добра. Надяваше се, че ѝ е разказал всичко и че не е бил изнасилен от свещеника. От тази мисъл ѝ призляваше. Наистина се надяваше да не се е случило. Онова, което ѝ беше разказал, беше достатъчно лошо и би могло завинаги да повлияе на психиката му. Горкото дете беше минало през твърде много изпитания. И вярата му в нея сега изглеждаше като още по-голям дар.

Сготви вечеря и се нахраниха, после Блу продължи да работи върху изпитната си работа по обществознание за влиянието на телевизионните реклами върху децата; Джини пък се опита да почете, но през цялото време мислите ѝ се въртяха единствено около онова, което ѝ беше разказал за „отец Теди“. Непрекъснато си представяше малкия Блу, свирещ на пиано в подземията на църквата, и свещеника, сложил ръка на чатала му и обвиняващ го, че го е „изкушил“, заплашващ го, че може да влезе в затвора заради това.

През нощта почти не мигна, картината се връщаше в съзнанието ѝ отново и отново. Блу не беше споменал нищо повече по темата и тя се запита дали споменът не измъчва и него, дали не сънува кошмари. Беше гневен, но говореше спокойно, докато ѝ разказваше.

На сутринта, след като той тръгна на училище, Джини остана умислена до прозореца. Смяташе да се обади на един човек и просто да поговори за това с него. Кевин Калахан беше стар приятел от телевизията — познаваха се от години и бяха много близки. Но след смъртта на Марк и Крис тя се бе преместила в Ню Йорк и беше прекъснала връзките с него, както и с всички други. Тогава искаше да скъса с миналото си и двамата не бяха разговаряли от повече от три години, но сега тя възнамеряваше да го чуе. Кевин беше най-добрият разследващ репортер в бизнеса. Със сигурност щеше да знае какво да направи, как други хора се справят с подобни неща и какви са процедурите. И щеше да е наясно какви са възможните последици за Блу. Тя не желаше в никакъв случай да навреди на момчето, но огромната несправедливост, експлоатирането на дете по такъв начин я изпълваше с хъс да преследва свещеника. Не знаеше дали е правилно да го направи. И не искаше да казва нищо на Блу, докато не научи повече.

Изчака, докато в Ню Йорк стана дванайсет — Кевин щеше да е в офиса в Ел Ей в девет сутринта, стига да не разследваше някакъв случай. Криминалните истории бяха специалността му и тя бе убедена, че той ще е наясно с темата за свещеници, посягащи на деца. Разговорът с него щеше да възбуди силни емоции, тъй като Кевин и Марк бяха добри приятели. Ръката ѝ потрепери, когато той вдигна телефона и се разнесе познатият му глас.

— Кев? Джини е — изграчи тя с дрезгав от емоциите глас.

Последва дълга пауза.

— Коя Джини? — Не беше я познал, а последното, което очакваше, бе да я чуе след толкова време.

— Джини Картър. Много мило, че си ме забравил — подразни го тя и той ахна изненадано.

— Много мило, че не ми позвъни три години, не отговори на обажданията ми, на имейлите и на есемесите! — Беше се опитвал да се свърже с нея близо година и накрая се бе отказал. Беше се обаждал на сестра ѝ, за да разбере как е, и Беки му бе казала, че се е превърнала в зомби, не разговаря с никого, скъсала е всякакви връзки и работи за някаква хуманитарна организация на най-ужасните места по света с надеждата, че ще намери смъртта си там — тя така виждаше нещата. Кевин изпита съжаление, когато научи това, макар че се възхищаваше на дейността ѝ. Написа ѝ куп имейли, особено на първата годишнина, но тя не отговори на нито един и затова той престана. Реши, че ако тя поиска да говори с него, ще му се обади. Ала надеждата го беше напуснала преди години. И ето че внезапно чуваше гласа ѝ по телефона.

— Съжалявам — извини се Джини. Вълнуваше се, че го чува отново — сякаш се докосваше до Марк, толкова близки бяха двамата. Именно затова не му отговаряше — просто ѝ идваше прекалено. Но в този случай нещата бяха различни. Правеше го за Блу. — Опитвах се да забравя коя съм през последните три години. Беше истински ад — честно рече тя. Вече не беше съпруга и майка и в собствените ѝ очи нямаше самоличност без любимите ѝ същества. Беше просто хуманитарен работник, пращан от едно назначение на друго в най-забравените места на света. Чувстваше се като призрак на личността, която е била някога. — Но ми липсваше — тихо добави. — Понякога си мисля за теб на някой планински връх и ти пращам добрите си

пожелания. Бях на някои изумителни места. Никога не съм си представяла, че мога да го направя, но тази работа дава смисъл на живота ми. — Нищо друго вече не го правеше, до появата на Блу. — Не би ме познал, ако можеше да ме видиш. От три години не съм си правила прическа и не съм слагала грим. — Освен за речите пред Сената, когато дори обуваше обувки с високи токчета. През останалото време приличаше на стопаджийка и не й пукаше.

— Много жалко — със съжаление подхвърли той. — Винаги си била невероятна красавица. Обзалагам се, че още си такава.

— Не е същото, Кев — тъжно отвърна тя. — Всичко е различно, но така стоят нещата. — Беше се възползвала максимално от промяната и помагаше на другите. Той бе един от малцината, които биха я разбрали — за разлика от сестра ѝ, за която Джини беше загадка и може би винаги е била. Започваше да си го мисли.

— Как се справяш? — меко попита той. — Бих ти предложил да се свържем по скайпа, но сигурно ще се разрева. Липсваше ми. Не е като в добрите стари времена, когато бяхме тримата. — Кевин бе имал няколко горещи връзки, живял е с две жени, но така и не се ожени. Джини изведнъж осъзна, че вече е станал на четирийсет и четири.

— Справям се — каза. — Ти още ли не си женен?

— Не, май изпуснах влака. Но пък така се чувствам удобно. Момичетата обаче сякаш стават все по-млади и по-млади. Последната беше на двайсет и две, синоптичка от друг канал, прясно завършила. Малко смущаващо е, но забавлението е твърде добро, за да се отказвам. — Кевин беше много красив мъж и жените не можеха да му устоят. Джини и Марк често се шегуваха с него заради това. — Какво те накара да се изтресеш като гръм от ясно небе? — попита я найсетне той. — Само да кажеш здрасти ли? — Познаваше я много добре и подозираше, че обаждането ѝ не е случайно. Джини открай време беше истински професионалист, дори когато се забавляваха.

— Намирам се в една доста интересна ситуация — призна тя. — Неофициално осинових дете... е, не точно. Пътищата ни се кръстосаха преди няколко месеца и може да се каже, че съм му нещо като ментор.

Той е бездомник, сираче. На тринайсет е. В момента живее при мен. Сестра ми ме мисли за побъркана, но той е чудесно хлапе, умно момче. Опитвам се да го насоча по правия път, мъча се да го вкарам в гимназия. Не се задържам дълго в града, непрекъснато пътувам заради

работата си, отсъствам за по три-четири месеца и се връщам в Ню Йорк за месец, докато не ме пратят отново някъде. Опитвам се да направя каквото мога за него, докато съм тук. Той е наистина много добро хлапе.

Кевин я изчака да продължи — беше заинтригуван от чутото. От една страна, не си я представяше да прибира бездомен тийнейджър, но от друга, се питаше дали присъствието на някого, за когото да се грижи, няма да я спаси. Тя беше чудесна съпруга и майка и личният ѝ компас се бе объркал ужасно след трагедията.

— Разговаряхме вчера и той ми разказа нещо, което ме зашемети. Всички сме чели за подобни неща през последните няколко години. Историята не е нова, но става въпрос за хлапе, за което наистина ме е грижа. Бил е тормозен от свещеник, когато е бил на девет. Точно като по филмите, но по-лошо, защото е станало наистина. Тъмно църковно мазе, свещеникът го прилъгва там, като му позволява да свири на пианото, и му казва, че трябва да го пазят в тайна, в противен случай щял да си изпати. Сяда до момчето при пианото, целува го, плъзга ръка надолу, после го обвинява, че го е „изкушил“, че вината за станалото е на момчето, и го заплашва със затвор, ако разкаже на някого. Заплахата означавала много за хлапето, тъй като по това време баща му бил в затвора, а майка му вече била починала. А леля му си мисли, че свещеникът е светец. Момчето се опитало да ѝ каже, но тя не искала и да чуе. Типична история, известна на всички.

— Господи, как мразя тези типове — ядоса се Кевин. — За мен е още по-отвратително, защото съм католик и познавах чудесни свещеници като малък. Онези, които правят такива неща, са циреи на църквата. Ненавиждам ги, те представят вярата в лоша светлина. Църквата трябва да ги отлъчи и да съдейства да влязат в затвора, а не да ги защитава. — Но в новините често се съобщаваше как подобни престъпления били потулявани от висшестоящите и от отделните църкви. Джини инстинктивно беше разбрала, че е правилно да се обади на Кевин, а това ѝ даваше и повод отново да се свърже с него. — Изнасилил ли е момчето? — попита той. Беше заинтригуван от историята.

— Не мисля. Блу твърди, че не го е направил, но кой знае? Вероятно само го е опипал. Бил е много малък.

— Най-добре го заведи на психолог и виж какво ще ти каже той. Може да излезе нещо с хипноза. Ако е късметлия, разминал се е само с целувка и опипване. Това е тотална злоупотреба с доверие, да не говорим, че е престъпление и сексуален тормоз. — Кевин реагираше толкова бурно, колкото бе реагирала самата тя, и Джини изпита облекчение, че се престраши да говори с него. Думите му бяха в съзвучие с нейните чувства.

— Не знам какво да правя, Кев, нито откъде да започна. С кого да говоря? Към кого да се обърна? Или е по-добре да зарежа всичко? Ако повдигнем обвинение срещу свещеника, това ще навреди ли на Блу, дали изобщо онзи ще понесе наказанието си? Цяла нощ мислех за това.

— Момчето ли се казва Блу?

— Да, има невероятни сини очи.

— Също като теб — меко вметна той. Винаги си бе падал по нея, но не бе опитал нищо — тя бе съпругата на най-добрия му приятел. Наистина вече не беше, но той въпреки това я смяташе за недосегаема. Да започне да я сваля дори три години по-късно щеше да е проява на неуважение към Марк. — Ако трябва да съм честен, не знам каква е процедурата — призна Кевин. — Чувал съм подобни истории като всички други, но само толкова. Какво ще кажеш да проуча? Пък и така отново ще имам повод да разговарям с теб — подхвърли с топлота и Джини се усмихна.

— Няма да изчезна отново — увери го. — Сега съм по-добре. Макар че след няколко седмици отново заминавам. Току-що се върнах от Афганистан.

— Мамка му. Надявам се, че не си била в онзи район, където някакъв хуманитарен работник бил убит от снайперист.

— Бяхме заедно в планината. Конят му беше непосредствено до моя, когато го простреляха. Работехме в един и същи лагер.

— Джини, това е сериозно. Не рискувай живота си така. — Новината го освети и той си помисли как щеше да реагира Марк в подобна ситуация.

— Какво друго ми остава да правя? — изтъкна тя. — Тази работа поне ми дава някаква цел и смисъл в живота, поне съм полезна за някого.

— Оставам с впечатлението, че вършиш много за това бездомно хлапе. Няма да му помогнеш, ако те убият.

— Той казва същото. Но аз обичам работата си.

Кевин познаваше човешката природа и имаше гадното чувство, че е рискувала живота си нарочно, може би дори с мисълта да умре след смъртта на съпруга и детето си; сестра ѝ си мислеше същото. Подобно поведение не беше рядкост и понякога резултатите бяха трагични.

— После ще поговорим за това — практично рече Кевин. — Нека първо проверя тази история със свещеника. Знаеш ли дали още е в същата енория?

— Историята така ме зашемети, че изобщо не се сетих да попитам. Мога да проверя или да попитам Блу. Но пък той може и да не знае. Оттогава не е стъпвал в църква.

— И все пак се поинтересувай дали е още там, или се е преместил? Може да има някакви оплаквания срещу него. Няма да е зле да разберем.

— Блу спомена, че някакво друго момче също го мразело, и подозира, че свещеникът е правил подобни неща и с него. Било е по-голямо, на дванайсет.

— Поразрови тази информация, а аз ще разуча процедурата за докладване на подобни неща. Твоето момче трябва да е готово да свидетелства, разбира се. Много от жертвите предпочитат да си мълчат и не подават сигнали. Именно затова на подобни типове им се разминава. Всички се страхуват да разклатят лодката. Всъщност някои — слава богу, вече не са всички. Ще ти се обадя, когато науча нещо. Провери също и къде е свещеникът.

— Ще го направя — обеща тя. — Кев, благодаря ти. Наистина. Беше чудесно да поговоря с теб.

— Няма да позволя да изчезнеш отново, дори да избягаш в Афганистан — предупреди я той. — Искане ми се обаче да не ходиш там. Трябва да има нещо също толкова полезно, което да правиш и тук, а не на другия край на света. И в ситуации, в които няма риск да те убият.

— Имат голяма нужда от нас на местата, на които ходя.

— И през ум не ми е минавало, че си като майка Тереза. Беше толкова великолепна в ефир.

Кевин просто не разбираше, но тя явно бе отдадена на делото си и това го тревожеше. Би опитал да я накара да размисли, ако можеше. Но той знаеше колко упорита е Джини и се съмняваше, че ще успее. Тя говореше така, сякаш е тръгнала на някаква свещена мисия. Същото се отнасяше и за историята с момчето. Възхищаваше ѝ се, че го е взела под крилото си, и смяташе, че е постъпила правилно с решението си да провери историята. Момчето заслужаваше да бъде откъснато и виновникът да бъде наказан и вкаран зад решетките. Надяваше се, че тя ще продължи докрай.

— Ще ти се обадя веднага щом разбере нещо. Дотогава се пази и внимавай.

— Обещавам. — Чувстваше се по-добре, когато затвори. Кевин беше точно човекът, към когото да се обърне.

Вечерта не каза нищо на Блу. Не смяташе да повдига въпроса, докато не разполага с конкретна информация. Първо трябваше да научи фамилията на отец Теди и да разбере дали още служи в същата църква, но си помисли, че би могла да се сдобие с тази информация от енориашите, стига да е достатъчно съобразителна. Освен това искаше да го види с очите си.

Легна си и продължи да мисли за това, когато телефонът иззвъня. Беше Беки. Рядко се обаждаше толкова късно — по това време в Калифорния вечеряха и тя винаги беше заета със съпруга си, децата и готвенето.

— Станало ли е нещо?

— Татко падна днес и си счупи ръката — съкрушено съобщи Беки. — Отново си изгуби ума. Мисля, че лекарството спря да му действа. Откарахме го в болницата. Той нямаше представа коя съм. Още няма. Може да се почувства по-добре на сутринта, когато се съмне, но, Джини, трябва да дойдеш. Татко просто няма да живее вечно и се влошава. Ако не дойдеш сега, а изчакаш отново, може дотогава да си е отишъл. Поне умът му ще си отиде. Дори да не те познае, все пак понякога е с бистро съзнание.

Сестра ѝ бе силно разтревожена и на Джини ѝ стана мъчно за нея.

— Съжалявам, Беки. Ще направя каквото мога. Може да дойда за уикенда. — Премисли бързо положението. Не искаше да спира Блу от училище. Не искаше по никакъв начин да излага на риск завършването

му през юни. Но още не беше казала на Беки, че той отново живее при нея. И не ѝ харесваше идеята да го оставя в приюта през седмицата — щеше веднага да избяга. — Ако дойда — рече тя, — ще се наложи да доведе някого със себе си.

Сестра ѝ се изненада.

— Виждаш ли се с някого? — Джини не ѝ бе споменавала нито дума за някаква връзка.

— Не е каквото си мислиш. Блу отново е при мен. Опитвам се да го вкарам в много специална гимназия. Следващата седмица има прослушване, така че през уикенда ще дойдем.

— Господи, само не това. За бога, какво си мислиш? Последното, което ти трябва, е бездомен тийнейджър в апартамента ти. Или в живота ти.

— Той се справя много добре.

— Да не би да го осиновяваш? — Просто не можеше да проумее какви ги върши сестра ѝ. Сякаш си беше изгубила ума.

— Не, ментор съм му. Живее при мен, докато съм в града.

Идеята беше толкова чужда на Беки, че тя изобщо не видя смисъл в нея. Нищо от онова, което вършеше Джини, нямаше смисъл. Но Беки беше твърде уморена, за да мисли по въпроса. Трябваше да се грижи за баща си. А и Джини се беше съгласила да дойде в Ел Ей. Крайно време беше да го направи и тя се радваше, че най-сетне е успяла да я убеди.

— Не искам да ти се натрапвам, особено като сме двама — каза Джини. — Ще отседнем в хотел.

— Имаме стая за гости, а момчето може да спи при Чарли, ако се държи прилично. — От тона ѝ личеше, че смята Блу за някакъв дивак. Джини се опита да не реагира.

— Той е много вежлив. Мисля, че ще го харесаш. — Поне се надяваше да го хареса, но пък нямаше да останат дълго. Възнамеряваше да отлетят в петък следобед и да се върнат късно в неделя, за да може Блу да отиде на училище в понеделник. Гостуването щеше да е кратко. — Ще ти пусна имейл с кой полет ще пътуваме — добави тя и няколко минути по-късно двете затвориха.

Джини се замисли за разговора и осъзна колко ще се разстрои да види баща си в такова положение. А с Беки и семейството ѝ щеше да

се срещне за първи път от три и половина години. Това я изпълваше с безпокойство. Надяваше се, че всичко ще мине добре.

Съобщи на Блу на сутринта и той силно се развълнува, че ще отиде в Калифорния. Обясни му, че ще гостуват заради баща ѝ, който е стар и болен, а момчето отговори, че очаква с нетърпение да се запознае със сестра ѝ и децата ѝ. Беше много въодушевен и това повдигна и нейното настроение. След като той тръгна на училище, на Джини ѝ хрумна да се обади на леля му. За щастие, тя вдигна още на първото позвъняване. Джини ѝ каза, че отива в Ел Ей и смята да вземе Блу със себе си.

— Бихте ли подписали, че го пускате? — попита. — Той е малолетен, а аз не съм му настойница. Ако на летището ми поискат някакви документи, не искам да решат, че го отвлечам.

— Няма проблем — с готовност се съгласи Шарлийн и се разбраха да се срещнат отново в болницата довечера. Джини написа писмото вместо нея и свършиха работа за две минути в кафенето.

Шарлийн я погледна с учудване. Още не можеше да разбере защо Джини прави всичко това за Блу, но беше много мило от нейна страна. Предположи, че е много самотна, щом е готова да приеме Блу в дома и живота си.

— Как се справя той? — попита Шарлийн, докато излизаха.

— Чудесно — с уверена усмивка отвърна Джини. — Завършва осми клас през юни.

— Ако се задържи в училище — със съмнение подхвърли Шарлийн. Още не вярваше, че е в състояние да остане.

— Ще се задържи — твърдо настоя Джини и двете се разсмяха. Джини изгаряше от желание да я попита за фамилното име на отец Теди, но не искаше да събужда подозренията ѝ. Вместо това небрежно се поинтересува коя е енорията ѝ и Шарлийн с гордост отговори, че е към църквата „Сейнт Франсис“. За да скрие причината за интереса си, Джини спомена, че още не е водила Блу на църква, но смята да го направи.

— Не си правете труда — нещо рече Шарлийн. — Той мрази да ходи на църква. Накрая се отказах да го водя.

Джини се запита дали тя изобщо си спомняше разказа на Блу, че свещеникът го е целувал. Май беше решила, че е някаква детска лъжа.

Благодари ѝ отново за подписа. Шарлийн се върна на работа, а Джини взе такси до апартамента. Блу беше готов да си ляга. Вече бе извадила дрехите му за пътуването на следващия ден. Беше му купила още един чифт джинси, светлокафяв панталон, три ризи, тънко яке, нови маратонки, бельо и чорапи. Искаше да му осигури най-добрия шанс сестра ѝ да го одобри. Не вярваше, че само маратонките ще свършат работа — за спечелването на Беки беше нужно много повече. Но пък бе сигурна, че Блу ще се държи добре, докато гостуват на семейството на сестра ѝ. Той с нетърпение очакваше пътуването, макар да изрази съжаленията си, че баща ѝ е болен.

— Лека нощ — пожела му тя и се наведе да го целуне, когато той си легна. Току-що беше прегледала отново багажа му. Имаше всичко необходимо, включително и нова пижама.

— Обичам те, Джини — тихо промълви момчето.

Тя се усмихна, стресната от думите му. Беше минало много време, откакто ги бе чувала, особено изречени от дете.

— И аз те обичам — усмихна се тя, изгаси лампата и отиде в спалнята си да приготви и своя багаж. Надяваше се, че всичко ще мине добре.

9

В петък следобед Джини взе Блу от училище с такси и продължиха направо към летището. Сутринта беше разговаряла с Беки; баща им наистина се чувстваше малко по-добре през деня. Разрешителното на Шарлийн беше в чантата ѝ. Когато пристигнаха на летището, декларираха багажа си и влязоха. Тя предложи да минат порано през охраната, за да си купят списания за полета.

— Нима можем да си купим списания на летище? — изненада се Блу и Джини осъзна, че той никога досега не е летял със самолет. Никога не беше напуснал Ню Йорк и беше виждал летище единствено по филмите.

— Можеш да купиш какво ли не. — Тя му се усмихна, докато заставаха на опашката за проверка и му каза да извади монетите от джобовете си и да свали колана и маратонките. Блу сложи лаптопа си в една от пластмасовите кошници, а Джини остави своя в следващата. Минаха през детектора и си взеха нещата. Блу беше много впечатлен от целия процес и внимателно следеше всичко. За него това беше огромно приключение. Джини можеше само да съжалява, че нямат повече време. Искаше ѝ се да го разведе из Ел Ей. Отиваше там с известен трепет заради спомените, но загърби опасенията си, като насочи вниманието си към Блу.

Разгледаха книжарницата. Тя купи книжка с меки корици за себе си и списания за него. Взеха си дъвки и сладкиши, а тъй като Блу беше гладен след училище, му купи хотдог и той го изяде, преди да се качат на самолета. Джини никога не беше правила толкова много неща на летище преди полет. Обикновено направо минаваше през охраната и се качваше на самолета, но момчето бе любопитно да види всичко. Изглеждаше радостно възбуден, когато заеха местата си. Тя го сложи до прозореца, за да може да гледа навън. След като оставиха ръчния си багаж и седнаха, Блу нервно я погледна.

— Няма да се разбие, нали? — с безпокойство попита той.

— Не би трябвало — с усмивка отвърна тя. — Помисли си само за всички самолети, които излитат, кацат и летят в момента по целия свят. Хиляди и хиляди са. Кога за последно чу за разбил се самолет?

— Не си спомням.

— Именно. Затова мисля, че всичко ще е наред.

Блу се успокои. Джини му каза да си закопчае колана и той се развълнува, когато чу, че ще има филм и храна.

— Всичко ли мога да си поръчам?

— Можеш да избираш между две неща, но ще трябва да изчакаш да кацнем, ако искаш бургер и пържени картофки.

Беше трогателно колко ново е всичко за него. Вълнуваше се по време на излитането, но не се уплаши, когато големият самолет се отлепи от земята. Известно време позяпа през прозореца, после прегледа списанието. Взе малкия видеоекран, който му предложи стюардесата, и си избра филм. Джини направи същото и двамата си сложиха слушалките. Всички тези нови неща му харесваха. Избра си храна от менюто. Изяде я, докато гледаше филма, а после заспа и Джини го зави с одеялото. Никой не ѝ поиска писмото, нито я запита защо пътува с това момче и дали изобщо са роднини.

Събуди го, преди да кацнат в Ел Ей, за да види града от въздуха. Блу остана очарован от светлините и плувните басейни долу, а после големият самолет докосна земята, подскочи два пъти и намали скорост, за да се отклони по пистата за терминала. Блу току-що беше завършил първото си летене. Джини му се усмихна с топлота. Почти беше забравила защо са тук — за да види баща си, може би за последен път. Имаше чувството, че просто се е върнала у дома, макар и след дълго отсъствие. Едва сега осъзна, че Ел Ей винаги е бил нейният дом.

— Добре дошъл в Ел Ей — каза тя, докато се нареждаха с останалите на пътеката в очакване да слезат от самолета. Минута по-късно влязоха в терминала и отидоха да си вземат багажа. Джини беше казала на сестра си, че ще наеме кола от летището, за да не се налага да ги посрещат. И докато чакаше на гишето, си пожела Беки и семейството ѝ да бъдат мили с Блу. Не искаше той да прекара лошо или да се чувства неудобно с децата на сестра ѝ. Житейският му опит беше различен от техния във всяко отношение. Те бяха типично семейство от предградията: майка, баща, къща, плувен басейн, две коли и три деца. Не ги бе сполетявало никакво злощастие. Децата се

справяха добре в училище и Чарли, най-големият, беше приет в Калифорнийския университет в Лос Анджелис. Най-малката им дъщеря Лизи беше на годините на Блу. Джини не можеше да си представи, че децата на сестра ѝ и Блу могат да имат нещо общо, но се надяваше, че поне ще се държат любезно с него.

От фирмата за коли под наем им дадоха чисто нов джип, което страшно се хареса на Блу. Излязоха на оживената магистрала към Пасадена. Бяха излетели в пет следобед от Ню Йорк и поради часовата разлика сега в Ел Ей беше осем и хората се прибираха у дома, излизаха да вечерят навън в петъчната вечер или пък оставаха до късно на работа. Трафикът беше ужасно натоварен, а температурата навън беше двайсет и шест градуса. На Блу всичко му харесваше много и се беше ухилил до уши.

— Благодаря, че ме взе със себе си — каза ѝ и я погледна стеснително. — Мислех си, че ще ме оставиш в приюта за уикенда. — Радваше се, че не го е сторила, и беше благодарен за всичко, което бе направила за него.

— Реших, че ще се позабавляваш тук, макар че ще трябва да остана при баща ми. Но той спи много, така че можем да се поразходим малко и да ти покажа града.

С изключение на Бевърли Хилс. Не искаше да доближава онова място, нито да вижда улицата, на която беше домът ѝ някога. Не искаше да си спомня живота, който беше водила там и който бе загърбила преди три години.

— С какво си се занимавала, когато си живяла тук? — поинтересува се момчето.

Никога преди не я беше питал за предишния ѝ живот — знаеше, че темата е болезнена за нея. Никога не споменаваха за Марк и Крис, освен ако Джини не заговореше първа, а тя го правеше рядко.

— Бях телевизионен репортер — отговори тя, докато пълзяха с трафика.

— Давали са те по телевизията? — Остана като зашеметен, когато тя кимна. — Леле! Била си звезда. На бюрото ли беше, или стоеше под проливния дъжд с преобърнат чадър и губещ се звук?

Тя се разсмя на описанието. Беше доста подходящо.

— И двете. Понякога сядах зад бюрото с Марк. Той беше в студиото всеки ден. А понякога отразявах истории в проливния дъжд.

За щастие, тук не вали много. — Тя му се усмихна.

— Забавно ли беше?

Джини се замисли и кимна.

— Да, през повечето време. С Марк беше забавно. Хората се вълнуваха, когато отивахме някъде и го разпознаваха.

— Защо престана да се занимаваш с това? — Блу я наблюдаваше внимателно. Тя го погледна.

— Престана да бъде забавно без него. Така и не се върнах след... Останах у сестра ми за известно време, после заминах и започнах да работя за SOS/ЧП и да обикалям света.

— Никой не стреля по теб, когато те снимат по телевизията. Трябва да се върнеш някой ден.

Тя помълча известно време, после поклати глава. Предишната ѝ кариера беше приключила и тя искаше да е така. Никога не би се върнала без Марк — щеше да е непоносимо всички да я съжаляват. Пък и сегашната ѝ дейност ѝ поднасяше по нещо ново при всяко пътуване.

Завиха на изхода от Аройо Секо Паркуей за Пасадена след час шофиране по магистралата. Джини продължи по улици с дървета и красиви домове от двете страни нагоре по малък хълм и зави в една алея пред голяма, добре изглеждаща каменна къща с голям плувен басейн отстрани. Имаше портал, но го бяха оставили отворен за нея. Беше забравила колко е голяма къщата. Подхождаше им идеално. Един черен лабрадор излая приветствено, докато Блу се оглеждаше.

— Като на кино е — възкликна, омагьосан от къщата, басейна и кучето. Щом слязоха от колата, Беки излезе да ги посрещне и Джини с облекчение видя, че не се е променила. Носеше раирана тениска, джинси и джапанки. Огледа внимателно Блу и му се усмихва хладно. Не одобряваше съществуването му в живота на сестра ѝ и това си личеше. Но той като че ли не го усети и Джини се радваше, че е така. Беше прекалено погълнат да зяпа наоколо.

Косата на Беки бе по-тъмноруса и изглеждаше на главата ѝ като връзка банани. Не носеше грим и никога не бе слагала. Беше си същата като последния път, когато Джини я видя. В колежа бе по-хубава, но след раждането на Чарли наддаде седем килограма и така и не си направи труда да ги свали. И винаги се обличаше в развлечени тениски и нахлузваше джапанки на бос крак. Наричаше го униформа и беше

твърде заета с грижите за децата, а сега и за баща им, за да ѝ пука за външния ѝ вид.

Кучето ги последва вътре. Отидоха в задната част и влязоха в кухнята, където трите деца бяха насядали около масата, на която бе сервирана паста и голяма зелена салата с пилешки крилца. Джини бе наясно, че Блу отново е огладнял. Той влезе срамежливо в кухнята и се поколеба, щом видя децата на Беки. Марджи първа скочи от мястото си, за да прегърне силно леля си, много се радваше да я види. Джини я запозна с Блу. Не знаеше какво им е казала Беки, за да обясни появата му, но го представи просто като „Блу Уилямс“, без да споменава, че живее при нея в Ню Йорк. После дойде ред на Чарли да я прегърне и да стисне ръката на Блу. Джини се изненада, когато видя колко висок е станал племенникът ѝ — стърчеше дори над баща си, беше над метър и деветдесет. Накрая се втурна Лизи, целуна въздуха някъде около бузата на леля си и погледна право към Блу. Дватама бяха на една възраст, почти еднакво високи, но момичето имаше дълга, права руса коса като леля си.

— Здравсти, аз съм Лизи — каза тя с широка усмивка. Още носеше скоби на зъбите, заради които изглеждаше по-малка, но имаше женствена фигурка, облечена с розова тениска и широки шорти. Блу бе заслепен от нея. — Искаш ли да хапнеш с нас? — предложи тя и той сякаш изпита облекчение. Чувстваше се неловко. Погледна към Джини за одобрение, тя кимна, а Лизи му донесе чиния и му предложи кола. Марджи и Чарли започнаха да го разпитват за пътуването. Изглеждаха много по-големи на своите шестнайсет и осемнайсет години, но Блу се почувства тутакси като у дома си и си сипа паста и крилца.

— Къде е татко? — тихо попита Джини сестра си.

— Гор е, спи. Обикновено си ляга към осем. — Вече беше почти девет. — Дадох му лекарство за болката. Днес ръката го болеше, а снощи гипсът го дразнеше. Събужда се по изгрев-слънце, веднага щом се развидели. Алън ще си дойде всеки момент. Играе тенис след работа.

За Джини най-странното от идването ѝ тук бе да види колко малко неща са се променили. Повтаряха все същите неща, които бяха правила и когато замина, в същата къща. Дори кучето беше същото и я позна. Децата бяха пораснали, но всичко останало си беше такова, каквото го помнеше. От една страна, това бе утешително, но от друга, я

караше да се чувства още повече не на мястото си. Опитът ѝ от последните три години беше толкова различен от техния. Испита чувството, че току-що е кацнала от Марс, докато Беки наливаше вино за двете и ѝ подаваше чашата.

Оставиха децата в кухнята и влязоха във всекидневната. Използваха големия хол само на Коледа и Деня на благодарността. През останалото време се събираха в кухнята. Във всекидневната имаше огромен плоскоекранен телевизор над камината и на него гледаха футболните мачове в понеделник вечер и други състезания през уикендите. Всички бяха манияци на тема спорт. Беки и Алън бяха отлични тенисисти — за разлика от Джини. Марк също го биваше доста и играеше с тях понякога. Племенниците ѝ участваха в различни спортни отбори — по баскетбол, европейски футбол, бейзбол, волейбол за момичетата, а Чарли беше капитан на отбора по плуване в гимназията. Щеше да завърши през юни с отличие. Никой от тях не се дънеше в нищо, нямаха дори лоши оценки. Беки беше доволна и много се гордееше, че Чарли ще влезе в Калифорнийския университет в Лос Анджелис.

— Сладък е — призна Беки и Джини разбра, че говори за Блу.

— Да, така е. И е умен. Забележително е, като се има предвид през какво е минал и колко малко подкрепа е получил от когото и да било. Ако успее да влезе в гимназията, ще бъде чудесно за него.

Беки още не разбираше защо Джини прави това, но не можеше да отрече, че Блу беше много учтив. Беше ѝ благодарил, че се е съгласила да дойде, докато се ръкуваха. А когато се върнаха в кухнята, той и Лизи си приказваха за музика и май излизаше, че харесват едни и същи групи. Тя му показваше нещо по „Ютюб“ на компютъра и двамата се смееха. Явно бяха намерили общи теми. После Чарли обяви, че излиза. Беки го предупреди да кара внимателно и когато той потегли, Джини осъзна, че Чарли вече има собствена кола. Наистина беше пораснал. Марджи също шофираше, но използваше колата на майка си, все още нямаше своя.

Лизи предложи на Блу да му покаже стаята за игри на долния етаж и заедно с Марджи се отправиха да играят видеоигри. Блу се държеше чудесно и момичетата го харесаха. А после се прибра Алън. Много се зарадва да види Джини, макар че не пропусна да отбележи

колко е отслабнала. Лицето ѝ бе станало по-издължено и ъгловато и сега приличаше още по-малко на Беки.

— Какво имаме за вечеря? — попита Алън, докато си наливаше чаша вино. — Умирам от глад. — Беше в екип за тенис и бе все така красив.

— Салата и миди — тутакси отвърна Беки и сложи в микровълновата трите пакета, които бе взела от пазара същия следобед. Беки вършеше всичко бързо и добре организирано. Мидите бяха превъзходни, когато ги сервира, и Алън сипа още вино на всички.

— Радвам се, че най-сетне успя да дойдеш — многозначително подхвърли той. — Последните две години бяха наистина трудни за сестра ти. Напусна ни в най-неподходящия момент. — Каза го така, сякаш беше заминала нарочно, за да избяга от отговорностите си, а не заради смъртта на съпруга и сина ѝ. В гласа му се промъкна едва забележимо негодувание. Джини тутакси го долови, но можеше да си представи колко стресиращи и разстройващи са били грижите за баща ѝ, който живееше с тях и се влошаваше все повече и повече. Това несъмнено се отразяваше зле и на децата.

Двете с Беки разчистиха кухнята след вечеря и се върнаха във всекидневната. Алън се присъедини към тях. Отнякъде се чуваше музика и Джини се усмихна, когато я позна.

— Чудесен диск, скъпа. Днес ли го взе? — попита Алън, а Беки го изгледа объркано. Музиката бе компилация от популярни песни.

— Не. Не знам какво е. Лизи сигурно го е пуснала на уредбата долу.

— Елате, ще ви покажа — предложи Джини и им даде знак да я последват.

Слязоха долу в стаята за игри. Блу свиреше на пианото, което използваша на партита. Изсвирваше всичко, което поискаше Лизи, като междуременно вмъкваше и Моцарт, за да я подразни и разсмее, след което минаваше на буги-вуги. Пианото им не бе докосвано от по-майсторски ръце.

— Къде си се научил да свириш така? — попита изумената Беки, докато той свиреше прекрасен откъс от Бетовен, след което премина на една от песните на Лизи. Тя се беше ухилила до ушите, изпълнението страшно ѝ харесваше.

— Сам се е научил — отвърна Джини, горда от Блу.

— Свири и на китара, съчинява и чете ноти. Току-що си подаде документите в гимназията по изкуства в Ню Йорк. „Ла Гуардия Артс“. Надявам се да влезе. Музиката е негова страст, талантът му е невероятен.

— Господи, истинско дете чудо. Чарли пет години вземаше уроци, но може да свири само акордите и „Котешкият марш“. И изобщо не се упражнява — обади се Алън.

Докато гледаше как Блу свири, Джини си припомни историята с отец Теди в подземиеето на църквата, но я пропъди от мислите си. Блу беше като цар на пианото и двамата с Лизи се бяха сдушили още от самото начало, сякаш бяха израснали заедно. Племенницата ѝ беше впечатлена от него, но Алън и Беки изглеждаха още по-впечатлени. Музикалният му талант бе неоспорим и той определено бе чудесно момче. Продължи да свири цял час просто за удоволствие, после двамата с Лизи се качиха горе да гледат филм на големия телевизор, а възрастните останаха долу на удобното канапе.

Цялата къща беше замислена и създадена за удобство. Нямаше елегантността на стария дом на Джини в Бевърли Хилс, но беше идеална за спокойния и уютен живот в Пасадена. Докато тя и Марк водеха бляскав живот, и къщата им също беше такава. Те бяха телевизионни звезди. Марк беше много известен и печелеше доста. Джини също се бе справяла добре.

— Беки ми каза какво си направила за него — поде Алън. — Възхищавам ти се, Джини, но не бива да забравяш кой е той и откъде идва. Трябва да внимаваш.

Внезапно Алън ѝ се стори надут и думите му я подразниха. Беки кимаше в знак на съгласие.

— Страхуваш се да не открадне нещо ли?

Двамата кимнаха, без да се срамуват от опасенията си.

— Проверявам джобовете му всяка сутрин, преди да тръгне на училище — пошегува се Джини с престорено невинен вид, но бе шокирана от ограничеността им.

— Не мога да повярвам, че си го прибрала в апартамента си. Защо не го отведе в приют? Сигурно би се чувствал по-добре там. — Зет ѝ нямаше представа какво говори, изобщо не познаваше условията в приютите. Никога не беше виждал приют, нито обитателите му.

— В приютите всеки ден стават побоища и обири, а жените често ги изнасилват — изтъкна Джини. — Избрала съм му много добро заведение за младежи, където остава, докато ме няма. — „Освен ако не избяга“, добави мислено. Мразеше високомерния начин, по който роднините ѝ говореха за момче, независимо колко умно, почетено и талантливо е. Вече му бяха произнесли присъдата според собствения си ограничен опит в предградията, според напълно безопасния си живот. За щастие, децата им бяха по-разкрепостени от тях и Лизи и Марджи се забавляваха с Блу. Той бе твърде малък, за да събуди интереса на Чарли, и младежът беше отишъл да се види с приятелката си.

Джини смени темата и заговориха за работата ѝ, която те също не одобряваха. Смятаха я за прекалено опасна за жена и изобщо за когото и да е, но тя правеше добро по света и това ѝ харесваше. Вместо да оценят колко е дръзка и храбра, за да се заеме с нещо така различно, Беки и Алън заявиха, че тя никога няма да си намери друг съпруг, ако не спре да обикаля света и да живее в бежански лагери. Твърдяха, че е време да преодолее чувството за вина заради оцеляването си в катастрофата.

— Не искам друг съпруг. Още обичам Марк и сигурно винаги ще го обичам — тихо рече тя.

— Не мисля, че той би одобрил нещата, които правиш, Джини — сериозно заяви Алън. Думите му бяха напълно неуместни.

— Може би — призна тя, — ала би си помислил, че работата ми е интересна. Но пък не ми остави особен избор. Не можех да остана в празната къща в Бевърли Хилс без него и Крис и да плача до края на живота си. Така е много по-добре за мен.

— Е, надяваме се скоро да се откажеш. — Алън говореше от името на двамата и Беки не възрази. Тя пиеше четвъртата си чаша вино за вечерта, което изненада Джини — преди сестра ѝ не пиеше толкова.

— Какво ти предстои сега? — поинтересува се зет ѝ.

— Имаш ли представа?

— Още не. Може би ще замина за Индия или за Африка. Ще се радвам на всяко назначение, каквото и да е то.

Алън я погледна изненадано, а Беки поклати глава.

— Имаш ли представа колко рисковано може да бъде? — попита я той, сякаш Джини си нямаше идея.

— Да — усмихна се тя. — Именно затова ме пращат на такива места, защото хората там имат проблеми и се нуждаят от работници като нас, които да им помогнат.

А тя вече бе професионалистка. Алън сигурно беше прав — Марк щеше да се шокира от работата ѝ. Но тя бе за предпочитане, отколкото да се хвърли в реката, както бе смятала да направи не много отдавна. И благодарение на работата ѝ и на появилия се в живота ѝ Блу сега се чувстваше много по-добре, отколкото през изминалите три години. Нито Беки, нито Алън имаха представа колко силно я бе засегнала трагедията и колко ѝ бе струвало да оцелее. И тя искрено се надяваше за тяхно добро никога да не разберат. Но те нямаха представа какво е да са на нейното място и колко трудно ѝ бе да става от леглото в началото на новия ден.

Поседяха известно време долу, после Алън се качи да гледа тенис на телевизора в спалнята им. Беки заведе Джини в стаята за гости. Блу щеше да спи при Чарли.

— Нищо няма да отмъкне, нали? — заговорнически прошепна Беки и за първи път, откакто беше на четиринайсет, на Джини ѝ се прииска да ѝ зашлеви шамар.

— Как можа да кажеш подобно нещо? — Искаше да я попита „Коя си ти?“, но не го направи. Как беше възможно да са с толкова ограничени умове и нагласи, за да смятат, че само защото е бездомник, той е и крадец? Жалка картинка. — Не, нищо няма да отмъкне — хладно каза тя. — Никога не е крал нищо от мен. — Надяваше се той да не направи изключение този път. Никога нямаше да я оставят на мира, ако нещо подобно се случи. Но тя имаше доверие на Блу.

Целунаха се за лека нощ и Джини разопакова багажа си в красиво обзаведената стая. Блу надникна малко по-късно, на път към отреденото му легло. Лизи му беше показала къде ще спи.

— Много се забавлявах — сподели с усмивка той, което не можеше да се каже за нея. Сестра ѝ и зет ѝ я бяха депресирали. — Лизи много ми харесва, Марджи също е приятна.

— Те са добри момичета — съгласи се Джини. — Утре ще помолим Чарли да ти заеме някакви бански. Забравих да ти купя.

— Би било страхотно — възторгна се той. Имаше чувството, че е умрял и се е озовал в рая в Пасадена. Джини го целуна за лека нощ и Блу тръгна по коридора към стаята на Чарли. Тя тихо затвори вратата,

замислена за баща си. Знаеше, че няма да ѝ е лесно да го види в неговото състояние.

Но дори всичко, което ѝ беше казала Беки през последните месеци, не я беше подготвило за мършавата фигура с празен поглед. На следващата сутрин Джини седеше до него на масата по време на закуска и го хранеше, тъй като ръката му беше гипсирана. Даваше му от купата с овесена каша и след като приключи, баща ѝ се обърна да я погледне.

— Познавам те, нали? — едва-едва промълви.

— Да, татко, познаваш ме. Аз съм Джини.

Баща ѝ кимна и сякаш известно време смилаше информацията, след което ѝ се усмихна.

— Приличаш на майка си — каза с глас, който изведнъж прозвуча по-нормално, и тя видя разпознаване в очите му и се просълзи. — Къде беше?

— Далеч съм от много време. Сега живея в Ню Йорк. — Така беше по-лесно, отколкото да му обяснява за Афганистан.

— С майка ти често ходехме там — тъжно отбеляза той и тя кимна. Баща ѝ беше прав — Джини наистина приличаше на майка си повече от Беки. — Много съм уморен — съобщи баща ѝ. И наистина изглеждаше уморен. Припомнянето изискваше свръхчовешки усилия от негова страна, понякога си спомняше разни неща, след което те избледняваха толкова бързо, колкото се бяха появили.

— Искаш ли да се качиш горе и да полегнеш, татко? — попита го Беки. Тя знаеше режима му, за разлика от Джини. Баща им често подремваше след закуска, тъй като се събуждаше много рано.

— Да — съгласи се той и стана несигурно от стола си. Двете му дъщери му помогнаха да се качи горе и го сложиха да легне. Баща им се протегна и погледна към Джини. — Маргарет? — тихо я повика. Така се казваше майка им. Джини само кимна и преглътна сълзите, осъзнала, че е трябвало да дойде по-рано. Но той все пак я беше познал за няколко минути.

Баща им затвори очи и секунди по-късно вече тихо похъркваше. Беки внимателно го обърна на една страна да не се задави, после го оставиха и слязоха долу.

— Наред ли ще бъде всичко? — разтревожено попита Джини. Едва сега си даде сметка какъв товар е легнал на плещите на Беки.

Отговорността и грижите бяха огромни. Той можеше всеки момент да се задави, да умре, да падне, да се нарани. А някой ден можеше да излезе от къщата и да го блъсне кола или да се изгуби и да не помни нито името си, нито как да се прибере. Имаше нужда от целодневни грижи, които Беки му осигуряваше вече две години.

— Засега всичко е наред — увери я Беки. — Но няма да остане дълго така. Радвам се, че дойде за уикенда.

— Аз също — рече Джини и прегърна сестра си. — Благодаря, че се грижиш за него. Не бих могла да се справя, дори да живеех тук. За тази работа е нужен специален човек. — А Беки се бе грижила предано за баща им. Джини ѝ беше благодарна за това.

— И аз не бих могла да правя онова, което ти правиш — изтъкна Беки. — Ще се парализирам от страх.

Двете се разсмяха и се върнаха при младежите на масата. Бяха оживени, тъй като Чарли тъкмо беше предложил да ги заведе до Меджик Маунтънс.

— Харесваш ли увеселителни влакчета? — обърна се Джини към Блу.

Той кимна възбудено.

— Много. Бил съм на Сайклон на Кони Айлънд.

— Тези тук са много по-големи — предупреди тя.

— Чудесно — ухили се момчето.

Групата потегли малко по-късно. Чарли зае на Блу чифт бански за водната пързалка, а Джини му даде пари. Двете сестри разчистиха кухнята, после седнаха да пият кафе. Джини се надяваше, че Беки няма да каже отново нещо неприятно за Блу. И тя наистина не го направи. Не след дълго се появи и Алън с ракетата си за тенис. Беше по тениска и маратонки, грабна един банан на излизане и подхвърли, че закъснява за мача.

— Погажда се добре с татко — рече Беки, докато двете отпиваха от чашите си.

— Сигурно е било трудно на всички ви. Сега го разбирам по-добре, след като съм тук — съчувствено отбеляза Джини. — Изумителни сте. — По-изумителни, отколкото си беше представяла.

— Наех една жена да ми помага през деня. В противен случай щях да съм вързана тук. Толкова е потискащо да го гледаш как потъва. — За Беки беше облекчение, че може да сподели тревогите и

притесненията със сестра си. А Джини си мислеше, че да получиш куршум от снайперист е по-добра участ от тази да умираш бавно и да губиш ума си. Навремето баща ѝ беше толкова интелигентен и жизнен човек. Сега представляваше покъртителна гледка. Един поглед беше достатъчен да се разбере, че не му остава много. Поне през повечето време не се мъчеше от болка, освен от счупената неотдавна ръка, но изглеждаше толкова изгубен. — Децата са много мили с него, а и той им се радва, макар да не знае кои са. Това е повече, отколкото мога да кажа понякога. — Тя се усмихна на сестра си. — Аз обаче знам кои са и те ме побъркват. Но са добри хлапета.

На Джини ѝ се прииска да каже, че и Блу е такъв, но премълча. Той не беше от семейството. Но тя вече не можеше да се хвали с Крис и неговите успехи на три години. Срещата с децата на Беки ѝ напомни колко много ѝ липсваше синът ѝ и как нищо не може да го замести.

Жената, която се грижеше за баща им, дойде по обед и Беки предложи на Джини да излязат да обядват навън. Звучеше добре. Отидоха в малък ресторант на няколко километра от къщата, побърбриха си непринудено, после се върнаха и седнаха при басейна. Алън беше останал да обядва в тенис клуба. Децата се прибраха късно следобед. Бяха прекарвали страхотно. Блу възторжено обясни, че на два пъти едва не повърнал, което беше свидетелство колко чудесни са били влакчетата и въртележките. После всички скочиха в басейна, а приятелката на Чарли скоро се присъедини към тях.

Вечерта Алън направи барбекю, както през повечето съботни вечери. Беки пак пи малко повече вино от обичайното. Джини се качи горе да поседи с баща си преди вечеря, но той през цялото време спеше дълбоко и Беки реши да не го буди. Каза, че това само щяло да го обърка още повече. Баща им тихо си отиваше, а те не можеха да направят нищо. Лекарството беше престанало да му действа. Джини се натъжаваше да го вижда такъв и на Беки ѝ бе мъчно за нея. Виждаше как скръбта по миналото обхваща сестра ѝ.

Останаха в задния двор до полунощ, после си легнаха. Джини лежеше в мрака, замислена за всички тях. Беше уютно и затрогващо да е сред роднините си, но в същото време се чувстваше като чужда. Животът ѝ сега беше твърде различен от техния, а зад всяка тяхна

реплика долавяше скрито неодобрение. Усещаше го, макар да оставаше неизказано. Това я караше да се чувства самотна, сякаш прокудена.

Най-сетне заспа в два след полунощ и на следващата сутрин стана рано и си наля чаша кафе. Тъкмо седна да го изпие, когато ѝ се обади Кевин Калахан. Мислеше си, че тя е в Ню Йорк, където бе единайсет и половина. Изненада се, когато разбра, че е в Ел Ей, и се извини, че я е обезпокоил толкова рано.

— Какво правиш тук?

— Дойдох да видя татко през уикенда. Болен е от алцхаймер и не съм го виждала, откакто... — Гласът ѝ замря и той се досети какво има предвид.

— Съжалявам, Джини. Запознах се с него преди много време. Беше чудесен човек. И красив мъж.

— Да, така е — съгласи се тя и Кевин премина по същество.

— Имам някои неща за теб. Обадох се на един приятел от полицията. По-скоро приятелка — лейтенант е, занимава се със сексуални престъпления. Общо взето, стъпките са две. Най-напред отиваш при ченгетата и те се заемат със случая, след което трябва да си имаш работа с архиепископията, тоест с църквата. Но ако разследването на полицията даде резултат и се убедят, че Блу казва истината, полицаите ще се заемат с църквата вместо теб. Много често има по няколко сигнала за един свещеник, така че вече е възможно да имат някакви сведения и за онзи, който е малтретирал Блу. Повечето подобни типове са тормозили много хлапета през даден период, не само едно. Имат достъп до деца и извратените се възползват от това. Първо трябва да се обадиш в отдела за закрила на деца от малтретиране, и оттам ще задействат разследването. Отделът е част от прокуратурата на Манхатън и разследва случаите, в които са замесени свещеници. Така че двамата с Блу трябва да започнете от тях. И вероятно засега няма да се наложи да се изправяш срещу някакъв ядосан дърт поп от архиепископията. Ченгетата ще го направят вместо теб. Оказва се, че църквата напоследък заема много твърди позиции срещу потушването на подобни неща, така че може да получиш съдействие и от тях. Определено си заслужава, затова на твое място бих подал веднага сигнал. Майната му, след като е сторил подобно нещо на хлапето, а може би и на други момчета. Ще ти пратя с есемес телефона на службата.

— Еха! — Възкликна Джини, поразена колко много неща беше научил за толкова кратко време. — Бива те, Калахан. Впечатлена съм. — Но тя открай време знаеше, че е толкова добър. Именно затова се беше обърнала към него. Много го уважаваше като репортер.

— Какво ще правиш сега?

— Ще трябва да говоря с Блу. Нужен ли ни е адвокат?

— Да, но по-нататък. Първо полицията трябва да разследва сигнала. Ако сметнат, че е основателен, ще повдигнат обвинение, както при всяко сексуално престъпление. Не го ли направят, можеш да заведеш гражданско дело срещу архиепископията, но тогава шансовете ти ще са много по-малки. Най-добре е от отдела да се обърнат към окръжния прокурор и той да повдигне обвинението. Но можеш да подадеш и граждански иск.

— Чудя се колко ли болезнено ще е за Блу — предпазливо рече тя.

— Вероятно не повече от вече изтърпяното. Ще се почувства по-добре, ако някой тръгне по петите на онзи тип и потвърди думите му. По-лошо е, когато хората не вярват на жертвата или си мълчат. А преди се случваше много често. Сега положението се е променило, Ватиканът нарежда на църквите да съдействат и да не прикриват извършителите. По-рано просто ги местеха от едно място на друго и потуляха всичко.

— Познаваш ли адвокат, който се занимава с подобни дела?

— Не, но мога да намеря. Сигурен съм, че има доста добри в тази област. Дай ми няколко дни. — Кевин беше свършил чудесна работа със събирането на информацията. Той бе вбесен от случилото се е Блу не по-малко от нея и това я трогваше. — Докога си тук?

— До довечера. Ще вземем нощния полет до Ню Йорк. Дойдохме в петък. Трябва да върна Блу у дома. Ако пропусне училище, няма да завърши през юни.

— Късметлия е, че си на негова страна — с възхищение рече Кевин.

— И аз съм късметлия, че е до мен — изтъкна тя.

— Имаш ли време за обяд? Или си прекалено вързана с роднините?

— По-добре да прекарам повече време с баща си. Заради него сме тук. Но сигурно ще мога да изляза за едно кафе. Проблемът е, че

не съм в града, а в Пасадена.

— Ще дойда, ако искаш. Знам едно местенце, където предлагат чудесни кроасани и капучино. Какво ще кажеш? Много ще се радвам да те видя.

— И аз теб — искрено каза тя. Беше му много благодарна за направеното проучване, при това за толкова кратко време.

— Сега е осем и половина. Какво ще кажеш да се срещнем в десет и половина? — Описа ѝ къде е кафенето — оказа се само на няколко преки от къщата на Беки.

— Там съм — отвърна тя.

Половин час по-късно Беки влезе в кухнята.

— Няма да се бавя — обеща Джини. — Само искам да се видим заради доброто старо време.

— Разбира се — чистосърдечно се съгласи Беки. — Защо не го доведеш у нас? Ще се радваме.

— Предпочитам да се срещнем в кафенето. Така няма да се проточи дълго и после ще се върна. Как е татко днес?

— Горедолу по същия начин. Не иска да стане. Ще изчакам Люси да дойде и ще се опитаме да го вдигнем. Тя е по-умела от мен в тези неща и той я слуша. Прекалено е свикнал с мен и просто отказва, ако е уморен или в лошо настроение.

Джини се качи да види баща си и в десет и петнайсет излезе за срещата с Кевин. Каза на Блу, че отива да види един приятел, но той беше зает с Лизи и нямаше нищо против. Чувстваше се напълно у дома си с децата на Беки, те го харесваха и се държаха сърдечно, което трогна Джини.

Влезе в кафенето точно в десет и половина. Кевин вече беше там. Невъзможно бе да не го забележиш. Беше най-високият от всички мъже в заведението. Скочи на крака и я прегърна веднага щом я видя.

— Толкова се радвам да те видя — прочувствено възкликна той. Не добави, че Марк му липсва всеки ден. Още не можеше да повярва, че го няма.

Побъбриха около половин час за работата му, за най-новата му приятелка, за последното пътуване на Джини и за предстоящото. Разговаряха и за Блу.

— Наистина се надявам да повдигнеш обвинение срещу онзи тип — каза той и си личеше, че говори сериозно.

— И на мен ми се иска — честно призна Джини, — но ще оставя Блу да реши. Не искам да го притискам, ако сметне, че не може да го направи. Ще му трябва много кураж да се изправи пред свещеника в съда.

— Може да съжалява през целия си живот, ако не го направи. Някой трябва да спре тези типове. Не може просто да ги местят от една църква в друга, за да ги защитават.

Джини споделяше мнението му. Поговориха за други неща. Кевин изглеждаше искрено щастлив да я види.

— Иска ми се да беше идвала по-често — натъжено рече той. И тя му беше липсвала.

— Обади ми се, когато идваш в Ню Йорк — предложи тя, докато той плащаше сметката и ставаха. Трябваше да се връща у Беки. Искаше да прекара още малко с нея и с баща си, преди да заминат довечера.

Кевин я изпрати до колата и обеща да ѝ даде името на адвокат, опитен в случаи като този на Блу. После я прегърна и дълго я задържа в обятията си.

— Пази се, Джини. Той не би искал да рискуваш живота си по чужди места.

Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя кимна. Трудно ѝ беше да говори.

— Не знам какво друго да правя, Кев. Нищо не ми остана. Добре поне, че сега имам Блу. Може би ще успея да променя неговия живот. — Сега единствено това я крепеше.

— Сигурен съм, че вече си го направила — увери я той. Моментът бе силно вълнуващ и за двамата.

— Може би ще успеем да спечелим нещо за момчето. Би му послужило чудесно нататък.

— Говори с адвокат по въпроса и започни от отдела за защита на деца от малтретиране. Приятелката ми твърди, че били страхотни.

Джини отново му благодари и няколко минути по-късно му помаха и потегли. Много се радваше, че го е видяла, и съжаляваше, че е чакала толкова дълго, но досега не беше готова. И Блу бе катализаторът, който я накара отново да се обърне към него.

Прекараха следобеда край басейна. Баща ѝ проспa целия ден. Дори Люси не успя да го накара да стане. Джини прекара няколко

минути с него, докато беше буден, но този път той нямаше представа коя е, не я разпозна, не я обърка дори с майка ѝ. Беше болезнено да го вижда такъв, а той спеше дълбоко, когато Джини и Блу заминаха след вечеря. Тя го целуна нежно по бузата и излезе тихо от стаята му със стичащи се по страните ѝ сълзи. Съмняваше се, че ще го види отново жив, но се радваше, че най-сетне беше дошла да го види. Беки бе права да настоява.

Алън, Беки и децата излязоха пред къщата и им махаха, когато потеглиха. Джини мълчеше по пътя до летището, Блу също беше умислен. Никога не беше прекарвал подобен уикенд с нормално семейство, с баща, майка и деца, които обичаха да са заедно и се отнасяха добре един към друг. Никой не се дрогираше, никой не удари никого и никой техен близък не беше в затвора. Имаха всичко, което можеха да си пожелаят, дори басейн в задния двор. За него това беше като сбъднат сън. Приказен уикенд, истински подарък за Блу.

— Харесвам роднините ти, Джини — наруши мълчанието той.

— И аз понякога. — Тя се усмихна. — Друг път леко ме подлудяват, а и сестра ми има малко труден характер, но намеренията ѝ са добри.

Към края и отношението им към Блу се затопли. Алън дори игра водна топка с него в басейна. Предразсъдъците им относно произхода му постепенно се стопиха по време на престоя им, след като започнаха да го опознават. Дори Беки изтъкна, че е добро хлапе, и говореше искрено. Блу и Лизи си бяха обещали да си пращат есемеси всеки ден на телефона на Джини, преди да е заминала. Тя планираше да му купи телефон, но още не бе стигнала дотам. Лизи настоя той да им гостува отново скоро или пък тя да дойде на гости на леля си в Ню Йорк, за да го види. Джини също бе обещала да посети Ел Ей отново, макар да не виждаше как би могла да живее там.

Беше тъмно, когато излетяха. Блу взе ръката на Джини в своята.

— Благодаря ти за най-хубавия уикенд в живота ми — промълви той и облегна глава на облегалката. Половин час по-късно спеше, Джини го зави с одеялото и също заспа. Беше направила онова, за което бе дошла. Беше видяла баща си и се бе сбoguвала с него, след което бе излязла на пръсти от стаята му.

Блу и Джини кацнаха на летище „Кенеди“ в шест и петнайсет сутринта в понеделник и взеха такси до града. Малко след седем бяха в апартамента ѝ. Тя приготви закуската, докато той вземаше душ. Блу не закъсня за училище. Беше проспал целия полет. Тази сутрин имаше тест, а на следващия ден трябваше да се яви на интервю и прослушване в „Ла Гуардия Артс“. Предстоеше натоварена седмица. Бе дошло време тя да иде в офиса на SOS/ЧП и да обсъдят следващото ѝ назначение. В девет сутринта Джини се обади в църквата „Сейнт Франсис“ и поиска да говори с отец Теди. Извини се, че не знае фамилията му, но обясни, че се е преместила преди няколко години, ала сега отново се е върнала и иска да се види с него, защото ѝ бил чудесен наставник. Младият свещеник, с когото говореше, беше много любезен и веднага се сети кого има предвид тя. Потвърди, че отецът бил отличен свещенослужител и прекрасен човек.

— За съжаление, миналата година го преместиха в Чикаго. Но всеки от нас ще се радва да се срещне с вас, ако желаете — предложи той.

— Много ви благодаря — отвърна Джини. Чувстваше се малко виновна, че го лъже, но го правеше за добра кауза. — Ще намина тези дни. Знаете ли как бих могла да се свържа с него? Просто искам да го чуя и да му кажа как се промени живота ми, след като се вслушах в напътствията му.

— Разбира се — отзова се любезно свещеникът. — Сега е в църквата „Сейнт Ан“ в Чикаго и съм сигурен, че ще се зарадва на обаждането ви. Липсва на всички ни тук.

— Много ви благодаря — отново рече Джини и затвори. Искаше ѝ се да го види лично. Можеше да отлети до Чикаго и да се върне още същия ден. Трябваше да си създаде лично впечатление за човека, който беше малтретирал Блу. Вярваше на разказа на момчето, но държеше сама да види колко коварен всъщност е отец Теди.

След телефонния разговор отиде в офиса на фондацията и прекара остатъка от сутринта в обсъждане на новото си назначение с Елън Уорбърг. Очертаваше се да замине за Индия, макар все още нищо да не бе решено окончателно. Назначението трябваше да започне в началото на юни, така че разполагаше с две седмици, преди да вземе решение. По-рано един от вариантите беше Сирия, но сега там бе станало твърде опасно. Освен това Елън обясни, че този път ще я пратят само за два месеца — по-кратко от обичайното, фондацията се опитваше да върти по-често хората си в рисковите райони и затова сроковете се съкращаваха. Това бе добре дошло за нея заради Блу. Тъй като следващата ѝ задача още не беше ясна, нямаше нужда да се запознава с предварителните доклади, затова излезе от офиса с празни ръце и без домашно, което ѝ даваше повече свободно време за Блу.

Вечерта разговаряха за предстоящото прослушване. Той смяташе да свири Шопен и беше успял да се упражнява известно време на пианото в училището. Имаше наум и други неща, ако поискаха да чуят по-модерна музика. Беше възбуден и уплашен; получи есемес от Лизи на телефона на Джини — пишеше му, че ѝ липсва, и му пожелаваше да се представи добре. Блу много се зарадва и ѝ изпрати музика за сваляне от „Айтюнс“.

Джини пък получи имейл от Кевин с името на адвокат, но той я молеше да му се обади, за да ѝ разкаже за него. Звънна му веднага щом се прибра в стаята си. Не искаше Блу да чуе разговора и да се разсейва преди явяването му утре.

— Той е твоят човек — каза Кевин. — Бивш йезуитски свещеник. Експерт по канонично право, прекарал четири години в юридическия офис на Ватикана. Точно тези случаи са негова специалност. Днес разговарях с двама адвокати и те ме увериха, че той е най-добрият. В Ню Йорк е. — Името му беше Андрю о'Конър и Кевин разполагаше със служебния му телефон, имейла и номера на мобилния му. — Обади се да ми кажеш как е минало. Обади ли се в отдела за закрила на деца от малтретиране?

— Първо ще говоря с Блу след прослушването в гимназията утре. Тази седмица имаме много задачи.

— Дръж ме в течение — помоли Кевин. Изглеждаше зает и минута по-късно затвори. Сега Джини разполагаше с всичко необходимо — сигнал за полицията, адвокат, и възнамеряваше да

отиде до Чикаго в четвъртък, за да се срещне лично с отец Теди. Благодарение на Кевин всичко започваше да си застава на мястото.

Блу беше напрегнат на закуска и Джини го придружи до „Ла Гуардия Артс“ с метрото. Гимназията се намираще наред с центъра „Линкълн“ и Блу изглеждаше неспокоен, докато влизаха в сградата. Зданието беше много внушително, тълпи младежи се движеха по коридорите, разговаряха и се смееха на път към учебните кабинети. Самото им присъствие тук беше вълнуващо. На дъските за обяви из училището имаше съобщения за прослушвания и специални събития.

Двамата обясниха на рецепцията, че са дошли за интервю и прослушване. Отначало рецепционистката остана изненадана, тъй като по това време на годината нямаше интервюта, но после се обади на някого и им се усмихна топло.

— Ще ви извикаме след няколко минути — каза им тя и им предложи да седнат и да изчакат. Блу изглеждаше преbledнял и готов да побегне. Джини се опитваше да го разсее; накрая рецепционистката извика името му и го прати в кабинета на комисията по приемане, където някаква млада жена поговори с него и му разказа за училището. Отбеляза, че самата тя е завършила гимназията и че ученето тук било най-фантастичното изживяване в живота ѝ. Сега свиреше в оркестър вечер, а три пъти в седмицата работеше в комисията за приемане.

Попита какво го е привлякло към музиката и Блу отговори, че се е научил сам да свири на пиано и да разчита ноти, което я впечатли. Джини си помисли, че интервюто е минало добре. След това го извикаха за прослушване, а тя остана да чака отвън. Бяха ѝ казали, че прослушването може да продължи до три часа, затова си бе взела книга за четене. Не искаше да напуска сградата, тъй като Блу можеше да има нужда от нея. Когато най-сетне се появи, той изглеждаше изтощен и замаян.

— Как мина? — попита го тя, като се мъчеше да изглежда спокойна и окуражаваща, но всъщност бе много нервна, тревожеше се за него и се надяваше всичко да е наред. Прослушването бе тежко изпитание, на което той не бе свикнал.

— Не знам. Посвирих им Шопен, а после поискаха да изсвирия разни други неща, които сами избраха. Имаше нещо, което никога досега не бях свирил, от Рахманинов. След това Дебюси и малко Мотаун. Изобщо не виждам как бих могъл да вляза тук. — Той я

погледна отчаяно. — Сигурен съм, че всички тук свирят по-добре от мен. В стаята имаше четирима учители и през цялото време си водеха бележки — добави с безпокойство той.

— Е, дал си всичко от себе си. Повече от това не можеш да направиш.

Двамата излязоха навън под майското слънце. Бяха му съобщили, че ще получи известие през юни. Комисията се нуждаеше от време да обмисли решението си и да прецени дали е подходящ и дали уменията му са достатъчни, за да влезе в гимназията, тъй като не е минал през обучение. Бяха му казали също, че имат девет хиляди кандидати за 664 места. Блу беше убеден, че никога няма да го приемат, но Джини се опитваше да гледа оптимистично на нещата. Взеха такси и тя му купи сандвич, преди да го остави пред училището. Същия следобед Блу имаше тест по математика. Тези дни бяха много напрегнати за него, но след шест седмици щеше да завърши. На Джини никак не ѝ се искаше да напуска Ню Йорк преди това, но нямаше какво да направи, освен ако назначението ѝ не бъде отложено поради някаква причина, а нямаше изгледи за подобно нещо. Ако в един район имаше проблеми, просто щяха да я изпратят другаде.

Когато се прибра вечерта, Блу още бе потиснат от прослушването и бе толкова уморен, че Джини реши да не разговаря за него за отдела за закрила на деца от малтретиране и да отложи за по-нататък.

Повдигна въпроса в сряда след вечеря и му разказа всичко, което беше научила от Кевин, като добави, че на следващия ден ще ходи до Чикаго да види лично отец Теди.

— Ще му споменеш ли за мен? — Блу изглеждаше паникьосан. — Той ме предупреди, че ще ме вкара в затвора, ако кажа на някого.

— Не може да те вкара в затвора, Блу — успокой го тя. — Не си направил нищо лошо. Той ще влезе в затвора, ако се заемем, но решението е изцяло твое. Можем да направим нещо по въпроса или просто да си замълчим, ако е прекалено трудно за теб. Ти решаваш, Блу. Ще те подкрепя във всички случаи. — Мъчеше се да говори обективно и без емоции, така че той да се почувства свободен да решава.

— Защо го правиш? — погледна я изпитателно Блу.

— Защото ти вярвам и защото той е много, много лош човек. Мисля, че е правилно да съобщим на полицията и да го преследваме. Такива като него трябва да бъдат спирани. Просто искам да го видя. Няма да споменавам за теб.

Блу като че ли се поуспокои. Имаше пълно доверие на Джини.

— Може вече да не го прави — предпазливо подхвърли той. Джини виждаше, че е уплашен. Имаше причини да се страхува, след като свещеникът го бе заплашил, че ако каже на някого какво е направил, ще пострада. — Как според теб трябва да постъпя? — Blu беше силно впечатлен, че му вярва. Собствената му леля не му беше повярвала, защото харесваше твърде много свещеника.

— Мисля, че трябва да постъпиш така, както искаш. Не е нужно да решаващ веднага. Обмисли го.

Той кимна и седна да гледа телевизия, докато стана време за лягане. Взе телефона на Джини и размени няколко есемеса с Лизи, но изглеждаше разтревожен и разсеян. Джини разбираше, че момчето прехвърля наум всички възможности за отец Теди.

На сутринта не обели и дума по въпроса, но изглеждаше доволен и в добро настроение, когато тръгна на училище. Малко след това Джини отиде на летището и хвана полета до Чикаго от десет и половина. Час след кацането беше в църквата „Сейнт Ан“. Влезе и попита за отец Теди. Секретарката обясни, че отецът дава последно причастие в болницата и ще се върне след половин час. Джини се съгласи да изчака и седна, замислена за него и за онова, което беше сторил на Blu. Само от мисълта за постъпката му стомахът ѝ се свиваше на топка. Ето че в офиса влезе висок, добре изглеждащ свещеник. Приличаше на мъж в началото на четирийсетте и буквално излъчваше топлота и добронамереност. Беше от хората, с които ти се приисква да споделиш тревогите си и да ти бъде най-добър приятел. Той размени няколко шегички със секретарката, прегледа съобщенията си и по знак на жената зад бюрото се обърна към Джини с усмивка.

— При мен ли идвате? — топло попита той. — Съжалявам, че ви накарах да чакате. Майката на един от енорияшите ни е болна. На деветдесет и шест е, счупи си таза миналата седмица и искаше последно причастие. Макар да съм уверен, че ще ме надживее.

Беше един от най-красивите мъже, които Джини бе срещала, и всичко в него вдъхваше увереност и доверие.

— Вие ли сте отец Теди? — изумено попита тя. Беше забравила да помоли Блу да ѝ го опише и някак беше приела, че ще е стар и от външния му вид ще я побият тръпки. Вместо това той се оказа жизнен, енергичен, очарователен и красив мъж, което бе още по-зловещо. Всичко около него бе топло и предразполагащо и Джини лесно можеше да си представи защо едно дете ще му се довери. Приличаше на прекрасно, щастливо плюшено мече, напълно подходящо на името му.

— Да — потвърди той. — Да влезем в кабинета ми.

Кабинетът му представляваше приятна стая с изглед към църковната градина. На стената висяха акварели и малък кръст. Той носеше свещеническа якичка и прост черен костюм. В него или около него не се долавяше нищо мрачно или заплашително. Но Джини не се усъмни нито за миг в Блу. Беше сигурна, че той ѝ е казал истината, независимо колко обаятелен беше отец Теди. Той бе едър, як ирландец и сподели, че е отраснал в Бостън.

— Някой ви е насочил към мен ли? — любезно попита той.

— Да — потвърди Джини, като го наблюдаваше внимателно. Искаше да научи всичко, което може за него. — Една приятелка от Ню Йорк. Потърсих ви в „Сейнт Франсис“ и оттам ми казаха, че сте тук. Дойдох в Чикаго по работа за два дни и реших да ви видя.

— Какъв късметлия съм — усмихна се той. Джини разбра защо лелята на Блу го харесва толкова. Играеше безупречно ролята си на невинен и състрадателен свещеник. — С какво мога да ви помогна? Извинете, но не чух името ви.

— Вирджиния Филипс — представи се, използвайки моминската си фамилия.

— Омъжена ли сте, Вирджиния?

— Да.

— Щастливец. — Той се усмихна отново. И Джини му каза, че подозира съпруга си за връзка с друга жена и че не знаела как да постъпи. Не искала да го напуска, но била сигурна, че той е влюбен в друга. Отец Теди я посъветва да се моли, да бъде търпелива и изпълнена с обич и заяви, че е сигурен, че мъжът ѝ ще се върне при нея. Изтъкна, че повечето бракове преминават през периоди на трудности, но ако тя постоянства, всичко ще се оправи. И докато ѝ говореше, тя осъзна, че той има студени, гневни очи и най-топлата

усмивка, която е виждала някога. Помисли си за Блу и ѝ се прииска да се хвърли през бюрото и да го удуши с голи ръце. Накрая той ѝ даде визитката си и я увери, че може да му се обади по всяко време и че с радост ще поговори с нея.

— Много ви благодаря — прочувствено рече тя. — Не знаех какво да правя.

— Просто се дръжте — топло отвърна той. — Съжалявам, че не мога да остана още с вас. Имам среща след пет минути.

Джини виждаше, че очаква с нетърпение тя да си тръгне и след като излезе от кабинета, отиде в църквата да запали свещи за Марк и Крис. Коленичила на една пейка в дъното, видя го как влиза в църквата, а от олтара се появи едно момче. Двамата поговориха няколко минути. Отец Теди постави ръка на рамото му и момчето се усмихна и го погледна с обожание. И преди Джини да реагира, Теди го изведе през някаква врата, като му шепнеше нещо в ухото, след което затвори зад себе си. Джини трепна при мисълта за онова, което щеше да се случи. Но нямаше какво да направи. Като пастор той имаше власт над енорията си, също както в Ню Йорк.

Искаше ѝ се да се втурне, да се разкреци и да грабне момчето, но знаеше, че не можеше да го направи. Момчето изглеждаше около дванайсетгодишно. Загледана в затворената врата, тя си даде сметка, че трябва да сложат край на онова, което правеше отец Теди, на нещата, които бе сторил на Блу и може би на други като него. Той бе най-съблазнителният мъж, когото бе виждала, и налиташе на деца. Чувстваше се зле, когато излезе от църквата, измина пеша няколкото преки и взе такси обратно до летището. Вече знаеше какво трябва да направят. Двамата с Блу трябваше да отидат в полицията. Мястото на отец Теди Греъм беше в затвора. Единствено законът можеше да го спре.

През целия полет обратно до Ню Йорк мислеше за онова, което беше видяла в Чикаго. Поразително красив мъж със свещеническа якичка, с ослепителна усмивка, и очи, криещи хиляди тайни, и плашещата жестокост, така противоречаща на богатата усмивка. Не можеше да спре да мисли за момчето, което бе извел през вратата, и как животът на детето ще бъде белязан завинаги, ако с него се е случило нещо отвратително. Нямахше доказателства, само страхове. Наистина трябваше да го спрат. Защото и сега отец Теди правеше каквото си поиска с момчетата в енорията си, както бе постъпвал и в Ню Йорк. Запита се дали някой знае или подозира нещо, дали затова не са го преместили в Чикаго, или досега е бил извън всякакво подозрение за нередно поведение.

Самолетът ѝ кацна навреме. Блу вече се беше върнал от училище и гледаше телевизия, когато тя влезе в апартамента. Беше уморена от пътуването, макар че всичко бе минало гладко и по план. Джини изглеждаше сериозна, когато седна на канапето до него. Той започваше да я опознава и реагира незабавно, когато видя изражението ѝ. Помисли си, че е загазил, макар че беше получил отлична оценка на теста по история същия ден, за която Джини още не знаеше. Блу изгаряше от нетърпение да се похвали.

— Нещо нередно ли е станало? — тревожно попита той.

— Да, но не е свързано с теб — побърза да го увери тя, когато видя уплахата в очите му. — Току-що се връщам от Чикаго. Видях го.

— Отец Теди ли? — Погледна я разтревожено и тя кимна.

— Разбрах защо всички го обичат. Целият е обаяние и чар, изглежда много добре. Но има най-гадните очи, които съм виждала някога. — Не му каза колко се е изнервила, когато го беше видяла да отвежда момчето; не искаше да напомня на Блу за собствените му преживявания с онзи човек, които бяха достатъчно разстройващи. — Наистина съм убедена, че трябва да бъде спрян. Църквата или знае за него и го местят от едно място на друго, за да си спестят неприятности,

или нямат представа и най-невинно му позволяват да вреди на все повече деца. Така или иначе, той трябва да бъде изобличен и мястото му е в затвора.

— Шарлийн го обожава. Никога няма да повярва, че около него има нещо нередно. Може би никой няма да повярва. — Но на Блу му харесаха думите на Джини. Чувстваше се удовлетворен.

— Трябва да намерим начин да накараме жертвите му да съберат достатъчно смелост, за да проговорят.

— Но тя си даваше сметка, че мнозина няма да го направят и ще си останат скрити завинаги, дълбоко засрамени и силно уплашени. — Не съм сигурна откъде да започнем — замислено призна тя. — Предполагам, с полицията. Приятелят ми Кевин твърди, че те ще го разследват. Но трябва да се видим и с адвокат, който да ни посъветва.

Разполагаше с всички телефонни номера благодарение на Кевин. Но въпреки това погледна внимателно Блу в очите и му зададе най-важния въпрос.

— Какво ще кажеш, момчето ми? Съгласен ли си? Имаш ли нужда от още време за размисъл? Вероятно няма да е лесно и ако се стигне до съд, ще трябва да застанеш на свидетелското място и да дадеш показания. Съдията може да позволи да го направиш в кабинета му заради възрастта ти, но най-вероятно в един или друг момент името ти ще стане известно. Как ти се струва?

— Уплашен съм — честно призна той и тя се усмихна. — Но мисля, че мога да го направя. Мисля, че си права. Някой трябва да го направи. Сега съм по-голям и сигурно бих го фраснал, ако ме докосне, но вероятно нямаше да го направя дори и сега, защото той каза, че ще ме прати в затвора. Тogaва бях прекалено уплашен да му кажа каквото и да било, а и всички си мислят, че е страхотен. Знаех, че никой няма да ми повярва... освен теб. — Блу се усмихна. В очите му се четеше обич и благодарност.

Джини се запита дали пътищата им не са се пресекли, за да може да му помогне да се освободи от ужасния товар, който носеше. Не искаше преживяването да го осакати за цял живот — а това беше напълно възможно. Разбити взаимоотношения, липса на доверие, неспособност за привързване, сексуална дисфункция, кошмари, панически пристъпи. Възможностите бяха много и тя не желаше

никоя от тях да го сполети. Надяваше се, че истината, обичта и справедливостта ще му помогнат да се излекува от травмата.

— Вътре съм — тихо рече Блу и я погледна право в очите. Не се колебаеше, независимо колко уплашен бе. Знаеше, че Джини ще му помогне да премине през това изпитание. — Искам да го направя — потвърди той.

— Аз също. С теб съм — заяви тя и му протегна ръка. Погледите им се срещнаха и останаха приковани. — Утре ще се обадя в отдела за закрила на деца от малтретиране. Кажете ми, ако размислиш. — Не искаше той да прави нещо, което не му се струва правилно или от което се страхува твърде много. Изборът беше изцяло негов.

— Няма да размисля — увери я Блу. — Сигурен съм.

Тя стана от канапето и отиде да приготви вечеря, а той отвори лаптопа да гледа клипове по „Ютюб“. После подреди масата, както правеше всяка вечер, и двамата седнаха да изядат простата храна. Джини се стараяше да го храни здравословно, което беше добре и за самата нея. Двата мълчаха, замислени за онова, което им предстоеше.

— Кога ще им се обадиш? — попита Блу и я изтръгна от унеса ѝ. Джини отново си мислеше за отец Теди. Сцената с момчето не ѝ излизаше от ума.

— Утре.

Блу кимна. Легнаха си рано. Денят беше дълъг и за двамата. Той я прегърна на сутринта, преди да тръгне на училище. Беше ѝ показал теста по история с отличната оценка и тя му бе казала колко се гордее с него. Още се изумяваше при мисълта, че изведнъж е станала заместител на майка на тийнейджър, и понякога имаше чувството, че има много да учи. Но той беше здравомислещ, отнасяше се с уважение към нея и ѝ бе благодарен за всичко, което правеше за него. Много беше харесал пътуването до Ел Ей и двамата с Лизи бяха станали добри приятели.

След като Блу отиде на училище, Джини се обади на номера, даден ѝ от Кевин Калахан. Не ѝ беше казал конкретно име в отдела за закрила на деца, тъй като приятелката му от полицията не познаваше колегите в Ню Йорк. Отговори ѝ жена и Джини помоли за среща, за да поговори с някого.

— За какво? — малко отегчено попита жената. Звъняха им по цял ден. Повечето обаждания бяха само загуба на време, но имаше и сериозни сигнали. Джини знаеше, че нейното е от вторите.

— За многократно малтретиране на дете — обясни Джини. Опитът ѝ като репортер ѝ помогна да стигне веднага до същината.

— От кого? — Гласът по телефона веднага стана по-сериозен и си личеше, че жената слуша внимателно.

— От енорийски свещеник.

Последва пауза.

— Кой е малтретиран? — Джини предположи, че жената записва нещо, може би попълва някакъв формуляр.

— Момче, отначало на девет, после на десет години.

— Кога е станало това? — В гласа на жената отново звучеше съмнение. Получаваха много подобни обаждания от четирийсет и пет годишни мъже, които твърдяха, че са били тормозени като деца. Техните твърдения бяха верни, изпитваха омерзителното чувство, че са били насилени, но случаите от настоящето и по-близкото минало имаха предимство. — На колко години е момчето сега? Още ли е малолетно?

— На тринайсет е.

— Моля, изчакайте — каза жената и замлъкна сякаш за цяла вечност. Накрая гласът ѝ прозвуча отново. — Можете ли да го доведете със себе си?

— Да.

— Днес в четири и половина устройва ли ви? Току-що отмениха среща.

— Устройство ме напълно — отговори Джини. Разговорът мина делово и тя се радваше, че на Блу няма му се налага да чака и да се безпокои преди срещата. След като беше решил да подаде сигнала, тя искаше това да стане колкото се може по-скоро, така че времето бе идеално. — Много ви благодаря.

— Ще се срещнете с детектив Джейн Сандърс. Попитайте за нея, когато дойдете. — Жената ѝ даде адреса и обясни как да стигнат. Джини благодари отново, затвори и реши да проведе всички разговори още сега. Обади се на Андрю о'Конър, специалиста по канонично право, чиято специалност бе сексуалното насилие над деца, и се свърза с гласовата му поща. Имаше приятен глас и Джини му остави

съобщение. След това пусна есемес на Кевин, за да го уведоми как вървят нещата. През следващите два часа четете докладите на Държавния департамент за горещите точки по света, изпратени ѝ от офиса на SOS/ЧП. Информацията беше полезна за всички работници и тя предположи, че скоро ще се озове на някое от тези места.

Мислеше да си почине, когато телефонът иззвъня. Търсеше я Андрю о'Конър. Джини се изненада да чуе гласа на млад мъж — при това бивш свещеник, работил във Ватикана. Очакваше, че ще е по-възрастен.

— Съжалявам, нямаше ме, когато сте ме търсили — любезно рече той. — Имах безумен ден. В момента съм между две явявания в съда. С какво мога да ви помогна? — Беше обедно време и той очевидно използваше почивката да отговори на обажданията, така че най-малкото бе отговорен.

— Току-що подадох сигнал в полицията за сексуално насилие — обясни тя. — Аз съм наставница на тринайсетгодишно момче, което в момента живее при мен. Преди три години е бил малтретиран от свещеник. — Говореше по същество — той беше зает човек, тя не искаше да губи времето му и той го оцени.

— Задирян или изнасилен? — попита направо.

— Казва, че е бил задирян, но е напълно възможно да не ми казва всичко или самият той да не си спомня.

Адвокатът много добре знаеше, че подобно нещо е възможно.

— Защо е чакал толкова дълго? — Беше свикнал със случаи, в които хората са чакали и по-дълго, понякога и по двайсет години, но искаше да научи подробностите.

— Опитал се е да каже на леля си навремето, но тя не му повярвала. Мисля, че след това се е уплашил и се е чувствал засрамен. Свещеникът го заплашил да го прати в затвора, ако разкаже на някого. И досега никой не е защитавал каузата му. Аз съм негова наставница само от шест месеца и той ми разказа неотдавна.

Думите ѝ му прозвучаха логично. В случая нямаше нищо необичайно.

— Знаете ли къде е свещеникът сега? Понякога ги местят, за да ги скрият, особено ако има оплаквания срещу тях.

— Може би става дума за същото. Преместили са го миналата година в Чикаго. Видях го вчера — каза тя.

Отговорът ѝ силно изненада Андрю о'Конър.

— В Ню Йорк? На улицата? Случайно или с уговорена среща?

— Летях до Чикаго за целта. Срегнах се с него уж за съвет относно измисления ми съпруг.

Адвокатът беше силно впечатлен от нея. Беше взела инициативата в свои ръце и действаше, освен това говореше интелигентно. Нямаше никакви превземки и отклонения, никакви сълзи — само факти, което му спестяваше време.

— Как изглеждаше той? — с любопитство попита Андрю о'Конър.

— Като филмова звезда. Висок, красив, невероятно обаятелен, но с очи на змия. Сигурно би омагьосал и птици да изпадат от клоните. Идеален е за ролята, която играе. „Отец Теди“, любимото плюшено мече на всички. Децата сигурно го следват като Хамелнския ловец на плъхове, а жените от енорията несъмнено са влюбени в него. Едва ли е възможно някой да е по-привлекателен. А след срещата запалих свещ в църквата и го видях да отвежда едно дете през някаква врата, сложил ръка на рамото му. Бог знае какво се е случило след това. Чувствах се напълно безпомощна, не можех да направя нищо, но от мисълта за видяното още ми призлява. Онова, което е сторил на моето момче, е достатъчно лошо. Позволявал му е да свири на пианото в подземие, за да се възползва от него, а после го е заплашил със затвор, ако се разприказва. Дори успял да обвини него.

— Нека позная. Момчето го е „изкушило“, нали? Това е типичният номер на тези гадове. А този тип ми звучи като най-гаден от всички. Бих искал да се срещна с момчето и да поговоря с него. Можете ли да дойдете в понеделник в три? — На Блу щеше да му се наложи да си тръгне по-рано от училище, но Джини реши, че си заслужава. — Между другото, как е името му?

— Блу Уилямс. А аз съм Джини Картър.

— Сигурно ще ви прозвучи безумно, но случайно да сте работили в телевизията? Сестра ми живее в Ел Ей и навремето имаше репортерка от новините със същото име. Гледах я, когато ѝ ходех на гости.

— Мен сте гледали — с премалял глас отвърна Джини.

— Еха... изумително. Вие и съпругът ви бяхте чудесен екип в новините — похвали я той и Джини откри, че се пита дали вече не е

различен човек. Всичко онова ѝ се струваше толкова далечно, сякаш част от нечий чужд живот.

— Да, бяхме чудесен екип, благодаря ви. — Опита се да не прозвучи тъжно, а делово. Той беше адвокат, не психотерапевт.

— Забелязах, че и двамата не се появявате в ефир последните пъти, когато бях в Ел Ей — разочаровано рече той.

— Съпругът ми почина преди три и половина години — отвърна просто тя.

— Много съжалявам. Нямахте да го спомена, ако знаех, но бяхте страхотни. — Беше се смутил, че е повдигнал въпроса.

— Благодаря.

Сега той вярваше още повече в разказа ѝ. Като репортер от висока класа, тя бе свикнала да е точна, да се придържа към фактите и да съобщава нещата такива, каквито са, без да разкроява и преувеличава. Затова казаното от нея изглеждаше още по-достоверно, а това улесняваше работата му.

— Ще се видим в понеделник с Блу — любезно рече той и затвори.

Веднага щом Блу се върна от училище, Джини му съобщи, че имат среща с полицията. За момент той се вцепени от уплаха, но после кимна. В предишния му живот срещите с полицията не бяха нещо добро. За разлика от този път.

Взеха метрото и стигнаха навреме за срещата. Джини попита за детектив Сандърс и няколко минути по-късно една много привлекателна жена излезе да ги посрещне. Не носеше униформа, имаше дълга червена коса и беше облечена в много къса и тясна пола. Блу изпита облекчение. Тя не му приличаше на ченге, нито на човек, който ще го хвърли в затвора, макар че носеше белезници, а Джини забеляза издутината на пистолета в кобур под мишницата, когато се движеше; полицейската значка също бе закачена на колана ѝ.

— Здравсти, Блу — непринудено поздрави тя и им предложи нещо за пиене, след като седнаха в кабинета ѝ. Имаше големи зелени очи и се държеше свободно. Блу помоли за кола, а Джини не поиска нищо. Детектив Сандърс заговори мило на Блу. — Сигурна съм, че си малко нервен, че идваш в полицията. Тук сме, за да ти помогнем. Няма да позволим да ти се случи нищо лошо и ще ти кажа какво ще направим после. Но хора, които нараняват деца или ги малтретират по

каквото и да било начин, трябва да бъдат спрени заради всички, дори заради самите тях, така че постъпи правилно, че дойде. — Тя погледна към Джини, сякаш да ѝ каже, че това се отнася и за нея. — Това майка ти ли е? — попита го тя.

— Не, тя е моя приятелка — отвърна той и се усмихна.

— Той живее при мен — обясни Джини.

— Осиновителка ли сте? — попита детектив Сандърс и Джини поклати глава.

— Не, отсяда при мен понякога. Има леля, която му е настойник.

— Разбирам. — Детектив Сандърс не изглеждаше изненадана. Просто искаше да знае кои са участниците, и вече бе наясно. Не се нуждаеше от съгласието на родител или настойник, за да приеме сигнала. — Е, искаш ли да ми кажеш какво се случи? Първо, на колко години беше?

— Мисля, че на девет или тъкмо бях навършил десет. Тогава живеех при леля ми, в горната част на града. И свещеникът от църквата, отец Теди, ми каза, че мога да свиря на пианото в подземиято. Често идваше да ме слуша, а понякога седяше до мен. Именно тогава го направи.

— И какво направи? — Попита го така, сякаш е съвсем нормално да му задава подобни въпроси, въпреки че току-що се бе срещнала с него. Беше добра в работата си.

След като той ѝ отговори, тя зададе конкретни въпроси — какво е докоснал и как, къде точно и дали му е причинил болка. Попита дали го е накарал да се разголи, дали е имало орален секс и Блу отрече да е имало. Но случаят се повтарял отново и отново, свещеникът го целунал и всеки следващ път отивал малко по-далече; Блу каза, че се страхувал, че ще направи още нещо, затова престанал да свири на пианото. Свещеникът се опитал да го накара да се върне, но той отказал и тогава отецът го заплашил, че ако каже на някого, ще бъде арестуван и хвърлен в затвора, и никой няма да му повярва. Успял да убеди момчето, че казва самата истина и докато слушаше разказа му, Джини осъзна, че случаите са били много по-чести, отколкото бе предполагала, и че Блу не ѝ е казал всичко. Запита се дали не крие още неща от нея, или просто не си спомня. Изпита още по-голямо облекчение, че се обърнаха към полицията. Имаше чувството, че

казаното не е всичко. Детектив Сандърс си мислеше същото, но началото беше добро.

И тогава детектив Сандърс зададе друг въпрос:

— Искал ли е от теб да го докосваш?

Подхвърли го небрежно, сякаш не питаше за нищо особено. Блу се поколеба доста дълго и накрая кимна. На Джини ѝ бе трудно да последва примера на Сандърс и да не реагира. Тя самата изобщо не се беше сетила да му зададе подобен въпрос и остана ужасена от положителния му отговор.

— Понякога. — Блу беше навел глава и не поглеждаше към Джини.

— Заплаши ли да ти причини болка, ако не го докосваш?

— Каза, че аз съм виновен, че му е станало така, защото го изкушавам и го боляло, затова трябвало да го оправя, а ако откажа, нямало да ми позволи да идвам отново и щял да каже на леля ми, че съм откраднал пари от кутията за дарения, а аз не бях крал.

— И как трябваше да го оправяш? — Последва дълга пауза, след което Блу с неохота даде точно описание на свирка, а Джини се мъчеше да не заплаче от мъка за него. — Той на теб правил ли ти е същото? — Този път Блу поклати глава и погледна изпод мигли към Джини, за да види дали му е ядосана. Тя само се усмихна и потупа ръката му. Беше много храбър.

— Знаеш ли, Блу — продължи детектив Сандърс, — ако повдигнем обвинение срещу отец Теди, няма да си длъжен да се срещаш с него в съда. Съдията ще прочете показанията ти и ще разговаря с теб в кабинета си. И вече не трябва да се страхуваш от отец Теди. Той е минало за теб и един ден ще можеш да оставиш всичко това зад себе си и да го забравиш. Това е нещо, което се е случило с теб, но не е онова, което си, и ти нямаш никаква вина. Той е много извратен мъж, възползвал се е от малко момче, а може би и от още по-малки от теб. Никога вече няма да го видиш.

Блу изглеждаше страшно облекчен от думите ѝ. Беше се страхувал точно от това и тя го знаеше. Въздъхна и се отпусна, когато я чу.

— Мислиш ли, че е правил същото с приятелите ти? Някой споменавал ли е нещо такова?

— Джими Ивалд също каза, че го мрази. Страхувах се да го попитам защо, но си помислих, че е заради това. Никой друг не е казал нищо. Може би са били прекалено уплашени. Аз самият също не казах на никого, дори и на Джими. Тогава той беше в седми клас, а аз бях по-малък.

Сандърс кимна. Изобщо не изглеждаше изненадана от разказа му, дори от свирката.

— Помниш ли как изглежда отец Теди? Мислиш ли, че би го разпознал, ако го видиш?

— На очна ставка ли имате предвид? Като в „Закон и ред“? — Въпросът го развълнува и двете жени се разсмяха.

— Да, или на снимка?

— Разбира се. — Блу изглеждаше напълно уверен. Думата взе Джини.

— Аз също го видях вчера в Чикаго, в енорийската църква, в която са го преместили. Просто исках да видя как изглежда. — Детектив Сандърс я погледна изненадано. — Навремето бях репортер.

— Той разбра ли защо сте там?

— Казах, че търся съвет за брака си и използвах моминското си име. Но след срещата го видях да излиза с някакво малко момче. Беше в църквата и той не ме видя.

Блу изглеждаше изненадан, а детектив Сандърс кимна и Джини видя как един мускул на бузата ѝ се напрегна, но нищо друго по лицето ѝ не издаде колко мрази извършителите на подобни случаи. Често твърдеше пред колегите си, че подобни извращения трябва да бъдат кастрирани, но никога не показваше гнева си пред жертвите.

— Днес свърши чудесна работа — обърна се тя към Блу. — Наистина ми помогна. Сега ние ще проведем много внимателно и тихо разследване, за да видим дали няма други оплаквания от него до църквата и дали тя знае за това. Може би по такава причина е бил преместен в Чикаго. Възможно е да го е правил от много време и в други енории, в които е работил. Съмнявам се, че е постъпил така само с теб, Блу. Но дори да си единственият, дори никога да не го е вършил преди или след теб, направеното от него пак е лошо и аз ти вярвам. Така че след като съберем всички доказателства, ще повдигнем обвинение срещу него и ще го арестуваме. И ако си свършим добре работата, той ще иде в затвора. Може да мине време, докато съберем

всички доказателства, затова ще трябва да проявиш малко търпение. Но аз ще поддържам контакт с теб и с Джини и ще ви държа в течение как върви разследването. Сега трябва да запиша показанията, които даде днес. И ако направя някакви грешки или объркам нещо, просто ми кажи и ще го променя. После можеш да се подпишеш, отваряме случая и това е.

Тя му се усмихна, стана и каза, че ще се върне след няколко минути. Джини я видя през стъклото как сяда зад един компютър и започва да пише. Детектив Сандърс не си беше водила бележки, за да може да съсредоточи вниманието си върху Блу, така че щеше да е впечатляващо, ако е запомнила всичко. Пет минути по-късно тя се върна в кабинета с разпечатаните показания, за да може Блу да ги прочете и подпише. Преди да излезе, Джини бе потвърдила, че по онова време не го е познавала, така че няма какво да добави.

Сандърс даде листа на Блу и му заръча да го прочете внимателно и да не се срамува да ѝ каже, ако е объркала нещо. Искаше показанията да са абсолютно точни, тъй като те бяха отправната точка за разследването. Записа си имейлите им и мобилния номер на Джини.

Блу прочете внимателно показанията ѝ и каза, че всичко е точно. Не беше изпуснала нищо и нямаше грешки. След като той потвърди това, тя поиска от него да се закълне, че казаното от него е истина. Той се закле и сложи подписа си. Детектив Сандърс им благодари за идването и ги изпрати. Срещата бе изтощителна и емоционална и Блу изглеждаше уморен също като Джини, но тя реши, че всичко е минало добре.

Бяха в асансьора, когато Джини се вгледа внимателно в Блу.

— Добре ли си?

— Да. Тя беше приятна — тихо рече той и вдигна очи към нея. — Нали не си ми сърдита? — Заради онова, което не ѝ беше казал. Джини разбра какво има предвид. И се възхити, че беше честен, което едва ли му е било лесно.

— Разбира се, че не съм. Как мога да ти се сърдя? Ти си най-храбрият човек, когото познавам, и беше прав да ѝ кажеш. Единственият, на когото съм бясна, е отец Теди. Надявам се да влезе в затвора и да гние дълго там.

Блу кимна и тя го хвана за ръката. Докато излизаха от сградата и вървяха по улицата към спирката на метрото, той се разприказва,

започна да се смее и отново се оживи.

Джейн Сандърс излезе от кабинета си с показанията на Блу и отиде при лейтенанта. Изражението ѝ беше сериозно и когато го погледна, сякаш бе готова да убие някого. Този случай не се различаваше от много други, но ѝ беше дошло до гуша да чува едни и същи показания отново и отново. Винаги натоварваха нея с тези случаи. След години курсове по психология и магистърска степен в Колумбийския университет тя се справяше с тях по-добре от всички останали. И винаги спипваше виновника. Не беше изгубила нито едно дело срещу мъж или свещеник, блудствал с дете.

— Какво имаш? — попита я с интерес лейтенантът. Беше виждал тази физиономия и преди. — Някой сериен убиец, когото да преследваш? — подразни я той.

— Де да беше. Пак свещеник. Направо ми се повръща от тези типове, как може да правят такива неща с децата. Защо не го изритат от службата му? Така и така знаят за повечето, но само ги местят като пулове по дъска. А те злепоставят църквата.

Подобно на Джини, тя бе сигурна, че отец Теди е вършил същите, а може би и по-лоши неща с други момчета в енорията. Сексуалните насилници като него никога не го правеха само веднъж. И вероятно сега продължаваше в същия дух и в Чикаго. Сандърс имаше екип следователи и смяташе да ги задейства по случая на Блу.

— Ще издържи ли? — попита я Бил Съливън. Тя беше най-добрият детектив, разследващ сексуални посегателства срещу деца, и бе отлична в работата си.

— И още как — уверено заяви тя. — Случаят е бетон. — Подобно на много други, по които беше работила. Показанията ѝ изглеждаха напълно истински. — И от детето ще стане отличен свидетел.

— Действай тогава, Джейн — ухили се Бил.

— Не се безпокой, ще действам. Вече се заех. — Тя остави копие от показанията на бюрото му с номера на досието и се върна в кабинета си. Ловът на отец Теди и жертвите му беше започнал.

Срещата с Андрю о'Конър беше много по-различна от тази с полицията. И за да спести на Блу болката и срама от повтарянето на подробностите, Джини връчи на адвоката показанията и го помоли да ги прочете. Когато го направи, той ги погледна със сериозно изражение. О'Конър беше висок мъж с аристократична осанка и макар да носеше джинси и синя риза с навити ръкави, дрехите бяха с отлична изработка, а обувките — безупречно лъснати. Произведенията на изкуството по стените на кабинета му бяха скъпи, а според окачените дипломи беше завършил „Харвард“. Уверените му маниери подсказваха, че е от високопоставено семейство и е доста състоятелен. Кевин не беше споменал нищо такова, но Джини го усещаше. Лесно можеше да си го представи като банкер или адвокат, но не и като свещеник.

— Познавам Джейн Сандърс. Тя е подходящият човек за това разследване — каза той. — Работил съм с нея и преди. Не сме изгубили нито едно дело. И не мисля, че и този случай ще е труден за доказване. Насилникът ми се струва доста дързък и предполагам, че ти, Блу, си само една от жертвите му, навярно една от многото. И ако успеем да докажем, че църквата го е преместила в Чикаго, за да потули нещата, ще спечелим делото. А аз подозирам, че е станало точно така. Ватиканът е наредил на архиепископиите да престанат да крият сгрешилите, но някои монсеньори и епископи продължават да се опитват да защитят своите. Каноничният закон е много ясен за подобни случаи — трябва да предадат прегрешилия свещеник на властите, но повечето просто не го правят. Така на типове като отец Теди им се разминава отново и отново. Първо трябва да го спрем и да се погрижим да бъде въздадено правосъдие за теб и за всички други, които е наранил. След това ще поискам Блу да получи компенсация за травмите. Някои от тези случаи донесоха доста добри обезщетения за клиентите ми.

— Какво имате предвид? — направо попита Блу и адвокатът и бивш йезуит обясни:

— Когато някой ти причини нещо лошо, като стореното с теб, нарани те или ти навреди по някакъв начин, първо трябва да го пратиш в затвора, ако е възможно. Това е задължение на полицията. Но след това можеш да го съдиш като частно лице и да получиш някаква сума, която да компенсира неприятностите, през които си преминал. Това правя аз. — Очерта всичко по съвсем прост начин.

— Искате да кажете, че ще ми плати за онова, което ми е сторил ли? — Блу изглеждаше шокиран. — Не ми се вижда правилно.

— В известен смисъл не е — съгласи се Андрю. — Не поправя нещата, а в случаите, когато хората са физически наранени, не ги възстановява. Но това е начинът на нашата система човек да каже, че съжالياва, и да плати за стореното. И понякога може да е добро, ако парите ти помогнат по някакъв начин. А в твоя случай сметката ще се плати от Католическата църква. Някои от споразуменията може да бъдат за много високи суми. Невъзможно е да сложиш етикет с цена за извършените поражения, за травмите или мъката. Но получаването на обезщетение е известна утеха за жертвите и ги кара да чувстват, че някого го е грижа за тях. Така работи правната ни система. — Блу още недоумяваше и адвокатът продължи с обясненията: — Не би било зле да притежаваш някаква сума в банката за образованието си или да започнеш бизнес един ден, да имаш пари, когато пораснеш, или дори да осигуриш децата си. Това е начин да получиш нещо за невинността, която си изгубил, и за доверието, с което е било злоупотребено.

Не спомена тялото, но то също бе част от това. Блу погледна въпросително Джини.

— Мислиш ли, че е добре? — неуверено попита и тя кимна.

— Да, Блу. Преминал си през много неприятни преживявания. Било е травмиращо. Няма да откраднеш пари от никого, ако се стигне до споразумение. Заслужаваш го и това ще е начинът църквата да ти каже, че съжالياва, защото отец Теди е бил лош и е сторил лоши неща.

Нейното обяснение му прозвуча по-разбираемо.

— Държавата го праща в затвора, а църквата ти се извинява чрез подарък. Понякога много скъп подарък, но тя може да си го позволи — вметна адвокатът.

Блу се умисли и замълча. Не искаше пари, не ги заслужаваше, защото е позволил на отец Теди да извърши нещо лошо. Още се случваше да изпитва вина за станалото, защото вече беше по-голям и знаеше колко неморално е било всичко, а той не го е спрял, но е бил твърде уплашен да го направи. Ами ако отец Теди се окаже прав в твърденията си, че той го е изкушил? Не е искал да го прави, но ако е истина?

— Бих искал да работя с Джейн Сандърс по разследването. Можем да наемем и допълнителен следовател, който да поеме подробностите, за да не пропуснем нещо важно — каза адвокатът. — Искаме всички доказателства да са железни, за да сме сигурни в изхода. В същото време ще подготвя граждански иск и веднага щом свещеникът бъде осъден, ще поискаме обезщетение от църквата.

Той очертаваше нещата в перспектива, но Джини знаеше, че няма да е толкова просто, колкото го представяше. Тези случаи трудно стигаха до съда, а църквата невинаги сътрудничеса с такава готовност, както излизаше от думите му. Църквата защитаваше своите. Ала най-добрият сценарий звучеше добре както на нея, така и на Блу.

— И щом държавата повдигне обвинение срещу свещеника и делото започне, смятам да изпратя писма до енорияшите му — и предишните, и сегашните — и да видим дали няма да се появят още жертви. Някои не желаят да се замесват или да се разчува какво се е случило с тях, но мнозина се престахват, особено щом разберат, че е имало и други пострадали. Ще останете изумени колко много хора излизат на свидетелското място и признават, че подобни неща са се случили и с тях. Типове като отец Теди не го правят само веднъж или няколко пъти. В един от случаите, по които работех, открийме деветдесет и седем жертви, но само седемдесет и шест от тях се съгласиха да свидетелстват. И всички получиха обезщетения от църквата, при това доста големи. Това беше най-важното ми дело досега.

— Каква е тарифата ви? — попита Джини. Подозираше, че взема процент от обезщетението и няма да им иска други суми, но предпочиташе да се увери.

— Смятам, че тези случаи са важна част от историята ни като човешки същества и като католици. Трябва да постигнем справедливост. Не можем да крием подобни язви и трябва да ги

излекуваме на всяка цена. И онези от нас, които все още вярват в църквата и почтеността ѝ, както вярвам и аз, трябва да дадем нещо от себе си. Работя по тези случаи без хонорар. Не вземам пари, независимо колко време отделям. Дори когато изгубя. Не вземам и процент от обезщетението. Иначе казано — погледна ги той, — всичко, което ще направя по случая, е безплатно.

Блу си помисли, че е много мило от негова страна, а Джини беше потресена — знаеше колко скъпо струва работата на адвокатите и какви бяха тарифите на повечето, особено когато ставаше дума за обезщетения.

— Как си го позволявате? — попита го тя. Беше невероятно впечатлена от благородството му.

— Просто го правя. Имам клиенти и по други дела. Мисля, че е жизненоважно да покажем, че в църквата все още има добри хора. — Явно не знаеше, че тя е запозната с историята му, затова обясни:

— Преди бях свещеник. Отказах се от служенето поради ред причини, но съм дълбоко смутен от тези сексуални престъпления, извършени върху момчета. Единственото, което мога да направя, е да помогна на нуждаещите се и го правя безплатно. Не желая никой да си помисли, че измъквам голямо обезщетение за жертвата, за да взема част от него за себе си. Не съм аз пострадалият, а Блу. Той го заслужава. Занимавам се с такива дела от няколко години. Архиепископията знае кой съм. Не ме обичат, пък и аз се боря здравата с тях. — Той ѝ се усмихна широко. — И винаги побеждавам. Все още не съм изгубил нито едно такова дело и не възнамерявам сега да започна да губя. Мечът на истината е могъщ. — Той се усмихна на Блу. — С него ще отсечем главата на отец Теди. — На Джини ѝ се прииска да предложи и други варианти, но не го направи. Беше изумена от бившия свещеник, който току-що бе заявил, че ще представлява безплатно Блу. — Вие ли сте настойницата му? — поинтересува се. И остана изненадан, когато тя каза, че не е.

— Леля му е. Искате тя да подпише нещо ли?

— Още не. Но когато се стигне до гражданския иск, той трябва да е подписан от настойника.

— Сигурна съм, че ще го направи — увери го Джини. Шарлийн обичаше момчето и би поискала най-доброто за него, а едно

обезщетение определено беше нещо добро. — Сигурна съм, че няма да представлява проблем.

Той кимна и продължи с разясняването на плана си. Щеше да говори с детектива, когото използваше в случаите със сексуално посегателство. Бил много добър в събирането на слухове, приказки и подозрения в енорията, а понякога откривал и много по-важни неща, като доказателства и други жертви. О'Конър заяви, че ще поддържа тясна връзка с детектив Сандърс в хода на нейното разследване. И след като щатът — или може би няколко щати — повдигне обвинение срещу отец Теди Греъм, възнамеряваше да подаде граждански иск и в същото време да настоява за обезщетение от църквата. Щом свещеникът бъде признат за виновен, искът им ще бъде неоспорим. Ще остане само да се разберат за размера на обезщетението. Но преди да се стигне дотам, трябваше да изминат дълъг път. Андрю о'Конър смяташе, че цялото начинание ще продължи около година, по-малко или повече, особено за обезщетението. Самият съдебен процес можеше да се проточи и по-дълго, но той се съмняваше, че ще се стигне дотам. Съдът очакваше църквата да покаже разкаяние за престъпленията на свещениците си и да предложи компенсация.

Побъбриха още няколко минути, като Андрю о'Конър се мъчеше да не зяпа Джини, но се взираше внимателно в нея. Изглеждаше различна от образа, който бе виждал по телевизията. Беше точно толкова красива, но по един по-тих, по-светъл начин. Помисли си, че има лице на мадона. Не носеше грим, дългата ѝ руса коса беше прибрана назад, и имаше най-тъжните очи, които бе виждал някога, дори когато се смееше. Две дълбоки езера от скръб. Изглеждаше щастлива само когато говореше с Блу.

Докато адвокатът ги изпращаше, Джини си помисли, че той изглеждаше изтънчен и земен. Имаше много изискан вид и въпреки посивелите слепоочия лицето му бе младежко. Предположи, че е на около четирийсет.

Спомни си, че йезуитите са интелектуалният елит на църквата. И щом е работил в правната служба на Ватикана, би трябвало да е добър юрист и изключително умен човек. Кевин беше споменал, че е живял четири години в Рим. Така или иначе създаваше впечатлението на много способен, също като Джейн Сандърс. Джини беше уверена, че случаят на Блу е в добри ръце. На връщане към апартамента Блу

сподели, че адвокатът му харесва. Не попита каква сума може да получи като обезщетение — самата идея още го смущаваше и Джини беше доволна от това. Блу държеше на истината, на онова, което му е било сторено, а не на парите.

Вечерта се обади на Кевин Калахан да му благодари за препоръките.

— Той е страхотен, Блу също го харесва. Подозирам, че е много добър адвокат и едва не паднах от стола, когато ни каза, че се занимава с тези дела безплатно.

— Изумително. — Кевин също беше изненадан.

— Явно продължава да вярва в своите йезуитски ценности и иска да премахне лошите свещеници — каза Джини.

— Интересен тип — отбеляза Кевин и тя се съгласи. Наистина беше силно впечатлена. Срещата бе от огромна полза за Блу, както и отиването в полицията.

След разговора с Кевин й звънна Беки. При всяко нейно обаждане Джини очакваше най-лошото.

— Как е татко? — попита тя и затаи дъх в очакване на отговора.

— Горещо-долу така, както и докато беше тук. Ту идва на себе си, ту се отнася. А някои дни направо ги проспива. — Баща им беше като свещ, която бавно премигва, преди да угасне. — Как мина седмицата ти? — поинтересува се Беки. Не бяха разговаряли от идването им в Ел Ей.

— Натоварено и вълнуващо. — Джини се чувстваше малко изтощена, но доволна от постигнатото.

— Какво сте правили?

— Някои доста трудни неща — призна Джини. — Справихме се с една тежка за Блу ситуация. Или поне започнахме. — Това наистина беше само началото. Джини още не й беше разказала, защото не искаше да смущава Блу, но случаят скоро щеше да се разчуче, дори самоличността му да остане в тайна, така че можеше да каже на Беки.

— Нещо в училището ли?

— Не — отвърна Джини. — Бил е тормозен от енорийски свещеник преди три години. Обсъдихме го много сериозно и решихме да направим нещо. Затова се обърнахме към полицията, а днес се срещнахме с адвокат, който се занимава с такива дела. Доста трудна работа. Но си мисля, че ще е добре за Блу. Едно такова дело ще отдаде

дължимото на всичко, което е преживял, и ще му покаже, че онези, които го тормозят, ще си получат заслуженото, както и че има свестни хора, които ги е грижа за него.

От другата страна се възцари мълчание.

— Боже мой — най-сетне промълви Беки и Джини предположи, че тя е шокирана от ужасите, през които е преминал Блу. — Не мога да повярвам, че го правиш. Нима се обръщаш срещу църквата? И откъде знаеш, че момчето казва истината? — Беки не желаше да повярва нито за миг. Наред с истинските обвинения имаше и много лъжливи, които бяха съсипали живота на добри свещеници. Това беше обратната страна на монетата. Джини обаче бе сигурна, че случаят на Блу не е такъв. Вярваше му безусловно. Страданията му от преживяното бяха твърде истински.

— Абсолютно сигурна съм, че казва истината — спокойно изтъкна Джини.

— Няма как да си сигурна. Много деца са лъгали за подобни неща. И замесването ти в това е ненормално. Блу не е твое дете, почти не го познаваш, а сега атакуваш Католическата църква. Вярваш ли изобщо в Бог вече? Какво ти става?

Джини беше шокирана от реакцията на сестра си.

— Разбира се, че вярвам в Бог. Не вярвам обаче в свещеници, които злоупотребяват с положението си и тормозят или изнасилват малки момчета. Нека да няма обръкване по въпроса. И кой ще се застъпи за Блу, ако не го направя аз? Той си няма никого, Беки. Няма родители, няма възрастен, който да се грижи за него. Леля му, която дори не желае да го види, живее с трите си деца в едностаен апартамент и има приятел, който я пребива. Ти не разбираш откъде идва това момче и не ти пука, но за мен не е така. — Беше вбесена от реакцията на сестра си. Беки винаги приемаше на нож всичко, което правеше Джини, независимо дали ставаше дума за работата ѝ за фондацията, Блу, а сега и делото срещу свещеника, който го е тормозил.

— Ти не си Жана д'Арк, за бога! А обвиненията срещу църквата, в която сме израснали, са светотатствени и неморални. Не мога да повярвам, че правиш подобно нещо. Слава богу, че татко никога няма да разбере. — Баща им през целия си живот не беше пропускал неделна служба, а също и майка им, когато бе жива. Двете също бяха

ходили на църква като малки. Беки и Алън продължаваха да отиват от време на време, вземаха и децата със себе си. Не можеше да се каже, че са ревностни католици, но Беки се чувстваше длъжна да защити отец Теди Греъм, въпреки че именно той бе осквернил светостта на църквата, а не Джини с намерението си да се застъпи за Блу. — Не може да го мислиш сериозно. Наистина трябва да премислиш — настоя Беки. Тонът ѝ беше изпълнен с категорично неодобрение.

— Какво? Да му кажа, че няма нищо лошо в това, че е бил малтретиран, че няма значение и че свещеникът, който го е направил, е добър човек, така ли? Мястото му е в затвора. При това съм сигурна, че е правил същото с много други момчета. Видях го е очите си с едно от тях.

— Какво си направила? Да не би да си го следила? — Беки отново се отплесваше и Джини за пореден път си даде сметка, че сестра ѝ винаги я е критикувала за всичко, което прави. Но сега по никакъв начин не можеше да отклони Джини от решението ѝ да подкрепи Блу.

— Не, отидох в Чикаго да го видя. Бива си го.

— Също като теб — ядосано процеди Беки. — И през ум не ми е минавало, че ще доживея деня, когато собствената ми сестра ще се обърне срещу църквата.

— Църквата трябва да бъде атакувана по този въпрос и виновниците трябва да бъдат изобличени. Посегателствата срещу деца са най-отвратителните перверзни. Някои свещеници са педофили и мястото им е в затвора.

— Блу не страда. Изглежда щастливо и здраво дете. Случвало се е на други, ще го преживее. Не е нужно да превръщаш подобно посегателство в своя свещена мисия и да се zlepоставяш.

— Не мога повече да говоря за това — със стиснати зъби каза Джини. — Думите ти са възмутителни. Какво според теб трябва да правят хората? Да защитават лошите свещеници ли? Да ги крият? Да забравят за станалото? Защото църквата постъпва точно така и само влошава положението.

— Те са свети хора, Джини — с леден тон заяви Беки. — Бог ще те накаже, ако се забъркаш.

— Ще ме накаже много повече, ако не помогна на момчето да получи справедливост. А и съвестта ми също ще ме накаже.

— Защо не престанеш да се безпокоиш за него и не подредиш собствения си живот, вместо да прибираш всяко бездомно куче, на което попаднеш, и да търчиш по целия свят в опити да решиш проблеми, които не могат да се решат? Установи се у дома, намери си сваятна работа, оправяй си косата от време на време, излизай на срещи и стани отново нормален човек. И имай някакво уважение към Католическата църква, за бога.

— Благодаря за съвета — тросна се Джини и затвори. Цялата се тресеше. Не можеше да повярва, че е чула такива неща от сестра си — не само за нея, но и за свещениците, които престъпваха всеки закон с пълно незачитане на морала и порядъчността и които изнасилваха деца. Сестра й определено би предпочела подобни неща да останат скрити.

Няколко минути по-късно Блу се появи по пижама и я погледна объркано.

— Кой беше? Стори ми се, че викаше, когато излязох от банята.

Джини беше благодарна, че не е чул разговора им.

— Беки. Скарахме се за глупости. Сестрите го правят непрекъснато. Каза ми, че трябвало да си оправям косата по-често.

Той погледна дългата й руса коса и сви рамене. Жените бяха загадка за него.

— На мен ми изглежда добре.

— Благодаря — усмихна се тя. Нито за миг не беше съжалила, че го подкрепя в битката му. Всъщност ставаше въпрос именно за уважение към Католическата църква и за защитата й срещу свещениците, които я оскверняваха. И за защита на правото на децата да бъдат в безопасност и да не страдат в среда, която би трябвало да е непорочна и сигурна за тях. Беше прекарала толкова добре с Беки при гостуването в Ел Ей, почти като в добрите стари времена, когато бяха деца. А сега тя отново й четеше тиради и защитаваше нещо, което не можеше да бъде защитавано. Джини беше бясна, ала разговорът я накара да осъзнае, че ще има и други, които ще се разгневят на нея и на Блу, когато научат. Те също биха предпочели да запазят злодеянията на свещениците в тайна и да се преструват, че католическото духовенство е безгрешно. Джини не беше склонна да постъпва така. Тя вярваше в отстояването на истината, изобличаването на злото, търсенето на справедливост за невинните жертви и защита на правата

на децата да не бъдат изнасилвани и тормозени от енорийските им свещеници. За нея беше напълно ясно, че това са принципи, за които си заслужава да се бориш, без значение какво мислеше сестра й. И ако Беки не одобряваше, толкова по-зле за нея. Джини стопроцентово вярваше в онова, с което се е заела, и когато Блу я прегърна с вяра в очите, преди да си легне, тя се увери за пореден път, че е права.

Джини не разговаря отново със сестра си след спора в понеделник вечерта. Беки ѝ беше пратила есемес, в който повтаряше същите възгледи и мнения, но Джини не ѝ отговори. За нея това дори не бяха аргументи. Смяташе, че позицията на Беки е безчестие.

Във вторник се срещна с Елън Уорбърг и след много внимателно обмисляне и консултация с други международни хуманитарни агенции се реши Джини и още неколцина работници да заминат за Сирия. „Червеният кръст“ имаше силно присъствие там, SOS/ ЧП винаги заемаше категорично неутрална позиция спрямо местната политика, което ги защитаваше до известна степен. Разбира се, точката беше гореща и имаше по-безопасни места, на които можеше да бъде пратена, но Елън я увери, че и при най-малката промяна на обстановката или при засилване на напрежението Джини ще може да напусне по своя преценка или щяха да я изтеглят, ако научат за някаква заплаха. Джини прие — фондацията винаги беше удържала на думата си. Проблемът бе Блу. Тя беше поела отговорност за него и приемането на най-трудните назначения вече не ѝ се виждаше разумно. Съгласи се да замине за Сирия, но искаше да премисли какви задачи да поема в бъдеще. Животът ѝ се беше променил.

Елън не се съмняваше, че Джини ще се справи. Положението бе неприятно, но от присъствието им имаше огромна нужда. Момчета над четиринайсетгодишна възраст биваха затваряни без основания, понякога измъчвани и дори изнасилвани, а оцелелите често оставаха почти непоправимо пречупени и осакатени — както физически, така и психически. Задържаха и по-малки деца, понякога ги вкарваха в затвора. „Червеният кръст“ имаше два лагера с международни екипи, които се грижеха за тях. SOS/ЧП осигуряваше по двама работници за всеки лагер и Джини беше сред тях. Избирането ѝ показваше вярата на фондацията в нея, но и вещаеше много тежка работа. Затова назначението ѝ щеше да е кратко и Елън обясни, че ще я върнат след

осем седмици, в началото на август. Джини изпита облекчение, че няма да бъде дълго време далеч от Блу.

— Заминавам след седмица — съобщи му тя на вечеря, — а това означава, че ще пропусна завършването ти. Никак не ми е приятно, но ще трябва да го приемеш. Добрата новина е, че ще се върна един месец по-рано. — Бяха очаквали, че ще пропусне завършването, и тя беше доволна, че ще се върне преди края на лятото. — Ще ти купя мобилен телефон, преди да тръгна. — Още не го беше направила, което несъмнено създаваше неудобства. — Трябва да си налице, ако детектив Сандърс или Андрю о'Конър те потърсят във връзка със случая. — Разследването тъкмо започваше, затова можеше да им се наложи да сверят нещо с Блу или да поискат допълнителен разговор. — Ще ти се обаждам, когато мога, но не ми се вярва комуникациите в лагера да са добри. — Подмина рисковете, на които се излагаше, и се опита да ги омаловажи. — Държа да останеш в „Хюстън Стрийт“. Знам, че не ти харесва, но става въпрос само за осем седмици. — Настоя и се надяваше Блу да го възприеме. Бе предупреден, че ще се наложи да остане в приюта, когато тя замине.

— Не мога ли да остана тук? — Блу изглеждаше много разочарован, че тя отново заминава, ако и да знаеше, че това ще се случи. Реалността се оказваше тежка и за двамата, особено когато моментът наближеше.

— Няма как да останеш сам в апартамента. На тринайсет си. Ами ако се разболееш? — Пък и някой социален работник можеше да открие, че е малолетен и живее сам.

— Никой не се грижеше за мен, когато се разболявах на улицата — напомни ѝ той.

— Ще се чувствам по-добре, ако знам, че си в по-нормална обстановка с други деца и ще можеш да разчиташ на помощ, ако се наложи.

— Мразя онзи приют. — Той скръсти ръце на гърдите и се облегна намусено назад.

— Става въпрос само за осем седмици. Този път ще се върна по-рано и ще остана тук през почти целия август. Няма да ме пратят на ново назначение до септември — изтъкна тя. Чувстваше се разтревожена и тъжна, че го оставя. Но пък той беше оцелял и без нея, преди да се срещнат, а тя го оставяше на грижите на приют. Хулио

Фернандес беше обещал този път да го наглежда по-внимателно и да му позволи да свири на пианото. Вярно, че това далеч не компенсираше всичко. — Ако избягаш, кълна се, че ще побеснея, когато се прибера. Ще те завържа за леглото, ще ти скрия любимите маратонки и ще направя още нещо ужасно, само да се сетя какво. — Той се усмихна на празната ѝ заплаха. Джини не знаеше как да бъде лоша с него. Блу не искаше да остава в „Хюстън Стрийт“, докато я няма. Но щеше да го направи заради нея, макар и неохотно и с мърморене.

Андрю о'Конър ѝ се обади в деня след получаването на назначението от фондацията. Беше се сетил за нещо и искаше да поговори с нея по време, когато Блу не е наоколо, затова я потърси, докато момчето беше на училище.

— Ходил ли е на психотерапевт? — попита той.

— Едва ли. Щеше да ми каже.

— Мисля, че няма да е зле някой да го прегледа. Ако посегателството му е навредило психически, това може да бъде от полза за нас. Пък и кой знае? Може да си спомни нещо, което не ни е разказал, може самият той не си спомня дори. Просто ми хрумна. Изглежда ми изненадващо уравновесено хлапе, като се има предвид през какво е минал, но съм сигурен, че и вие имате важна роля в това. — Беше впечатлен, че тя се е нагърбила с грижите за него. Постъпката ѝ бе почти като на светица. И двамата с Блу очевидно държаха един на друг. Тя бе мила и се държеше с уважение и много обич към момчето.

— Аз се появих съвсем наскоро в живота му — скромно отвърна тя. — А той се е справял и без мен. Сега има къде да живее, но психическото му състояние е друга работа.

— Той е момче с много късмет — искрено рече Андрю. Ала Джини си даваше сметка, че бившият юрист на Ватикана също е част от този късмет, след като пое безплатно гражданския иск.

— Заминавам след по-малко от седмица, но преди това ще се опитам да го заведа при психотерапевт. Можете ли да ми предложите някого?

Андрю ѝ даде името на психолог, с когото беше работил много успешно и преди по случаи като този, и Джини си записа.

— Къде отивате? — попита я той. Изпитваше любопитство към нея. Макар че вече не бе телевизионен репортер, тя бе не по-малко

интересен човек. Работата ѝ като хуманитарен работник бе завладяваща, макар да не знаеше подробности.

— В Сирия — каза тя, сякаш говореше за съвсем нормално място.

— Сирия? Защо там?

— Работя за SOS/ЧП като работник на терен. Обикновено ходя на три или четиримесечни мисии по три пъти в годината, предимно в бежански лагери. Неотдавна се върнах от Афганистан.

— Откога се занимавате с това? — Чутото го заинтригува още повече. Тя очевидно ходеше на опасни места, беше храбра жена и бе понесла страдания в собствения си живот.

— Откакто... — Тя се усети. — От три и половина години, откакто напуснах телевизията. — Не искаше да звучи жалко, като му разкаже за Марк и Крис.

— Къде ще бъде Блу, докато ви няма?

— Този път заминавам само за осем седмици. Разбрах се с него, макар да не е много щастлив от сделката. Ще остане в приюта „Хюстън Стрийт“, който е доста сносно място. Избяга, докато бях в Афганистан. Обеща ми, че няма да го направи отново. Ще ви дам номера му.

Андрю се усмихваше, докато я слушаше. Тя беше невероятен човек, наистина страхотен, като се имаше предвид какво правеше за Блу.

— Между другото, вероятно ще е нужно разрешение от леля му за психолога. Може да откаже да го приеме без такова. Терапевтите се придържат строго към правилата.

— Ще се обадя на леля му да подпише — просто рече Джини.

— Сигурно е неприятно тя да е настойник, когато вие се грижите реално за него.

— Не. Досега не е възниквал никакъв проблем да подписва разрешения, когато се наложи. Ще ѝ се обадя.

Побъбриха още малко за пътуването ѝ до Сирия, след което затвориха. После Джини звънна на Шарлийн — тя работеше в болницата нощем и по това време си беше у дома. Шарлийн остана много доволна, когато Джини ѝ разказа как се справя Блу и че след няколко седмици завършва, макар че самата тя нямаше да присъства. Джини ѝ обясни, че иска да подпише още едно разрешително.

— Този път за какво? — засмя се леля му. — Да не го водите в Европа за лятната ваканция? — Беше останала силно впечатлена, когато Джини го заведе в Ел Ей. Смяташе, че момчето е късметлия.

— Не — сериозно отвърна Джини. — Бих искала да го заведе на терапевт.

— Какъв терапевт? — учуди се Шарлийн. — Да не е пострадал? Все скача от или върху нещо. Не че съм изненадана.

— Не, добре е — успокой я Джини. — Имам предвид психолог.

— Това пък защо? — Шарлийн звучеше шокирана и Джини се запита дали не се страхува, защото приятелят ѝ е посегнал на Блу и не иска това да се разчува. Джини не възнамеряваше да ѝ обяснява по телефона, но май нямаше възможност за избор, нито искаше да лъже и да казва, че е за нещо друго.

— Мисля, че Блу се е опитвал да ви го каже преди доста време. Бил е много малък и сигурно не се е изразил достатъчно убедително. — Опитваше се да даде извинение на Шарлийн, задето не го е изслушала за толкова важно нещо. — Блу е бил насилен сексуално от вашия енорийски свещеник, когато е бил на девет или десет. И сега правим нещо по въпроса. Подадохме сигнал в полицията срещу извършителя и ще заведем гражданско дело срещу архиепископията, след като той бъде осъден.

Посрещна я гробно мълчание.

— Какъв извършител? — избъбри потресената Шарлийн.

— Отец Теди Греъм — каза Джини и лелята на Блу изпищя пронизително.

— Не можете да го направите! Блу ви лъже! Този свещеник е най-добрият човек на света. Блу ще гори вечно в ада, ако говори лъжи за него! — Трескавата ѝ защита ужаси Джини.

— Видях се с него и разбирам позицията ви. Той е много представителен мъж. Но е факт, че е блудствал с племенника ви, а може би и с други момчета от енорията. Този човек съсипва живота на деца и трябва да бъде спрял. Полицията вече го разследва. И Блу няма да отиде в ада нито заради това, нито заради каквото и да било друго. Той е станал жертва на сексуално насилие. — Джини се стараеше да говори колкото се може по-сдържано и да не дава воля на чувствата си.

— Блу е лъжец, винаги е бил такъв! Вярно, каза ми. Но бъдете сигурна, че в думите му няма капка истина. Вие вършите

престъпление, ако се опитвате да вкарате този свят човек в затвора. Отец Теди е светец!

На Джини ѝ идеше да изкрещи, но се насили да остане спокойна и да говори разумно — разрешението за психотерапевта ѝ трябваше.

— Разбирам, че е много разстройващо. И съм сигурна, че ви е трудно да повярвате, тъй като харесвате свещеника. Но си мисля, че е измамил всички ви и истината скоро ще излезе на бял свят. И други момчета ще проговорят. Но междувременно ми трябва разрешителното за Блу.

— Няма да ви дам нито разрешително, нито нищо, което да ви помогне да преследвате този човек. И имам предвид не да съдите, а да преследвате! Няма да помогна с подписа си за безбожното ви дело и кажете на Блу да забрави, че имам нещо общо с него, ако не оттегли още сега обвинението си срещу отец Теди.

Беше се изразила достатъчно ясно и миг по-късно затвори телефона.

Джини се обади незабавно на Андрю о'Конър и му разказа всичко. Той не беше изненадан.

— Случва се често. Хората се чувстват заплашени, когато ги принудиш да се изправят срещу подобно нещо, и леля му сигурно се чувства виновна, че не се е вслушала по-рано в думите на Блу.

— Не ми се вярва. Отецът е много убедителен и съблазнителен, видях го с очите си. Както и да е, тя няма да ми даде разрешение, така че не мога да го заведа на психотерапевт — обезкуражено рече Джини. Разговорът с Шарлийн беше ужасен.

— Не се безпокойте — успокой я Андрю. — Разрешителното не ни е нужно веднага. Не е спешно. Опитайте отново, когато се върнете.

Тя каза, че ще го направи, но ѝ изглеждаше малко вероятно Шарлийн да подпише. Собствената ѝ сестра беше заела същата крайна позиция, за да запази мълчанието около църквата, независимо какво е направил извратеният свещеник. Андрю пожела отново успех на Джини в мисията и затвори я.

Тя не каза на Блу за разговора с Шарлийн — нямаше смисъл.

Купи обещания телефон за Блу в седмицата на завършването му — беше добре да знае, че може да се свърже с него, ако успее да намери телефон.

После се обади на адвоката си, направи добавка в завещанието си и го завери нотариално. Още имаше някакви пари от застраховката на Марк, от продажбата на къщата и от собствени спестявания, така че завеща значителна сума на Блу. Беки и семейството ѝ не се нуждаеха от парите и ако нещо ѝ се случеше, тя искаше Блу да ги получи. Виждаше ѝ се правилно. В събота го заведе да се настани в „Хюстън Стрийт“. Той изглеждаше отчаян, докато тя му помагаше да разопакова нещата си. Обеща му на следващия ден да го заведе на обяд. В понеделник заминаваше.

Върна се и провери пощата си. Имаше писмо за Блу от гимназията „Ла Гуардия Артс“. Сърцето ѝ се разтуптя. Изгаряше от желание да го отвори, но се сдържа. По-добре да го запази за срещата утре, за да може Блу сам да го отвори. Надяваше се, че новините са добри.

Когато отиде да го вземе в неделя, Блу я чакаше на изхода. Обядваха в едно кафене на открито във Вилидж, когато извади плика от чантата си. И двамата знаеха какво е. Джини беше нервна не по-малко от него, докато той го отваряше, и се тревожеше какво ще се случи, ако са го отхвърлили. Знаеше, че Блу ще е горчиво разочарован, и не искаше да го оставя за два месеца в такова настроение. Взираше се напрегнато в лицето му, докато той четеше писмото. Отначало нямаше реакция. И после, някъде по средата, електрически сините му очи се отвориха широко и я погледнаха.

— Боже мой, боже мой, приемат ме! — извика той. Няколко глави на терасата се обърнаха към тях, но на Блу не му пукаше. — Приемат ме! — Скочи на крака и я прегърна. — Отивам в „Ла Гуардия Артс“!

— Май така се очертава. — Тя се усмихна със сълзи на очи. Това бе огромно постижение, което можеше да промени живота му, както бе си мислила, когато взе формулярите и го накара да кандидатства. До края на обяда той почти не беше в състояние да говори. После се поразходиха из Вилидж, след което взеха такси до Сентрал Парк. Ядоха сладолед, направиха дълга разходка и полежаха в тревата. Блу изглеждаше по-щастлив от всеки друг път и с право се гордееше със себе си. И Джини се гордееше неимоверно с него. Блу беше пуснал есемес на Лизи по новия си телефон веднага след обяда и тя също много се радваше за него. Племенницата ѝ също беше влязла в

гимназията, която си беше избрала на първо място в Пасадена. Много искаха да се видят отново. Блу непрекъснато увещаваеше Джини да покани Лизи в Ню Йорк.

Този път, когато го остави в „Хюстън Стрийт“, той не изглеждаше разстроен. Бе твърде развълнуван, че са го приели в „Ла Гуардия Артс“. Похвали се на Хулио Фернандес веднага щом прекрачи прага.

— Май е по-добре да се порадваме на компанията ти, преди да си станал прекалено знаменит, че да се мотаеш при нас — подразни го Хулио и смигна на Джини. — Надявам се да наблегнеш на пианото, докато си тук. Малко святна музика ще ни дойде добре. — Блу не беше на себе си от радост.

Още се усмихваше, когато прегърна Джини и получи целувка за довиждане.

— Дръж се добре. Ако избягаш и този път, ще те убия — заплаши го строго тя, макар да се усмихваше и беше ясно, че не говори сериозно. — Ще ти се обаждам всеки път, когато мога. — Но го предупреди отново, че едва ли ще бъде често, защото лагерът ѝ се намирал на отдалечено място. Както обикновено, през повечето време щеше да е откъсната от света.

— И ти да се пазиш — нежно ѝ каза той. — Обичам те, Джини.

— И аз те обичам, Блу. Не го забравяй. Ще се върна — увери го тя, за да му напомни, че вече не е сам, че има някой, който го обича и го е грижа за него. Блу беше тръгнал по пътя към изумителния живот, който му бе обещала. Това я накара да осъзнае по-добре от всеки друг път, че иска да се върне жива и здрава от назначението. За да бъде до Блу.

Джини не разговаря с Беки, преди да замине от Ню Йорк на следващия ден, — нито пък искаше да говори след всичко, което бе казала сестра ѝ за Блу и за разследването на свещеника за сексуално насилие. Изпрати ѝ само есемес, че тръгва, като добави номерата за връзка през следващите осем седмици, в случай че с баща им се случи нещо. Беки не отговори, но пък вече разполагаше с цялата нужна ѝ информация.

Последва още едно безкрайно пътуване до лагера край Хомс и когато пристигна, условията се оказаха по-лоши отколкото ѝ ги бяха описали. Деца в покъртително състояние, вкопчили се с последни сили в живота, лежаха с изцъклени очи на походни легла. Имаше малки момчета, изнасилени или с откъснати крайници, и едно прекрасно момиче с очи, избодени от собствения му баща — семейството ѝ я бе изоставило на пътя. Тези деца бяха подлагани на мъчения. В сравнение с тяхната съдба преживяното от Блу с отец Теди изглеждаше незначително. Джини работеше с ранени младежи в шокиращо положение, провизиите бяха недостатъчни, а напрежението постоянно. И всеки ден в лагера пристигаха още деца. „Червеният кръст“ и доброволците медици вършеха геройска работа, а Джини и останалите правеха всичко по силите си, за да помогнат. Поради избухливия политически климат всички работници бяха изключително внимателни, стояха в лагера и излизаха от него по двама или на по-големи групи. Джини се съсредоточи върху ранените деца и избягваше рисковете. Работата късаше сърцата на всички. В редките случаи, когато отиваше на място с достъп до интернет, тя проверяваше за имейли от Андрю о'Конър и Блу. От сестра си не получи нито един. Но това поне означаваше, че баща им още е жив. Джини никога през живота си не се бе чувствала толкова изтощена физически и психически. Изпитваше облекчение, че мисията ѝ тук е само осем седмици.

Блу ѝ звучеше добре в имейлите си. Мърмореше заради „Хюстън Стрийт“, но по-малко, отколкото преди. Явно се беше примирил. Пишеше, че композира музика на пианото, а това я накара да се усмихне. Щом се занимаваше с музика, значи всичко щеше да е наред. Завършването му след заминаването ѝ бе минало добре, беше се хващал на случайни работи в приюта. В Ню Йорк било много горещо, а прекрасната изненада бе, че Андрю о’Конър бе ходил да го види и че Блу го смяташе за страхотен.

Имейлите от Андрю бяха интересни и вдъхващи надежда. Съобщи ѝ, че полицейските следователи са попаднали на още няколко случая на сексуално посегателство от страна на отец Теди в „Сейнт Франсис“. Пет други момчета дали показания, както и две от „Сейнт Ан“ в Чикаго, а Андрю беше сигурен, че ще се появят и още. Бяха отворили кутията на Пандора, останала плътно затворена години наред около излезлия от правия път свещеник. Полицията подозираше, че архиепископията е знаела за някои от случаите и го е преместила в Чикаго, за да може да започне на чисто. Но там той го беше направил отново. Джини с нетърпение очакваше да се прибере у дома, за да научи повече за развоя на събитията и да бъде отново с Блу. За първи път по време на назначение копнееше за края му. Андрю и полицията не споделяха нищо за разследването и нямаше да го направят, докато тя не се върне. Андрю бе изтъкнал, че така е най-добре, и тя бе съгласна с мнението му. Оттук бездруго не можеше да направи нищо.

Андрю също споменаваше, че се е виждал с Блу — помислил си, че той може да е самотен без нея, и затова се отбил да го види. Поиска разрешение от нея да го заведе на бейзбол. Джини беше трогната и незабавно му писа, за да му благодари, добави, че Блу много ще се зарадва да отиде на мач с него, тъй като беше страстен запаленко и поддръжник на „Янките“. Андрю отговори, че случайно познавал собственика на отбора и може да запознае Блу с някои от играчите. И в следващия си имейл Блу ликуващо разказваше колко бил запален от състезателите, с които се запознал. Получил две подписани топки, бухалка и ръкавица, помолил Хулио да ги прибере, за да не изчезнат. Плюс това съчинил мелодия специално за Андрю в знак на благодарност. Оказа се, че адвокатът също свирел на пиано и харесал композицията му. Джини бе благодарна на Андрю, че прекарва време с момчето, докато нея я няма. Така се чувстваше по-малко откъсната в

другия край на света, дори си помисли, колко е добре, че Блу има позитивно мъжко влияние в живота си.

Специално благодари на Андрю и когато той ѝ писа, се поинтересува за работата ѝ в Сирия. Трудно ѝ беше да описва в имейл всекидневните трагедии, с които се сблъскваше и които бяха обичайни тук, зверствата, извършвани предимно върху жени и деца. Той отговори сериозно, със съчувствие и в края на съобщението ѝ прати виц и карикатура от „Ню Йоркър“, които я разсмяха, преди да се върне отново на работа. Шегите правеха цивилизацията мъничко по-близка. Андрю изглеждаше приятен човек, отдаден на работата си, както бе предположила още от първата им среща.

Условията в лагера останаха напрегнати през целия ѝ престой и целият персонал бе много зает. „Червеният кръст“ и другите международни организации изпратиха допълнителни работници. Трудно беше да се върнеш към нормален живот след преживяване като това. Ню Йорк ѝ изглеждаше като друга планета в сравнение с нещата, които виждаше всеки ден. Огромното човешко нещастие на тежко ранените деца, които нямаха надежда за по-добър живот, беше съсипващо. Искаше ѝ се да може да вземе всички със себе си у дома.

Условията в лагера бяха най-лошите, на които беше попадала. Престоят в Сирия бе по-труден в сравнение с предишните назначения и осемте седмици тук ѝ се сториха цяла вечност. Джини изпита огромно облекчение, когато смяната ѝ пристигна само два дни преди датата на отпътуването ѝ. Неколцина от работниците се бяха разболели сериозно и ги отзоваха у дома. Джини също страдаше от седмици от дизентерия и беше свалила четири и половина килограма от началото на мисията си. Това бе едно от най-трудните ѝ назначения, мнозина от не толкова опитните работници бяха силно обезсърчени, а повечето ветерани бяха останали без сили. Имаше още много работа, когато си тръгна, но тя бе готова да се прибере у дома и с нетърпение очакваше да види отново Блу. Спа непробудно през целия полет от Хомс до Дамаск.

Стори ѝ се нереално да види отново цивилизация, когато стигна до Дамаск. Обикаляше замаяна летището, без да знае какво да прави, зашеметена от тълпите и магазините след всичко, което беше видяла и преживяла през последните два месеца. По време на втория полет от Аман, Йордания, тя бавно се върна в земята на живите, докато ядеше

леката храна и гледаше някакъв филм в самолета. Не беше сигурна дали стомахът ѝ отново ще заработи нормално някога. Единствено искаше да забрави нещата, които беше видяла в лагера.

Мисията бе депресираща, никога не се беше грижила за толкова много хора, предимно деца и младежи, на които не можеше да помогне. Знаеше, че споменът от преживяното ще остане завинаги с нея. Беше поне десет, а понякога и сто пъти по-лошо, отколкото ѝ бяха казали. Но въпреки това бе доволна, че е отишла, за да направи нещо, пък макар и съвсем малко. Имаше чувството, че е прекарала в лагера цяла година, а не само осем седмици. Прибра се в началото на август и се надяваше да замине някъде с Блу за няколко дни, преди той да започне училище, а тя да поеме ново назначение.

Когато самолетът кацна в Ню Йорк, на Джини ѝ идеше да целуне земята. Докато вървеше през летището, струваше ѝ се, че е бегълка от някакво ужасно място. Жадуваше час по-скоро да се прибере у дома и да се накисне дълго във ваната, но беше обещала на Блу, че ще го вземе на път от летището. Беше пътувала по суша и въздух повече от двайсет часа. Даде на шофьора на таксито адреса на „Хюстън Стрийт“, като го уведоми, че само ще вземат някого от приюта и ще продължат.

Блу знаеше кога ще пристигне, тъй като му бе пратила есемес при излизането си от летището. Чакаше я с багажа си, когато таксито спря пред приюта. Джини се чувстваше изтощена, но грейна от радост, когато го видя. Блу беше шокиран да я види такава. Тя бе бледа като смъртник, ужасно измършавяла и с тъмни сенки под очите. Двата месеца в лагера ѝ се бяха отразили по-тежко, отколкото си бе давала сметка.

— По дяволите! Изглеждаш ужасно. Яла ли си нещо, докато беше там? — Радваше се, че я вижда, но бе разтревожен, че са я морили от глад.

— Почти не — призна тя и се усмихна. Беше мръсна, с разпуснатата коса, с изцапани дрехи. Прегърна го силно, радваше се, че е здрав и непокътнат и че никога няма да преживее негодите на младежите, които тя бе виждала до неотдавна. Каквото и да се случеше с Блу, не би могло да е толкова лошо. Младите хора, на които беше помагала, нямаха изход, докато той имаше цял един живот пред себе си, изпълнен с чудесни възможности — особено сега, когато

постъпваше в гимназия, в която талантът му щеше да се развива и всеки ден да научава нови неща.

Блу взе багажа си и двамата благодариха на Хулио Фернандес, който се сбогува с усмивка. Блу носеше бухалката и ръкавицата с автографи, с които се беше сдобил след мача по бейзбол. Беше ги показал веднага на Джини и поиска да ги сложи на специален рафт в стаята си.

— Нещо ми подсказва, че няма да те видим отново, шампионе — подхвърли Хулио и отправи поглед към Джини. Тя беше спасила Блу от улиците и макар да не беше негова законна настойница, той на практика вече не беше бездомен. Имаше си нея. Двамата изглеждаха като семейство, когато напускаха приюта. — Не ни забравяй, идвай ни на гости. Ще ми липсваш — искрено увери Хулио момчето. Блу го прегърна, след което се втурна по стълбите към таксито след Джини. Тя се бе върнала, точно както бе обещала. Това имаше огромно значение за него. Вече знаеше, че може да ѝ се довери, стига да не ѝ се случи нещо. И му беше писала имейли от Сирия всеки път, когато имаше възможност, за да му вдъхне увереност.

Джини даде адреса си на шофьора и потеглиха към дома. Августовският ден беше горещ и тя свали част от дрехите си, които беше навлякла по време на пътуването, и двамата се разприказваха на задната седалка. Джини искаше да изхвърли всичките си дрехи, когато се прибере у дома. Чувстваше се по-мръсна, отколкото изглеждаше, но двамата се усмихваха един на друг и Блу не спираше да говори.

— Е, какво не си ми разказал в имейлите си? — попита го тя.

— Андрю ни покани на мач на „Янките“ на рождения ми ден. — Блу беше много развълнуван — навършваше четиринайсет, и тя се зарадва, че е успяла да се върне навреме. — Може ли да отидем?

Единствените планове на Джини бяха да е с него през следващите четири до шест седмици. Беше получила имейл от Елън, че може да я изпратят в Индия. Но сега искаше да мисли единствено за Блу, как да прекара времето си с него и как да го прати на училище след Деня на труда.

— Разбира се, че ще отидем — ухили се тя.

— Андрю е много готин тип. Познава всички големи играчи на „Янките“. Направо не мога да повярвам, че е бил свещеник. — Това беше много голяма похвала от негова страна и той продължи да ѝ

разказва за двата мача на „Янките“, на които бяха ходили. Андрю го беше завел на мач и на „Мете“. Джейн Сандърс, която водеше полицейското разследване, също се беше отбила да го види в приюта. Блу каза, че ѝ е свирил на пианото, но не спомена нищо за хода на разследването, и Джини не го попита. Смяташе сама да се обади на Джейн Сандърс и да разбере докъде са стигнали.

Апартаментът ѝ се стори като рай и за двамата. Прати Блу да напазарува, а самата тя влезе в банята. Нямаше търпение най-сетне да се изкъпе истински. И когато излезе, изтъркана и чиста, загърната в розова хавлия, тя хапна сандвич с него, каза му, че го обича, и си легна. Вече не можеше да държи очите си отворени. Блу остана да играе игри и да гледа филми, радостен, че отново е у дома с нея и ще спи в собствената си стая на собственото си легло.

Джини спа непробудно и се събуди на следващия ден, пълна с енергия и готова да се заеме с проблемите на Блу. Обади се на Джейн Сандърс за новини около разследването и на Андрю о'Конър, за да му благодари за отношението му към питомеца ѝ и да приеме поканата за мача на рождения му ден.

— Имейлите ви описваха доста тежък живот — отбеляза Андрю. Изглеждаше впечатлен.

— Беше доста зле — съгласи се тя. — Радвам се, че съм си у дома. Блу изглежда чудесно. Благодаря ви, че сте го извеждали и посещавали. — Сега си имаше живот у дома, при който да се връща. Това означаваше страшно много за нея, както и за Блу.

— Той е фантастично хлапе и невероятен талант — изтъкна Андрю. — Изсвири ми няколко неща, когато го посетих.

— Каза ми, че и вие сте много добър — любезно каза Джини, но беше много доволна от чутото.

— Всъщност аз съм жалък аматьор в сравнение с момчето. Той състави оригинална композиция за мен.

— „Ла Гуардия“ ще бъде чудесно място за него — зарадва се Джини.

— Вие сте чудесна за него. С нетърпение очакваше да се върнете — искрено рече Андрю.

— И аз също го очаквах. Беше тежко назначение. По-кратко от обичайното, но много по-трудно.

Беше прекарала осем седмици в ада — Андрю можеше да се досети за това по оскъдната информация в имейлите ѝ.

— Какво ще бъде следващото? Знаете ли вече? — попита я е интерес той.

— Все още не със сигурност. Може би в Индия през септември. Никак не ми се иска да напусна Блу толкова скоро.

Андрю се въздържа да ѝ каже колко бе липсвала на Блу. Момчето говореше непрекъснато за нея и постоянно се тревожеше. Тя беше в основата на съществуването му, бе единственият възрастен, на когото можеше да се довери и да разчита и който никога не го беше разочаровал.

— Може пък да ви оставят да прекарате малко повече време у дома между пътуванията — с надежда подхвърли Андрю.

Джини също беше мислила за подобно развитие, макар да не знаеше как ще реагира Елън. По принцип трябваше да отсъства поне девет месеца в годината, такава беше уговорката с фондацията. И тя бе заявила, че няма ангажименти и е напълно свободна.

— Ще видим — неопределено отвърна тя и Андрю каза, че ще ѝ се обади отново след няколко дни.

След разговора двамата с Блу си приготвиха обяд. Стори ѝ се, че е пораснал с пет сантиметра за двата месеца. Не вярваше, че са толкова много, но наистина изглеждаше по-висок. И здрав. Бяха го хранили добре в „Хюстън Стрийт“, там порциите бяха щедри, тъй като повечето от питомците на приюта бяха тийнейджъри.

Наистина се радваше, че си е у дома. Беше се безпокоила, но този път той бе издържал в приюта. Гордееше се с него и му го каза, докато разчистваха масата след обяда, преди да отидат на концерт в парка.

— Заплаши, че ще ме убиеш, ако избягам, затова останах — подразни я той. После ѝ показа дипломата си. Беше я получил в пощенската кутия сутринта, докато тя спеше. Джини обеща да я сложи в рамка и да я окачи на стената в стаята му наред с автографите от „Янките“.

Предишната вечер беше пратила есемес на Беки, но сестра ѝ не бе отговорила, затова ѝ се обади след обяда. Не бяха общували повече от два месеца. Последният им разговор, ако можеше да се нарече така, беше оставил горчив привкус и у двете. Нито едната от сестрите не

изгаряше от желание да говори с другата. Беки смяташе, че Джини отново е превъртала и върши безумие след безумие, а Джини беше на мнение, че сестра ѝ има камък вместо сърце, щом предпочита да защитава извратени свещеници от уважение към Католическата църква, с пълно безразличие към пострадалите деца като Блу. Но пък искаше да научи как е баща им. Нямахше никакви новини за него от юни. Предполагаше, че нищо не се е променило.

Беки прозвуча изненадано, когато вдигна.

— Върнала ли си се?

— Да. И още съм жива. Как е татко? — Блу слушаше притихнал зад компютъра. Лизи му беше писала в есемесите си, че дядо ѝ е горедолу в същото състояние.

— Постепенно гасне. Вече се буди само по няколко пъти на ден и отново заспива — каза Беки. — Вече не познава никого.

Сърцето на Джини се сви от мъка — беше трудно да се гледа как си отива ден след ден. Мисълта намали гнева към сестра ѝ заради реакцията за делото срещу свещеника.

— А ти как си? — по-меко попита тя.

— Добре. Ами ти? Готова ли си да се откажеш от лова на вещици? — Беки се надяваше мисията ѝ в Сирия да я е накарала да се откаже от безумния план да помага на Блу и да съди архиепископията и свещеник за извършено престъпление. Още се разстройваше всеки път, когато си помислеше за това, и сърцето на Джини се сви, когато я чу. Беки си оставаше Беки, с всичките си ограничения и предразсъдъци. Разочароваше я.

— Не е лов на вещици — хладно отвърна. — А съвсем истинско нещо. Истински деца биват наранявани от тези свещеници, които вършат престъпления. Помисли си как би се почувствала, ако с Чарли се беше случило нещо подобно.

Беки подмина последните ѝ думи.

— За бога, Джини. Откажи се — раздражено рече тя. Алън също не одобряваше начинанието. Двамата го бяха обсъдили сериозно и бяха шокирани от намеренията на Джини. Алън беше по-разгневен и от Беки. Смяташе, че подетото от Джини е греховно и ще опозори всички тях. Молеше се само никой да не научи. Бяха внушили и на децата си колко лошо е това. Лизи бе изложила позицията на родителите си на Блу и бе изтъкнала, че не е съгласна с тях и смята, че

той е истински храбрец. Той ѝ благодари и остана доволен, а и тя не го притесни с въпроси за преживяването. Лизи беше любезно момиче, харесваше го много и не искаше той да се чувства неловко, след като вече бяха приятели.

Разговорът с Беки беше напрегнат. Двете сестри не бяха отстъпили от позициите си. Джини затвори колкото може по-скоро. Беше искала да получи информация за баща си, Беки ѝ я бе дала и нямаше какво повече да си кажат. Опита се да забрави разговора и половин час по-късно двамата с Блу тръгнаха на концерт в Централ Парк.

След двата тежки месеца в Сирия ѝ бе странно да слуша Моцарт в такава спокойна обстановка, заобиколена от щастливи, добре изглеждащи хора. Завръщането още ѝ се струваше нереално, но и двамата се насладиха на концерта.

Андрю ѝ звънна, когато се прибраха у дома. Беше разговарял с архиепископията същия следобед и времето за среща беше идеално, тъй като Джини бе в Ню Йорк.

— Искат да се видят с нас — съобщи ѝ той. Изглеждаше доволен. — Имаме среща следващата седмица с монсеньора, който отговаря за тези случаи. Той е упорит дъртак, също йезуит. Работих с него две години в Рим. Корав човек е. Но и умен. В крайна сметка ще се огъне. Няма как да се защитят. Днес разговарях и с Джейн. Появяват се все повече и повече жертви, някои от които вече са мъже. Най-възрастният в списъка е на трийсет и седем. Бил е на четиринайсет, когато отец Теди му е посегнал. Тъкмо завършил семинарията във Вашингтон. Нещата не изглеждат добре за него. Очевидно има проблем от години и църквата го е знаела. Така случаят на Блу става още по-необорим.

— Ами приятелят на Блу, Джими Ивалд? — попита тя, доволна от чутото.

— Един от следователите е разговарял с него. Отрекъл всичко. Заявил, че отец Теди е най-чудесният човек, когото е срещал. Не му вярвам, но мисля, че е прекалено уплашен, за да каже истината. Сигурно отец Теди е заплашил и него.

Още преди края на разследването доказателствата се трупаха и Андрю съобщи, че се появили още петнайсет момчета, чиито истории били почти идентични с тази на Блу — за сексуални посегателства от

страна на харизматичния свещеник. Монсенъорът искал да се срещне с нея и с адвокатата ѝ, но не и с момчето. Очертаваше се много интересна среща и Андрю я увери, че ще мине добре. Джини обаче се тревожеше, че архиепископията ще хвърли всичките си сили в защита на отец Теди, вместо да обезщети Блу за стореното с него. Андрю я предупреди, че има вероятност да направят всичко възможно да zlepоставят момчето, като го изкарат лъжец, и вероятно това ще стане на първата среща.

— Не се безпокойте, ще издържим, дори да нанесат удар в началото — увери я Андрю. — Не могат да ме уплашат. Не забравяйте, че съм бил един от тях. Това е преимущество, освен това познавам много от играчите, особено силните. Познавам монсенъора много добре. Корав човек е, но иначе е честен.

Докато го слушаше, на Джини ѝ стана любопитно за миналото му и защо е напуснал църквата, но нямаше никога да го попита, както той не я беше попитал какви ужасни престъпления изкупува с работата си в бежански лагери по целия свят.

Разбраха се да се видят половин час преди срещата в понеделник в едно кафене недалеч от архиепископията. След като затвори, Джини разказа всичко на Блу.

— Това добре ли е, или не? — попита той. Срещата го тревожеше.

— Просто стандартна процедура — спокойно рече тя. — Монсенъорът иска да се види с нас и да поговорим. Не е нужно да идваш. Ще бъдем само двамата с Андрю.

Блу изглеждаше облекчен. Вечерта отидоха на кино, а на следващия ден отскочиха до Кони Айлънд, за да може Блу да се качи отново на Сайклон, който според него не бил така добър както увеселителното влакче в Меджик Маунтънс, както сподели в есемеса си до Лизи. После двамата полежаха известно време на плажа. Бяха щастливи заедно и Джини много се радваше, че се е върнала у дома.

Прибираха се в града, когато Беки ѝ се обади. Джини долови мъката в гласа ѝ и моментално разбра какво е станало.

— Татко? — попита и Беки потвърди.

— Да. Преди около час. Проверих го следобед, той спеше спокойно. А когато се върнах половин час по-късно, си беше отишъл.

Така и не можах да се сбогувам с него. — Тя заплака и Джини също се разплака.

— Ти си се сбогувала с него всеки ден повече от две години, грижеше се за него и го настани в дома си. Мисля си, че животът вече беше мъчение за него. Така е по-добре — въздъхна Джини.

— Знам. Но ми е мъчно. Ще ми липсва. Радвах се, че мога да направя нещо за него. Той винаги е бил толкова добър с нас — изплака Беки. И наистина беше великолепен баща през целия им живот. Бяха благословени, че имат такъв баща, а майка им също беше мила, любвеобилна и изпълнена с обич жена. Бяха имали добри родители, за разлика от Блу, който си нямаше никого след смъртта на майка си. Подобни истории винаги караха Джини да се раздава на онези, които не бяха късметлии като нея.

— Сега е с мама — тихо рече Джини през сълзи. — Би предпочел да е с нея. — И двете знаеха, че това е така — родителите им бяха влюбени един в друг през целия си брак.

— Кога ще дойдеш? — попита Беки.

— Не знам. Нека помисля, когато се прибера. Сигурно утре. Кога ще е погребението? Търканията между сестрите бяха моментално загърбени заради споделената мъка. Тя беше по-важна и ги събираше. Въпреки разправията, която бяха имали неотдавна, сега и двете бяха сложили оръжие. Поне временно бяха установили примирие.

— След няколко дни, предполагам. Още не съм се обадила на погребалното бюро. Току-що го откараха. — За Беки бе болезнено да го гледа как напуска къщата на носилка, увит с одеяло, което покриваше и лицето му. Добре поне, че децата ги нямаше. Още не им беше съобщила. Искаше да каже първо на Джини, макар че веднага се обади на Алън в работата му и той незабавно се прибра, за да бъде до нея. Очакваха смъртта на баща ѝ от месеци, но въпреки това беше тъжно, когато настъпи. Мисълта, че вече и двамата ѝ родители ги няма, накара Джини да се почувства някак по-възрастна. Сега имаше единствено сестра си и семейството ѝ, а също и Блу. Вече нямаше свои родители, нито собствено семейство.

— Ще резервирам билети и ще ти съобщя кой е полетът ни — рече Джини. — Ще ти пратя есемес.

Влезе в интернет веднага щом се прибраха и резервира две места за себе си и Блу за първия сутрешен полет на следващия ден.

После се обади на Андрю о'Конър и се извини, че няма да може да дойде на срещата в архиепископията, защото баща ѝ е починал току-що, заминава за погребението в Ел Ей и няма да се върне навреме.

— Много съжалявам. Разбира се, че ще отложим срещата. Кога мислите, че ще се върнете? — попита съчувствено той, Джини долови, че е искрено натъжен.

— Може би след четири-пет дни, най-много седмица — отвърна тя. След погребението двете с Беки трябваше да решат какво да правят с притежанията на баща им, макар че той нямаше много. Бяха продали къщата му, когато той се беше пренесъл да живее у Беки.

— Внезапно ли е станало? — Андрю се държеше мило и съчувствено и докато го слушаше, Джини изведнъж откри, че може да си го представи като свещеник. Беше любезен, беше го грижа за хората и бе добър слушател.

— Не, боледуваше от много време. Постепенно гаснеше. Отидох да го видя, преди да замина за Сирия. Имах чувството, че ще е за последен път. Така е по-добре за него, но за нас е нещо непознато. Беше болен от алцхаймер и животът му беше станал непоносим.

— Не се безпокойте за срещата. Имаме време. Според мен те просто искат да добият впечатление за нас и да разберат колко сме сериозни.

— Много — твърдо заяви тя и Андрю се разсмя. Съчувстваше ѝ за загубата, но бе съсредоточен върху случая на Блу.

— Аз също — увери я той. — Това е абсолютна злоупотреба с истината, от най-лошия вид. Надявам се Блу да се възстанови напълно, но може и да не стане така. Преживяното може да остави завинаги отпечатък върху него. Затова заслужава сериозно обезщетение. — И Андрю възнамеряваше да го извоюва.

— Вярвам, че може да се възстанови — сериозно рече Джини и беше твърдо решена да го направи възможно наред с другите добри неща, които се случваха в живота му. — Искам да се възстанови. Няма да позволя онзи кучи син да открадне живота и бъдещето му. Блу има пълното право да остави това зад себе си. И ще направя всичко по силите си, за да му помогна. — Решителният ѝ тон изненада Андрю. Понякога му изглеждаше като жена от желязо.

— Всички се борим със своите демони — тихо вметна той. — Някои просто са по-лоши от другите.

Джини заподозря, че и той си има свои демони. В края на краищата беше напуснал духовенството.

— Той е твърде млад, за да носи завинаги този товар. Не е честно. — Джини изгаряше от желание да направи всичко възможно Блу напълно да се възстанови от случилото се.

— Именно затова тези случаи са толкова важни. Защото не са честни — съгласи се Андрю. — Може би това, което правите за Блу, ще му покаже колко много означава той за вас. Много е трогателно, че вярвате толкова в него. А подобна вяра е огромен дар за когото и да било. — Собствената му леля не му беше повярвала, но Блу знаеше, че Джини му вярва. Точно това беше трогнало бившия йезуитски юрист и го бе впечатлило силно.

— Искам да излезе от всичко това невредим.

Андрю си помисли, че това е изпълнено с обич желание, но не много реалистично. Имаше доста възрастни клиенти, неспособни да водят нормален живот заради онова, което им е било сторено като деца. Понякога обичта не беше достатъчна да ги излекува и парите, които спечелваха от споразуменията, бяха утеха, но никога не им връщаха изгубената невинност, доверие и равновесие. Много от насилините като деца клиенти не бяха в състояние да създадат нормални връзки. На Андрю му оставаше само да се надява, че Блу няма да е един от тях.

— Ще направим всичко възможно — обеща ѝ той, трогнат от силата и всеотдайността ѝ към момчето.

— Ще ви уведомя за срещата. Ще ви пратя имейл, когато пристигнете в Ел Ей.

— Много ви благодаря.

Джини затвори и за момент се замисли за адвоката. От него се излъчваше топлина, но и същевременно бе някак резервиран, сякаш и той имаше рани, които криеше.

Беше странна комбинация и тя се зачуди дали причината е в миналото му като свещеник. Още бе заинтригувана защо е напуснал църквата и въображението ѝ измисли история за влюбване в монахиня. Хората, които напуснаха църквата, открай време бяха мистерия за нея.

Джини изпрати на Беки есемес с часа на пристигането им и се зае да помогне на Блу да си стегне багажа.

— Ще трябва да ти намерим костюм, когато стигнем в Ел Ей. Сега нямаме време. — Той нямаше официално облекло, което да облече за погребението. Купуването на костюм щеше да им даде възможност да правят нещо, вместо само да седят в погребалния дом.

Вечеряха и Блу си легна рано. Джини остана сама, замислена за баща си. Завръщането у дома беше изпълнено с превратности, но поне си беше в Щатите. Чувството, че баща ѝ го няма, беше странно, мъчително. Повече от всякога бе благодарна за Блу, който беше запълнил пустотата в живота ѝ. А ето че сега се беше появила още една празнина.

Този път полетът до Ел Ей изглеждаше безкраен. Пътуването на запад винаги бе по-дълго, но този път не бе съпроводено с празнично настроение. Дори Блу изглеждаше сериозен и мрачен в самолета. Той също бе преживявал загуби — и двамата му родители си бяха отишли. И той не обичаше погребенията повече от Джини.

— Добре ли си? — нежно го попита тя малко преди кацането. Беше видяла сълзи в очите му и му се усмихна тъжно.

— Струва ми се странно, че няма да бъде там — каза в отговор момчето и хвана ръката ѝ.

Джини отново взе кола под наем като предишния път и потеглиха към къщата на Беки. Цялото семейство седеше в кухнята, хранеше се в мрачно мълчание. Лизи скочи веднага щом влязоха и прегърна Блу, който също се зарадва да я види. Срещата им разведри обстановката и всички се разприказваха веднага щом Джини и Блу седнаха.

След закуска двете сестри се измъкнаха тихо и отидоха в погребалния дом. Поръчаха всичко необходимо — ковчега, картичките, програмата, подвързаната с кожа книга за посетителите на поклонението, после отидоха в църквата, където се срещнаха със свещеника и уточниха останалите неща — за музиката, молитвите и кой ще държи реч. Баща им не се беше срещал с приятелите си от няколко години. Мнозина от тях бяха все още живи и здрави, тъй като не бяха на преклонна възраст. Но неговият ум го беше напуснал от няколко години и той не искаше да вижда никого, след като болестта надделя.

Беки мълчеше на излизане от църквата и погледна сестра си, докато Джини караше обратно.

— Изненадана съм, че не се засрами да говориш със свещеника, като се има предвид какво се каниш да направиш в Ню Йорк — малко остро отбеляза тя.

— Доколкото знам, отец Донован не изнасилва малки момчета — отвърна Джини, без да откъсва очи от пътя.

— Откъде си толкова сигурна, че онзи свещеник от Ню Йорк го е правил? Знаеш ли, оказва се, че много от децата, които обвиняват енорийските си свещеници в подобно нещо, всъщност лъжат. Защо си мислиш, че Блу ти казва истината? — скептично попита Беки.

— Сигурна съм. Разследването стигна до други петнайсет жертви. Беки, това е сериозно. Подобни деяния съсипват живота на хора. — Джини се опитваше да говори разумно с нея, но Беки бе на противното мнение, твърдо убедена, че е права.

— Ами свещеникът? Какво ще стане с неговия живот, ако влезе в затвора за престъпление, което не е извършил? Това също се случва често. — Тя дори не го познаваше, но беше убедена в невинността на Тед Греъм само заради това, че е свещеник.

— Ами ако всички онези хлапета казват истината? Не е ли опасно да оставиш на свобода някого, който посяга на малки момчета, особено ако е свещеник?

Беки замълча замислена, но подозираше, че това е поредният кръстоносен поход на Джини. Винаги имаше нещо подобно около нея — човешки права, бездомно момче, а сега вендата срещу църквата. В живота ѝ не беше останало нищо, освен каузи. Откакто Марк и Крис загинаха, беше запълвала живота си с битките на други хора и с жертви, които да спасява. Сестра ѝ се бе променила и на Беки вече ѝ бе трудно да общува с нея. Бе станала някакъв борец за свобода, сражаващ се във войните на другите, защото няма свой собствен живот.

— Мисля, че дълбоко грешиш. Не можеш да тръгнеш срещу църквата — гневно я погледна Беки. — Това противоречи на всичко, на което сме учени.

— Но трябва, когато някой върши нещо лошо — възрази Джини. Тя нямаше съмнение в честността на Блу.

Продължиха в мълчание, а помежду им сякаш беше зейнала пропаст, широка цял километър. След това Джини и Блу отидоха в центъра за костюм. Спряха се на прост тъмносин, който според Джини щеше да бъде подходящ и за други случаи, може би за рецитал в училището. Блу остана много доволен, хареса и бялата риза и тъмната вратовръзка. И когато го облече за вечерното поклонение, изглеждаше като мъж.

Той и Лизи седнаха на задната пейка и се заприказваха тихо, докато Марджи и Чарли останаха с родителите си. Двете сестри посрещаха гостите. Бдението накара Джини да осъзнае колко време бе минало. Не позна почти никого, тъй като повечето опечалени бяха приятели на Беки и Алън. И всичко ѝ напомняше за погребението на Марк. След края на поклонението искаше час по-скоро да се прибере и да си сипе чаша вино. Компютърът ѝ беше на масата и тя видя, че има имейл от Андрю о'Конър. Отпи от виното си, докато го четеше. Беше отсрочил срещата в архиепископията с една седмица. Приятно беше да получи новини от външния свят. Погребалната атмосфера я потискаше.

Децата слязоха в стаята за игри; няколко минути по-късно възрастните чува Блу да свири на пианото и също се присъединиха към тях. Той им изнесе малък импровизиран концерт и всички пяха. Изпълнението му превърна скръбта в танц, както е писано в Библията, а накрая изпя един госпъл с ясен и силен глас, който трогна всички и просълзи Джини.

— Мама пееше тази песен — тихо ѝ рече той. Имаше много хубав глас, а след песента всички си поговориха. Изпълнението на Блу на пианото беше повдигнало духовете им.

Погребението беше на следващия ден и Блу отново слезе долу с костюма си. Лизи се появи няколко минути по-късно в къса черна рокля, избрана от майка ѝ. Двамата изглеждаха много пораснали. Час по-късно цялото семейство се събра и потеглиха за службата с две черни лимузини, които бяха наели предишния ден от погребалния дом.

Църквата беше по-пълна, отколкото бе очаквала Джини — хората оказваха огромна почит на баща ѝ. Блу седна до нея и изглеждаше горд, че е тук, а Беки и семейството ѝ заеха останалите места на пейката.

След службата застанаха отвън да поздравят хората, после отидоха за кратко до гробището, за да оставят ковчега. Джини видя гробовете на Марк и Крис и чувството за загуба я връхлетя с такава сила, че едва не я остави без дъх. Блу видя изражението ѝ и се наведе към Лизи.

— Това те ли са? — прошепна той и посочи двата гроба. Тя кимна в отговор. До тях имаше място за Джини — беше купила и трите в един и същи ден. Надгробният камък на Крис беше малко по-малък. След кратката служба Джини отиде при гробовете, докато

останалите се разотиваха. Наведе се и докосна камъка на сина си, по бузите ѝ се стичаха сълзи, а когато се обърна, видя Блу да стои до нея с две бели рози с дълги стебла в ръка. Той остави по една на всеки гроб, а Джини го прегърна и двамата останаха така, докато тя плачеше. После Блу нежно я отведе. Качи я в лимузината и държа ръката ѝ през целия път обратно до къщата.

Там вече ги очакваха, имаше и зареден бюфет. Гостите останаха до ранния следобед и най-сетне си тръгнаха. Чарли се преоблече в джинси, приятелката му дойде, а по-малките решиха да идат при басейна. Джини им се усмихна през прозореца на кухнята и се обърна към сестра си. Службата беше прекрасна и традиционна, точно както смятаха, че ще подобава за баща им. Бяха постигнали съгласие по всяка подробност.

— Точно това би искал татко, да ги види как си играят. — Той беше весел човек и обичаше да е заобиколен от внуците си. И Джини имаше чувството, че въпреки необичайните обстоятелства щеше да се зарадва да се запознае с Блу.

— Сега какво смяташ да правиш с него? — попита я Беки, когато видя, че се е загледала в Блу в басейна.

— Какво искаш да кажеш?

— Не можеш да го задържиш завинаги. Той е вече голямо момче, а теб през повечето време те няма. Няма да го осиновиш, нали?

— Не знам. Не съм се замисляла по въпроса. Говориш за него, сякаш е някаква риба, която трябва да хвърля обратно в реката. — Но истината беше, че той нямаше къде да отиде, а двамата изпитваха обич един към друг. Той бе станал важна част от живота ѝ. Ала Беки не го разбираше. — Няма особен смисъл да го осиновявам. След четири години ще стане на осемнайсет. — Но леля му Шарлийн също не го искаше, а Джини не възнамеряваше да го оставя в приемно семейство. — Може би просто ще остане при мен, докато не порасне достатъчно, за да живее сам. През следващия месец постъпва в гимназия.

— Той не е твое дете, Джини. Не е част от семейството. Пък и животът ти вече не е пригоден за деца, щом обикаляш непрекъснато по света.

— Ако не се грижа за него, кой ще го направи? — Джини се обърна да погледне сестра си, в чийто живот нямаше нищо необичайно или различно, а само нещата, които пасваха. Докато сега в живота на

Джини всичко бе необичайно и различно. Между двете като че ли нямаше нищо общо, освен баща им, а той вече си беше отишъл. И независимо дали нарочно или не, Беки винаги я настъпваше по палците.

— Момчето не е твой проблем. Ти не си „пазач на брата си“, нито на нечий друг син — упорито настоя Беки.

— Ако беше така, никое от осиновените деца нямаше да има дом — тихо рече Джини. — Не знам защо, но двамата с Блу се намерихме един друг. Може би това е достатъчно добре засега.

Отидоха при басейна и загледаха как децата играят водна топка с Алън. Всички се забавляваха. Денят беше чудесен по един горчиво-сладък начин. Въпреки погребението имаше нещо ведро и спокойно в него. Не беше като шокиращата агония при погребението на Марк и Крис, когато всичко беше наопаки и ужасно неправилно. Сега нещата следваха нормалния си ред, когато родителите си отиват и дават път на следващото поколение.

Децата останаха в басейна до мръкване, после доядоха остатъците от бюфета и всички си легнаха рано. Останала сама в стаята, Джини се замисли за думите на сестра си. Изумително беше как не разбира, че животът на другите може да бъде така различен от нейния. Светът ѝ бе ограничен от Пасадена и в него имаше място само за „нормални“ хора, чийто живот отразява техния с Алън. Момче като Блу или други необичайни неща не се вписваха в него. И тогава си спомни въпроса на Беки от следобеда дали смята да осинови Блу. Досега не се беше замисляла за това, но внезапно се запита дали да не го направи. Момчето се нуждаеше от семейство и дом. Бе нещо, върху което трябваше да помисли.

Прекараха още един ден в Пасадена, след което се върнаха в Ню Йорк. Трябваше да се заемат с живота си и да водят битката срещу архиепископията. Джини се обади на Андрю о'Конър веднага щом се прибраха. Срещата с монсеньора беше след два дни.

— Просто исках да ви съобщя, че се върнах — каза тя. Беше уморена.

— Как мина? — попита той. Изглеждаше загрижен.

— Горев-долу по начина, по който се очакваше, като цяло подобаващо. Чувствах се малко неловко със сестра ми. Бясна е, че предизвикваме църквата. Смята, че е кощунствено и че свещениците

не могат да направят нещо лошо. Тя и съпругът ѝ са много традиционни хора. Опитвам се да избягвам темата, но тя настоява да я обсъжда с мен и твърди, че не съм права. Наистина не разбира.

— Много хора не разбират. Не желаят да повярват, че подобни неща се случват, нито да видят пораженията от такива деяния. Нужна е голяма смелост да тръгнеш срещу течението, но така е правилно. Получавах смъртни заплахи, когато започнах да работя по тези случаи. Винаги ми е било интересно, че хора заплашват живота ти в името на религията, когато не харесват това, което правиш. Завладяващо противоречие.

Джини изобщо не се бе замисляла за рисковете, които Андрю може да си навлече, като поема такива дела.

— В такъв случай трябва да сте доста храбър — с възхищение рече тя.

— Не, просто съм убеден в правотата на онова, което правя. Винаги се забърквам в неприятности, но това е животът, който искам да живея — решително заяви той.

— Моят живот беше различен, когато съпругът и синът ми бяха живи. Бях заета с тях. Сега се боря с несправедливостите в света и се опитвам да променя нещата за хора, които не могат да си помогнат сами. Но явно откритото говорене и поемането на рискове е много заплашително за някои хора. Те не обичат непопулярни становища, които ги принуждават да се вглеждат в онова, в което вярват, и да се усъмняват в достойнствата му.

— Така е — съгласи се той. — Семейството ми реши, че съм се смахнал, когато постъпих в църквата. Бях категорично против и смятах, че е много странно. Ужасиха се още повече, когато напуснах. Май винаги ги шокирам и никога не ме одобряват.

Не изглеждаше смутен от това и Джини се разсмя.

— Сестра ми мисли същото за мен.

— Добре е да ги държиш нащрек — подхвърли той и двамата се разсмяха. Но Андрю звучеше по-сериозно, когато продължи. — От самото начало не влязох в църквата поради правилните причини. Отне ми много време да го разбера. Мислех си, че това е призванието ми, но не беше така.

Никога не бе споделял такива неща с клиент, но тя беше състрадателна жена с открито сърце и ум и му харесваше да разговаря

с нея. И дълбоко ѝ се възхищаваше за онова, което правеше за Блу.

— Било е голяма грешка — честно рече тя. — И сериозна смяна на посоката, когато сте напуснали църквата. Едва ли ви е било лесно да вземете подобно решение.

— Не беше. Но след като отидох в Рим, осъзнах колко много политика има в църквата, особено във висшите ѝ кръгове. Всичко е интриги и игра на власт. За мен църквата никога не е имала нещо общо с политиката, макар че определено беше интересно да бъда в Рим сред всички кардинали, а работата във Ватикана бе като вълшебство. Направо главозамайващо. Но не това беше причината да постъпя в църквата. Сега съм по-полезен с работата си, отколкото като свещеник. Преди бях на практика юрист със свещеническа якичка и няхах желание да работя в енория, особено след Рим. И щом разбрах това, стана време да се махна. Не помагах на никого. Всъщност исках да съм юрист, а не свещеник.

Андрю изглеждаше напълно убеден в решението си и смяташе, че е постъпил правилно.

— Честно казано, разочарована съм да го чуя — леко се засмя тя.

Харесваше му как звучи гласът ѝ. По общуването ѝ с хората си личеше, че не е чужда на човешкото страдание и че самата тя е страдала.

— Това пък защо? — озадачи се той.

— Представях си, че сте се влюбили в някоя монахиня, двамата сте избягали и сте заживели щастливо. Винаги съм харесвала подобни истории. Сигурно съм романтичка по душа. Невъзможна любов, която накрая побеждава.

— И аз харесвам тези истории — призна той. — Но не се случват често. И ако трябва да сме честни, повечето днешни монахини не приличат на Одри Хепбърн в „Историята на една монахиня“. Малко пълнички са, подстригват се странно, изглеждат все едно са забравили да се срещат, носят анцузи и джинси, обличат монашеските си одежди само когато отиват в Рим, пък и шапчиците им винаги са накриво. — Джини се разсмя, макар че сестра ѝ определено би се шокирала от подобни думи. Но той го каза по мек, весел начин, а и беше истина. — Единственото нещо, в което се влюбих, докато работех във Ватикана, беше каноничното право. Беше завладяващо, но така и не видях монахиня, която да накара сърцето ми да прескочи.

Джини се запита дали някоя след това е успяла да го направи. Той беше толкова интересен и интелигентен мъж.

И тогава той отговори на въпроса, сякаш беше прочел мислите й.

— Така и не се завърнах напълно в светския живот. Може би напуснах църквата, когато станах твърде стар, чаках твърде дълго. Бях напълно освободен от обетите си преди пет години, когато бях на четирийсет и три. Нещо като почетно пенсиониране. — Джини се изненада, — оказваше се, че е по-възрастен, отколкото изглеждаше. Беше сметнала, че е на около трийсет и девет или четирийсет, не на четирийсет и осем. — Но през повечето време продължавам да се чувствам като свещеник, с цялото типично за католиците чувство за вина. Може би няма бивши йезуити. Църквата имаше силно влияние върху мен. Бях много млад, когато влязох в нея. Прекалено млад. Днес хората не постъпват в църквата толкова рано и така е по-добре. Те знаят какво правят, когато вземат решението. Аз имах куп висши идеали, които всъщност бяха безсмислени, но ми отне много време, за да го разбера. Бях в ордена двайсет и пет години. Сигурно ще са ми нужни два пъти повече, за да изляза наистина от него, ако изобщо успея. Така че засега се задоволявам с ролята на създател на неприятности, гонещ гадини като отец Теди Греъм. — Изрече името с пълно презрение. — В началото исках да правя точно това. Бях нещо като кръстоносец. Исках да бъда добър свещеник, а не лош. Сега съм щастлив, че мога да поставя лошите зад решетките и да раздрусам дървото за обезщетения за жертвите им. Заниманието ми не е особено благородно, тъй като включва пари, но не е и низко, тъй като парите не са за мен.

Той беше пурист в сърцето си и Джини отново се запита дали не произлиза от богато семейство, щом може да поема случаи като Блу без възнаграждение. У него имаше нещо много аристократично, но по един непретенциозен, скромнен начин.

— Май и двамата сме кръстоносци, борещи се за човешки права — замислено рече тя. — Сестра ми ме обвини в това неотдавна. Че съм кръстоносец, с комплекса на Жана д'Арк. Смята, че това, с което се занимавам, е нелепо. Но на мен ми се вижда смислено. Нямам съпруг и деца. Имам време да се опитам да излекувам болестите на света.

— Всички намираме решения, които работят за нас. Някои успяват по-рано от други. Явно сте извлекли най-доброто от лоша

ситуация и го използвате по предназначение. Това е изкуство — изтъкна той. Уважаваше я за дейността ѝ, а и едно момче с късмет бе облагодетелствано от постижението ѝ. Други на нейно място щяха да плачат за изгубеното до края на живота си, ала вместо това тя бе избрала да служи на хората.

— Сестра ми ме попита дали възнамерявам да осиновя Блу. Изобщо не се бях замисляла сериозно, докато не го каза. Може би трябва да поговорим за това тези дни.

— Би било чудесно за него, ако наистина искате да го направите. Добре го обмислете, за да сте сигурна.

— Да. Добър съвет.

— Е, ще се видим в архиепископията в понеделник. Ще ви чакам в кафенето зад ъгъла, за да ви запозная с някои детайли и с основните играчи. Никога не вреди да имаш вътрешна информация.

— Чудесно. Още веднъж, благодаря — топло рече тя.

— И още веднъж, моите съболезнования — каза той.

Затвориха, тя отиде да види какво прави Блу и се изненада, когато ѝ каза, че му е зле.

— В какъв смисъл зле? — попита го тя и пипна челото му, за да види дали няма температура. Нямаше.

— Сигурно си просто уморен от пътуването. — Бяха преживели няколко трескави дни покрай поклонението, погребението и полетите до и от Калифорния. Но Блу изглеждаше блед и точно преди да си легне вечерта, той повърна. Джини си помисли, че може да е пипнал някакъв грип. Поседя с него и когато той най-сетне се унесе, тя също си легна.

Имаше чувството, че тъкмо е затворила очи, когато някой я разтърси и я събуди. Примигна объркано, Блу стоеше до леглото ѝ. Никога досега не бе влизал в стаята ѝ.

— Какво има? — стресна се тя и скочи на крака.

— Коремът ме боли. Сериозно, боли... много.

Джини му каза да легне на леглото ѝ и се чудеше дали да не звънне на лекар, когато той отново повърна и се преви от болка. После ѝ показа къде го боли — в долната дясна част на корема. Джини беше минала през курсове за първа помощ и веднага разбра какво е. Облече се незабавно и му каза, че отиват в спешното. Блу беше твърде зле, за да може да се облече, така че тя наметна халат върху пижамата му и

обу високите му кецове. Бързо успяха да хванат такси и Джини каза на шофьора да кара към болница „Маунт Синай“, която бе най-близо.

Пет минути по-късно бяха в спешното отделение и Блу описваше симптомите си на сестрата, докато Джини попълваше формулярите на рецепцията.

Написа всичко необходимо и осъзна, че той няма осигурителна карта. Изтича обратно на сестринския пост. Блу седеше в количка с позеленяло лице и държеше купа под брадичката си, в случай че повърне отново.

— Блу, имаш ли здравна осигуровка? — нежно попита тя. Момчето поклати глава и Джини изтича обратно на рецепцията. Каза, че не е осигурен. Дежурната не се зарадва особено.

— Можете да пратите сметката на мен — бързо предложи Джини и попълни адреса си във формуляра. Запъна се за момент върху графата за най-близък роднина и си помисли дали да не напише своето име, но все пак записа леля му, както бе правилно. Беше посочила своето име като човека, който го е довел в спешното.

— Нямаме право. Не можем да го пишем на ваша сметка — обясни дежурната, докато преглеждаше формуляра. — Щеше да е по-добре, ако има осигурителна карта. — Отбеляза „неосигурен“ във формуляра. — Вие майка му ли сте? — подозрително попита.

— Не — честно отвърна Джини и се запита дали не сгреша.

— В такъв случай не можете да подпишете разрешителното за приемане. Той е малолетен. Разрешителното трябва да бъде подписано от най-близкия му роднина или настойник.

— Часът е четири и половина и не искам да губя време да я търся — отчаяно рече Джини.

— Можем да го приемем като спешен случай, но настойницата трябва да бъде уведомена — строго каза дежурната, докато Джини се чудеше дали Шарлийн не е на смяна в болницата. Това много би опростило нещата.

Междувременно лекар вече преглеждаше Блу и Джини отиде при тях. Блу изглеждаше много уплашен и тя потупа ръката му. Докторът я изведе в коридора да поговорят.

— Има остър апендицит — обясни той. — Трябва да го оперираме веднага. Не искам да чакам.

Джини кимна — беше предположила същото.

— Разбирам, но има един проблем. Не съм му настойница, родителите му са починали. Има леля, която му е настойник, но те изобщо не се виждат и той живее при мен. Не мога ли просто аз да подпиша формуляра?

Докторът поклати глава.

— Не, но и не е нужно. Можете да се опитате да я откриете, докато извършваме операцията. Сега го вкарваме в операционната, но настойницата му трябва да бъде уведомена.

Джини реши да се обади на Шарлийн, след като откарат Блу. Върна се в стаята при него. Той отново повръщаше, сестрата държеше купата. Изглеждаше окаяно и очите му бяха огромни на ужасно бледото му лице. Бързаха да го откарат в операционната и вече му бяха сложили система. Минута по-късно дойде друга сестра и обясни процедурата. Блу плачеше и Джини го целуна по челото, докато избутваха носилката в коридора. Вкараха го в асансьора и вратата се затвори. Джини остана сама и разплакана.

Позвъни на мобилния телефон на Шарлийн с надеждата, че е на работа, но ѝ отговори сънен глас. Лелята на Блу се стресна, когато я чу да плаче от другата страна. Джини ѝ обясни положението и чу някакъв мъжки глас, който се оплакваше, че им звънят по телефона в пет сутринта. Вероятно беше Харолд, приятелят на Шарлийн.

— Всичко ще бъде наред — успокои я Шарлийн, която не се разтревожи особено. — Ще подпиша формулярите утре, когато дойда на работа.

Каза го небрежно. Затвориха и Джини отиде да седне в чакалнята, докато Блу излезе от операционната. Първо щяха да го настанят в интензивното. Това ѝ даваше време отново да помисли за положението им. От гледна точка на закона бяха в неизяснено положение и разболяването му я накара да реши, че е най-добре да стане негова настойница. Шарлийн не желаше да поеме отговорност за него — за разлика от Джини.

Блу излезе от интензивното в осем сутринта. Настаниха го в празна стая за двама. Още беше гроги от упойката и операцията и спа до обед; Джини използва времето да се прибере у дома, да вземе душ и да се преоблече. Когато се върна, седна на стола до леглото му и задряма. Блу проспa и целия следобед. В пет часа Джини отиде в

кафенето да се срещне с Шарлийн. Носеше формулярите и Шарлийн ги подписа и ѝ ги върна. После изненада Джини с думите си.

— Не искам повече да му бъде настойница. Изобщо не го виждам. Той не е мой син. И живее у вас — заяви тя.

Беше напълно логично и Джини осъзна, че наистина иска да бъде негова настойница, но Блу също имаше думата по въпроса и тя трябваше да го попита.

Прекара нощта в болницата и два дни след операцията го прибра у дома да се грижи за него. Седяха заедно на канапето и гледаха телевизия, когато тя му зададе въпроса дали е съгласен да му стане настойница. На лицето му се появи широка усмивка.

— Ще го направиш ли? — попита той със сълзи в очите.

— Стига да искаш. За процедурата ще попитам Андрю.

Направи го и адвокатът обясни, че процедурата е съвсем проста, особено на възрастта на Блу. На четиринайсет той вече имаше думата и тъй като и двамата го искаха, а Шарлийн желаше да се откаже от настойничеството, изслушването щяло да бъде чиста формалност. Джини беше отговорен човек и Андрю я увери, че никой съд не би възразил. Освен това тя се грижеше да е настанен добре, докато я нямаше в страната.

— Мога да се заема, ако искате — предложи ѝ Андрю и тя се съгласи. Андрю смяташе да поиска бързо изслушване и предвид положението на Блу и провежданото разследване беше сигурен, че съдът бързо ще се съгласи да промени настойника му.

Само уверенията му бяха достатъчни Джини и Блу да се почувстват щастливи. Тя бе убедена, че решението е правилно, а Блу буквално разцъфна, защото Джини искаше той да остане с нея и бе готова да поеме отговорност за него. Това бе най-важното и за двамата. И докато Блу се възстановяваше от операцията, двамата ликуваха. Разговаряха какво ще правят, след като той бъде в състояние да излиза. Джини приготвяше любимите му ястия и гледаха любимите му филми. Мисълта, че ще стане негова настойница, засилваше връзката помежду им. Острият апендицит се оказа благословия и за двамата. С нетърпение очакваха изслушването.

Андрю дойде да види Блу, докато момчето се възстановяваше. Донесе му спортни списания и една видеоигра. Блу вече се чувстваше доста по-добре и се зарадва на посещениято. Помисли си, че е много мило от негова страна да дойде, а и играта му хареса. Андрю съобщи, че е задействал нещата за смяната на настойничеството и изслушването. Беше отложил и срещата в архиепископията от понеделник за петък.

— Много свестен човек е — каза Блу, след като Андрю си тръгна.

— Така е — съгласи се Джини и се замисли за срещата, която беше след два дни.

— Би трябвало да имаш до себе си такъв като него — добави Блу.

Думите му се сториха странни на Джини.

— Защо? Не искам да бъда с никого — подчерта тя. Още се чувстваше омъжена за Марк и бе убедена, че това никога няма да се промени. Така и не беше свалила халката си. — Освен това имам теб.

— Това не е достатъчно — мъдро отбеляза той.

— Напълно достатъчно е — усмихна му се тя. А след като му станеше законна настойница, щеше да е повече от достатъчно.

На сутринта в деня на срещата Джини остави Блу в леглото с лаптопа и купчина видеоигри и взе такси, за да се срещне с Андрю в кафенето. Закъсня с десет минути и се впусна в извинения.

— Трябваше да се погрижа за Блу, преди да изляза. Съжалявам — каза тя и си поръча кафе.

Андрю носеше бежов панталон, тъмносив ленен блейзър и светлосиня риза с разкопчана яка. Предупреди я, че монсеньорът и онези, които ще бъдат с него, вероятно ще се държат строго с надеждата да ги стреснат, може дори да обвинят Блу в лъжа. Независимо какво си мислеха, отначало щяха да се застъпят за отец Теди и да отричат казаното от Блу. Андрю познаваше играта им.

— Открай време теорията на монсеньор Каварети е, че настъплението е най-добрата защита. Не му се връзвай. Той не е глупак, знае, че ги държим в ръцете си, и ще се опита да ни сплаши, ако може. Не иска да бъдат злепоставени, а ако архиепископията знае какви ги прави Тед Греъм, ще бъде поставена в много лоша светлина, защото е потулила нещата и го е преместила другаде. А това никак не е добре за тях. — Освен това смяташе, че Блу ще бъде отличен свидетел, тъй като бе отворено и умно хлапе. — Погрижил съм се за всичко — увери я Андрю, докато плащаше сметката, след което я поведе на срещата.

Самото влизане в архиепископията беше внушително изживяване. Андрю и Джини бяха въведени в чакалня с висок таван, прекрасни и строги стари мебели, дърворезби и разпятие на стената. Помещението беше приятно хладно в лятната нийоркска жега. Джини за момент остана замаяна.

— Добре ли си? — прошепна ѝ Андрю и тя кимна, макар да се чувстваше малко уплашена. Секунди по-късно се появи един млад свещеник и ги поведе към кабинета на монсеньор Каварети на горния етаж. В пищно обзаведеното помещение ги очакваха трима души. Над бюрото имаше чудесен портрет на светия отец, а по останалите стени висяха снимки на епископи и кардинали. Веднага щом влязоха, дребен закръглен мъж в одежди на висш духовник пристъпи с топла усмивка към Андрю. Монсеньор Каварети беше свещеник от почти петдесет години и имаше бляскави живи очи, подходящи на далеч по-млад мъж.

— Радвам се да те видя, Андрю — каза той и го потупа с обич по рамото. В очите му искреше искрено задоволство. — Е, кога ще се върнеш при нас? — шеговито подхвърли. — Трябваше да работиш с нас по тези въпроси — по-сериозно добави монсеньорът. Дватамата бяха работили по много проекти в Рим през две от четирите години, които Андрю бе прекарал там, и монсеньорът високо ценеше способностите му. Винаги бе твърдял, че Андрю е един от най-добрите юристи във Ватикана и че един ден ще стане кардинал. И силно се беше разочаровал, когато Андрю помоли да бъде освободен от обетите си, макар да не остана много изненадан. Андрю открай време беше много независим, свободомислещ, понякога по-отдаден на идеалите на закона, отколкото на църквата, и имаше дълбоко скептичен, понякога

циничен ум. Никога не приемаше нещата такива, каквито му се представят, нито се съгласяваше с онова, което му се казваше да направи. Трябваше да повярва, че нещо е правилно и че е в съзвучие с принципите му, преди да го приеме. Това понякога го превръщаше в силен противник и монсеньорът подозираше, че сега ще влезе именно в тази си роля. Той не подценяваше Андрю, както и Андрю не подценяваше него.

В Рим монсеньорът се беше отнасял към него като към свой син, бе го научил на тънкостите на политиката на Ватикана и двамата често бяха оставали до малките часове в канцеларията, където изпиваха порядъчно количество вино. Именно тогава Андрю беше започнал да се съмнява в призиванието и пътя, по който е тръгнал. И монсеньорът си даваше отлично сметка, че причините да напусне го правеха още по-опасен сега. Каварети познаваше слабостите на свещениците, както и на мъжете.

— Един ден ще се върнеш — каза той на Андрю с увереност, която изненада Джини и я накара да се запита дали наистина няма да стане така.

— Но не днес — шеговито отвърна Андрю. — Междувременно, имаме работа за вършене.

Той представи Джини и монсеньорът стисна ръката ѝ. Каварети представи другите двама висши духовници в кабинета, а Андрю обясни, че Джини ще стане законна наследница на Блу и че той живее при нея. Дребният пълен монсеньор им даде знак да седнат на канапе с ниска масичка и няколко удобни кресла. Искаше първият разговор да премине в неформална обстановка, за да види дали няма да успее да разубеди Джини и Андрю да придвижат нещата по-нататък. Полицията още не бе повдигнала официално обвинение срещу Тед Греъм, така че сега бе времето да се опита да ги накара да размислят, преди да са привлекли вниманието на пресата. Засега не се беше случило нищо лошо, но след няколко седмици нещата можеха да се променят, когато случаят стане достояние на съдебните заседатели.

Монсеньор Каварети се вгледа внимателно и преценяващо в Джини. Тя беше облечена в строг черен ленен костюм с панталон и не носеше никакви бижута с изключение на халка. Остана изненадан, че е омъжена — според информацията, която беше получил, доскоро бездомното момче живееше само с нея. Зачуди се защо се е забъркала с

него. Знаеше, че е била телевизионен репортер, което я правеше опасна комбинация с Андрю, ако бе привърженик на разследващата журналистика в съчетание със страстна привързаност към една или друга кауза. Двамата можеха да се окажат смъртоносен екип. Каварети взе това предвид и реши да действа предпазливо.

— Е, ето ни тук — усмихна се монсеньорът, след като младият свещеник им предложи кафе, чай или студени напитки, които те отказаха. — Какво ще правим с този прискърбен случай? — любезно попита Каварети. Беше поел контрола върху срещата още от самото им влизане с дружеските си спомени за годините в Рим с Андрю, шеговитите си забележки и високите оценки. — Става дума за бъдещето на един млад свещеник, при това не само в църквата, но и в очите на света. Няма съмнение, че случаят ще съсипе него, кариерата му и вярата му в самия себе си, ако се стигне до съд или по-лошо, до затвор.

Джини не можеше да повярва на ушите си, но нито тя, нито Андрю не продумаха и дума.

— Също така трябва да имаме предвид, че подобни обвинения се отразяват много зле на църквата и я представят в лоша светлина. Същевременно обаче трябва да уважаваме закона. Случаят е свързан с отделни хора, не с църквата като цяло, но сме загрижени и за нашите енорияши. — Каза го съвсем спокойно и благосклонно. — Отец Тед Грѐм е много обичан както в предишната си църква, така и в тази, в която служи сега.

— Затова ли го преместихте в Чикаго, вместо да се заемете с въпроса тук? — попита Андрю. Беше изстрелял първата си стрела и прочете в очите на стария свещеник, че е улучил право в целта. Каварети обаче бе твърде обигран, за да се остави да бъде изненадан от коментара на Андрю, а и го познаваше много добре. Беше подготвен.

— Време му беше да се премести в друга енория. Знаеш го, Андрю. Не искаме никой да се привързва твърде много към едно място и да изгуби обективността в преценките си. Имаше свободно място в Чикаго в подходящото време и там имаше силна нужда от него. Бил е изключително харесван и образцов свещеник навсякъде, където е служил.

— Дали „подходящото време“ не е настъпило, защото някой се е оплакал? Например родителите на някой прислужник, които по

изключение са повярвали на сина си? — И двамата знаеха, че подобни случаи са рядкост. Родителите по-скоро биха повярвали на своя свещеник, отколкото на сина си — по навик и от уважение към църквата, дори да нямат никакви основания. Андрю обаче всеки път вярваше на детето. Нито веднъж не бе имал случай, в който дете да е излъгало; винаги бе имало излязъл от правия път свещеник. Каварети също го знаеше.

— Или може би някой от другите свещеници е видял нещо, което ви е разтревожило? Оказва се, че всичките му енориаши в Ню Йорк са луди по него, бил е любимецът им. Защо е трябвало да го местите в Чикаго?

— Пасторът на „Сейнт Ан“ бе починал неочаквано месец преди това и нямахме друг човек. — Хитрият стар духовник погледна без капка страх Андрю в очите. Църквата се беше погрижила да са налице всички основания да го премести точно там. — Прехвърлянето бе оправдано.

— Искане ми се да можем да повярвам — цинично и предизвикателно отвърна Андрю. — Винаги може да се намери някой друг, особено щом става дума за енорийски свещеник, който се справя отлично там, където е и където всички го харесват. В такива случаи почти никога не ги местите. И интересното е, че вече разполагаме с петнайсет случая, освен Блу, както в „Сейнт Франсис“, така и в „Сейнт Ан“. Монсеньор, мисля, че имаме сериозен проблем и вие го знаете.

Андрю говореше с уважение, но твърдо. Лицето на Каварети не издаде нищо. Другите двама не се бяха обадили нито веднъж след представянето им и Андрю беше сигурен, че им е наредено да мълчат. Очакваше, че Каварети ще поеме нещата в свои ръце. Той беше най-старшият в стаята и познаваше добре Андрю, което беше предимство.

Джини беше запленена от разговора и от елегантния стил, с който двамата си разменяха удари. Беше почти като танц и на този етап беше трудно да се реши кой ще победи. Самата тя залагаше на Андрю, заради Блу. Но монсеньорът също беше много умел във воденето на битки.

— Мисля, че всички трябва да си помислим за пораженията, които ще бъдат нанесени, ако се стигне до процес — сериозно изтъкна монсеньор Каварети. — Ще бъде съсипан животът на мнозина — не само на отец Грем, но и на момчето. Наистина ли ще му помогнете,

ако дадете гласност на историята, дори да е истина, в което аз лично не вярвам? Мисля, че той е едно уплашено момче, което сигурно се е опитало да прелъсти свещеник, после е размислило и се е помъчило да се възползва от случая. Няма да му платим нито цент за лъжите му — заяви Каварети и впи поглед в Андрю, след което погледна към Джини, която беше шокирана от думите му.

— Не става дума за пари — ясно подчерта Андрю. Джини едва не скочи на крака, но се овладя. — Нито за така нареченото прелъстяване на четирийсетгодишен мъж от деветгодишно момче. Хитра теория, монсеньор, но няма да свърши работа. Невинната жертва е моят клиент, а не отец Греъм. И църквата ще плати толкова, колкото реши съдът, заради това, че животът на момчето е бил поруган. И двамата много добре знаем какви са последствията в подобни случаи. Става въпрос за престъпление, монсеньор. Сериозно престъпление, извършено върху дете. Тед Греъм трябва да влезе в затвора, а не да бъде местен в друга енория, където да прави същото. Ако случаят стигне до съда — а той ще стигне, уверявам ви, — светът ще ви гледа и ще се пита защо сте го преместили, вместо да му попречите да малтретира и друго дете. Това е сериозно престъпление срещу клиента ми. Всички вие сте отговорни за него, защото не сте спрели извършителя, а сте го преместили в друг град. Познавате ме достатъчно добре и знаете, че няма да се откажа да търся справедливост, както морална, така и материална, в израз на вашето разкаяние и добра воля.

След тези думи адвокатът и свещеникът се гледаха дълго и мълчаливо, после Андрю стана и даде знак на Джини да направи същото. Тя гледаше изумена Каварети и го видя как свива устни. Не му харесваше позицията на Андрю, нежеланието му да прекрати случая и отказа да бъде сплашен от по-възрастния мъж. Беше се надявал, че срещата ще премине по-добре. Но поне засега Андрю не бе отстъпил от позицията си.

Старият монсеньор се обърна към Джини.

— Горещо ви препоръчвам да поговорите с момчето и да си помислите за животите, които ще унищожи с твърденията си, особено собствения си. Случаят ще стане гаден и ще нарани всички замесени, включително и Блу. Ще преобърнем всеки камък, но няма да оставим нещата така.

Това беше пряка заплаха, но Андрю го прекъсна, преди тя да успее да отговори. Джини не знаеше какво друго да каже, освен че вярва на Блу, който бе жертвата, че техният свещеник е лъжец и извратен и че полицията събира показания и доказателства и от други жертви, за да го докаже. Проблемът щеше да се окаже много сериозен за отец Теди Греъм и църквата, особено когато се разчуе.

— Благодаря за отделеното време, господа — любезно рече Андрю и отново се обърна към Каварети. — За мен беше удоволствие да се видим отново, монсеньор. Приятен ден.

И с тези думи хвана Джини за лакътя и я помъкна към изхода, като ѝ даде знак да не говори. Тръгнаха си сами и излязоха на улицата. Очите му бяха като ледени и гледаше със стоманен поглед, когато заговори отново.

— Коварен дърт дявол. Знаех си, че ще те опита да те сплаши, като заплаши Блу. И няма съмнение, че случаят ще е тежък. Винаги е така, когато се изправяш срещу гигантска институция като Католическата църква. Но доброто и истината са на наша страна, а не на тяхна и те го знаят. И когато започнем да вадим още свидетели с подобни истории като тази на Блу, ще ни умоляват за милост. За тях случаят ще е доста грозен. И ще бъде скъп за всички. Така че ако могат да те сплашат, ще го направят. Още ли си в играта? — Андрю я погледна загрижено, но тя беше много по-корава, отколкото предполагаше той, и бе бясна от чувото.

— Ама че гадна постъпка! — яростно извика тя. — Трябваше да се влачат на колене заради станалото!

— Това е само позъорство. Не могат да се предадат незабавно, трябва да изиграят ролята си. Но накрая ще си платят. Понякога им излиза скъпо. Плащат огромни обезщетения в подобни случаи. Парите няма да променят случилото се, но могат да осигурят на Блу по-добър живот, отколкото би имал без тях, както и известна сигурност за бъдещето му. Това може да е много важно за него. — Единственият начин, по който Андрю можеше да му помогне, бе да убеди църквата да плати голямо обезщетение. И нямаше да спре, докато не го постигне.

— Защо изобщо беше нужна тази среща? Мислех си, че ще обсъдим сериозно какво да правим. А те искаха само да ни тероризират.

Джини беше гневна, но Андрю знаеше, че танцът едва е започнал.

— Те не ме плашат — спокойно рече той. — И се надявам да не са изплашили теб. Искане да видят дали ще зарежем случая, преди да стигне до съд и да се превърне в сериозно главоболие за тях. Анонимността на Блу ще бъде запазена, защото е малолетен. Сега е ред на отец Теди да плати за престъпленията си. Това беше само дрънкане на оръжия. По-нататък ще стане сериозно и те ще действат още по-твърдо, преди да се огънат.

— Мислиш ли, че ще се огънат? — попита тя. Беше разтревожена и същевременно изпитваше облекчение, че не бяха поискали и Блу да присъства на срещата. Но тя нямаше да го доведе, дори да бяха настояли. Ако Блу беше там, Каварети щеше да се опита да го притисне, да го обърка и накрая да го накара да се отметне от твърденията си.

— Наистина нямат избор, ако момчето се придържа към твърденията си.

— Не са твърдения, а истина — разгорещено изтъкна Джини.

— Точно затова съм тук — отбеляза Андрю. — Не позволявай да надделеят толкова рано. Очаква ни дълъг път. Което ми напомня нещо — щом станеш настойница, искам да го заведеш на психотерапевта, чието име ти дадох. Трябва ми докторска оценка на психическото му състояние и размерите на психологическите поражения. — Андрю беше поискал да я направят временна настойница преди изслушването и не виждаше причина тя да не го получи.

— Хипноза ли ще използва, или само ще разговаря с него? — притесни се Джини.

— В зависимост от преценката ѝ. Може да прибегне до хипноза, ако заподозре, че е бил изнасилен и не го помни, но показанията под хипноза са много общи и несигурни, някои съдии не ги приемат. Предпочитам да разчитам на оценката ѝ и за онова, което казва самият Блу.

Джини кимна — трябваше само да предупреди Блу какво ще стане на срещата с психотерапевта. Вече му беше съобщила, че вероятно ще се наложи да го прегледат, и той не възрази. Беше открит като отворена книга.

— Е, опитай се да си намериш някакво по-приятно занимание през остатъка от деня — посъветва я Андрю, преди да се разделят на ъгъла. Нищо от случилото се на срещата не го беше изненадало, но Джини беше разстроена и потресена.

Андрю го очакваше натоварен следобед. Имаше среща с нов клиент по подобен въпрос, макар че в този случай момчето бе изнасилено и оттогава имаше психични отклонения, току-що беше освободено от психиатрия след опит за самоубийство. Беше виждал много по-лоши случаи от този на Блу, но неговият бе също толкова важен и Андрю го приемаше много сериозно, както и всички останали. Бяха наранени крехки млади същества, които можеха да останат завинаги с провален живот по очевиден или не толкова доловим начин. Той искаше жертвите да получат възмездие, като вкара всички извършители в затвора.

Усмихна се на Джини. Искаше му се да можеше да направи нещата по-лесни за нея и Блу.

— Ако нямаш нищо против, подпиши разрешителното за терапевта, за да мога да обсъдя случая с нея. Ще поддържахме връзка. Чакам да науча от Джейн Сандърс кога ще бъде изслушването пред заседателите. Съдейки по онова, което ми каза вчера, от отдела май са почти готови да повдигнат обвинение, а след това ще бъдем доста заети.

Джини кимна. Андрю беше много ефективен и държеше на детайлите, както и изключително опитен в схватката със стари свещеници. Беше силно впечатлена от представянето му на срещата. Той бе класическата желязна ръка в кадифена ръкавица и се оказа доста по-корав, отколкото си мислеше тя. И по някакъв начин това, че е бил свещеник, помагаше. Беше като таен агент, преминал на противниковата страна, познаваше всички задкулисни игри на църквата. Андрю о'Конър не беше мърляч. Джини бе заинтригувана и от убеждението на стария монсеньор, че Андрю ще се върне — още повече че той го познаваше отлично.

— Ще ти се обадя — обеща той. — Много поздрави на Блу.

Махна ѝ с ръка и се качи на едно такси, а Джини взе метрото.

Блу я попита за срещата веднага щом тя влезе в апартамента.

— Какво казаха? — Изглеждаше загрижен. Лежеше на канапето пред телевизора, още беше блед след операцията.

— Нищо особено — отвърна тя. Не искаше да го тревожи. Но и беше честна. Като се замислеше, срещата премина предимно във фучене и завоалирани заплахи, както и няколко елегантни парирания и атаки от страна на Андрю. Стилът му ѝ харесваше.

— В общи линии, искаха да разберат дали намеренията ни са сериозни. Андрю ги увери, че е така, но с много повече думи. Позаплаши ги малко, след което си тръгнахме. — Обобщението ѝ бе сбито, без увъртанията и шантажите на другата страна. — Оказа се, че познава монсеньора, което ни беше от полза. Мисля, че след срещата църквата ще погледне по-сериозно на случая. Май се надявах, че ще се откажем преди да се стигне до съд, но ние няма да се откажем.

Преоблече се в джинси, тениска и сандали и се почувства по-удобно. После се обади на психотерапевта, препоръчан от Андрю. Уговориха час за следващата седмица.

Андрю се обади вечерта да се поинтересува как е Блу. На Джини ѝ се стори, че е уморен, и той призна, че е имал дълъг ден.

— Как е пациентът? — дружески попита Андрю.

— Май започва да не го свърта на едно място. Иска утре да иде на плаж. Макар според мен да е по-добре да изчакаме още няколко дни.

— Какво ще кажете да донеса нещо за вечеря утре? — предложи той и на Джини ѝ стана много приятно.

— Отчаяно му се яде „Биг Мак“ — засмя се тя.

— Мисля, че ще можем да измислим и нещо по-добро. Живеем близо до „Забар“. Утре след работа ще ви устроим пикник — обеща той. — И не забравяйте за мача на „Янките“. — Тогава щеше да е рожденият ден на Блу. Джини се запита дали той се отнася с такова внимание към всичките си клиенти. Или Блу му беше слабост? — Ще се видим утре вечер — сбогува се Андрю.

Джини съобщи на Блу, че Андрю ще дойде за вечеря утре вечер.

— Той те харесва — с лукава усмивка рече Блу.

— Харесва теб — поправи го тя.

Следващата вечер Андрю се появи в апартамента с цветя за нея и разкошна вечеря. Имаше няколко вида паста, печено пиле, салати, различни френски сирена, бутилка отлично френско вино за него и Джини и цяла планина десерти. Тримата наредиха всичко на масата и си прекараха великолепно. Андрю и Блу бърбеха за бейзбол и музика, а

след като момчето си легна, с Джини разговаряха за пътуванията ѝ, а той ѝ разказа колко много обича Рим.

— Това е най-романтичният град на света — с носталгия въздъхна той. Коментарът изглеждаше странен за бивш свещеник, той се усети и се ухили. — Дадох си сметка за това, след като напуснах църквата. Много ми се иска да се върна отново там някой ден. Пребиваването ми във Ватикана беше много вълнуващо, макар че работех по петнайсет часа на ден. След като приключвах, обичах да си правя дълги разходки. Прелестен град. Някой ден трябва да отидете с Блу. — Отнасяше се с нея повече като с приятел, отколкото като с жена, и на нея ѝ беше приятно да споделя с него тревогите и надеждите си за Блу.

— Има много места, на които бих искала да отида с него, извън страните, в които работя. Може догодина да намеря малко свободно време и да посетим Европа.

— Струва ми се, че си го заслужила.

— Мислех да го заведа някъде за няколко дни, преди да започне училище.

— Разходете се до Мейн. Прекарвах летните си ваканции там като малък. — И тогава се сети нещо и лицето му грейна. — Обичаш ли да плаваш?

— Не съм го правила от години. Преди обожавах.

— Имам една нелепо малка платноходка на Челси Пиърс. Моята гордост и радост. Излизам с нея през уикендите, когато не съм затрупан с работа. Може да вземем Блу някоя събота или неделя. — Подобно на Джини, той искаше да се отдаде на някои радости на живота и тя си помисли, че звучи забавно.

Побъбриха известно време за неговите лета в Мейн и нейните в Калифорния, докато довършваха виното. Беше приятна, отпускаща, семейна вечер и тя му благодари за превъзходната храна. Преди да си тръгне, той обеща да ѝ се обади за плаването с лодката.

На следващия ден Джини се чу с Елън Уорбърг от SOS/ЧП, която ѝ каза, че имали назначение в Индия и обмисляли да пратят нея. Ставаше въпрос за приют за момичета, използвани като секс робини. Хуманитарните работници ги спасяваха или откупуваха една по една. В лагера имало над сто момичета и работата се стори интересна на Джини, но точно сега тук ставаха твърде важни за нея неща.

— Кога искаш да замина? — разтревожено попита тя.

— Основният ни работник, който ръководи лагера, трябва да се върне в Щатите на десети септември, така че можем да те пратим най-късно около пети септември, за да може да те запознае с положението, преди да си тръгне. Поне този път работата ще е полека и няма да стрелят по теб.

Но точно на тази дата беше първият учебен ден на Блу в „Ла Гуардия Артс“, само след три седмици. Джини не искаше той да бъде в приюта в толкова вълнуващ момент. Желаше да е до него и да го подкрепя, но не знаеше дали шефката ѝ във фондацията ще я разбере. Елън нямаше деца и никога не се беше омъжвала, загрижеността ѝ за децата беше по-скоро политическа и много по-мощна, отколкото тревогите за един тийнейджър на първия му учебен ден. Джини премисли бързо това, преди да заговори.

— Никога досега не съм го правила, но честно казано, не мога да замина точно тогава. В момента тук се случват много неща — каза тя, като си мислеше за изслушването в съда, вероятното призоваване на отец Теди веднага след това, новото училище на Блу и продължаващото разследване и издирване на допълнителни жертви. Не виждаше как може да замине за Индия в началото на септември и да не бъде до Блу през първите му дни в новото училище и приближаващия съдебен процес.

— Кога според теб можеш да заминеш? — напрегнато попита Елън. Трябваше бързо да попълни мястото, но също така знаеше, че Джини бе приемала без оплаквания всяко назначение, независимо колко трудно е то, в продължение на повече от три години. Имаше пълното право да пропусне едно.

— Предпочитам да съм тук през септември, ако можеш да го уредиш. Готова съм да замина, където кажеш на първи октомври или някъде там. — Така щеше да има месец и половина у дома, което ѝ се струваше достатъчно, за да тръгне всичко и Блу да се настани. После можеше да замине с чиста съвест.

— Може да се получи. Ще изпратим друг в Индия. Имам предвид един човек. Тя не е опитна като теб, но проявява желание за работа и мисля, че ще се справи добре. Ще те пратим някъде другаде през октомври, Джини. Не мога да обещаая къде и ако заминеш на

първи, ще те върнем някъде около Коледа или малко по-късно, което означава три месеца на терен.

Сърцето на Джини се сви, когато я чу. Скоро щеше да стане настойница на Блу, имаше отговорности към него и връщането ѝ „малко след Коледа“ щеше да е ужасен удар за момчето. Не искаше да го оставя да посреща Коледа в приют за младежи, а тя да е в някой бежански лагер на другия край на света, без да може дори да му се обади. Животът ѝ с всеки ден ставаше все по-сложен, особено покрай делото срещу църквата, което тепърва щеше да се разгори драматично.

— Ще се получи — бодро рече Елън. — Приятно прекарване у дома. — Тя си мислеше, че Джини си почива и ходи на концерти и по музеи. Нямаше никаква представа, че е взела бездомен тийнейджър под крилото си преди близо осем месеца.

Джини още си мислеше за това, когато ѝ се обади Андрю да я уведоми, че е избрал деня през другата седмица, когато ще представи случая пред съдебните заседатели. Появила се и нова жертва от Чикаго — още едно момче, изпълняващо ролята на църковен прислужник. Андрю си представяше как ще реагира Каварети. Нещата никак не вървяха добре за църквата. Забеляза обаче, че Джини като че ли е разсеяна — почти не реагира на новината, че са открили още една жертва на отец Теди в „Сейнт Ан“.

— Станало ли е нещо? — попита я той. Обикновено тя беше много по-ангажирана, когато ѝ съобщаваше новини за делото. А сега мислите ѝ сякаш бяха другаде.

— Току-що имах разговор с фондацията. Искаха да ме пратят в Индия след две седмици, но времето не е подходящо да оставя Блу, така че се съгласиха да ме оставят у дома през септември, стига да замина на първи октомври. Но сигурно няма да мога да се върна за Коледа. Размяна, но винаги има някакво „но“.

Андрю не го изрече на глас, но не виждаше как тя ще успее да съчетава работа като нейната с грижите за Блу, особено ако заминава за месеци и отсъства през три четвърти от годината.

Джини също си даваше сметка за това и то ѝ създаваше значително напрежение. Работата беше важна за нея, но същото се отнасяше и за Блу, а той имаше нужда от присъствието ѝ.

— Всичко беше доста лесно, когато нямах никого в живота си.

— Именно затова съм сам — подхвърли той и се разсмя, опитвайки се да намали напрежението. — За да мога да замина за Индия или Афганистан, когато ми хрумне. — Андрю нямаше представа как успява да се справи тя и как понася напрежението за толкова дълги периоди, със или без Блу. Делата ѝ бяха достойни за възхищение. Приличаше му едва ли не на светица, но понякога бе безразсъдна. Джини като че ли нямаше нищо против опасностите и неудобствата — поне досега.

— Сложи и Сирия в списъка. Както и да е, ще видя как ще се развият нещата и къде ще ме пратят после. Поне ще си бъда у дома за известно време.

— Мисля, че е добра идея да останеш тук поне до повдигането на обвинението и подаването на гражданския иск. — Андрю все още не бързаше да го подава, имаше много предварителна работа за вършене. — Не знаем какво ще стигне до пресата и колко упорито ще се съпротивлява църквата. Могат като нищо да метнат няколко бомби. — Беше обещал да запази анонимността на Блу и тя бе гарантирана от закона, защото е малолетен, но нямаше как да знае какво ще каже църквата за Джини и по каква причина е замесена.

Андрю се тревожеше, че с развитието на случая архиепископията няма да играе почтено. Най-добре щеше да е тя да си бъде у дома, за да подкрепя Блу. Много добре си представяше под какво напрежение ще е с работата, която изискваше да отсъства през повечето време, при това почти без възможност за поддържане на някакви комуникации. В начина ѝ на живот нямаше място за тийнейджър или за някакви връзки, което досега бе идеално за нея.

— Как мислиш да я караш в дългосрочен план? — попита я той.

Самата Джини също си задаваше този въпрос. Ако Блу останеше с нея, трябваше да направи някои трудни избори.

— Изобщо не съм мислила за това все още — отговори тя. — Просто се опитвам да изкарам до края на септември и следващото си назначение, после ще решавам. Досега през последните няколко години работата ми беше да държа поднос с кървави парцали в някоя операциона, без да припадам, да се катеря по планини и да внимавам да не бъда застреляна от някой снайперист. Никой не разчиташе на мен у дома, нито му пукаше къде съм, като изключим тревогите на сестра ми понякога, но тя си има собствен живот и семейство, за което да

мисли. А ето че изведнъж ми се струват куп неща за вършене у дома. Изобщо не го очаквах. — Дори не й беше хрумвало подобно нещо, когато беше пунала Блу да пренощува на канапето й по Коледа преди осем месеца.

— Явно животът просто е устроен така. Точно когато си мислиш, че всичко е нагласено идеално, някой киха или Господ духва и цялата кула от карти се сгромолясва. — Точно това й се беше случило преди близо четири години, когато с Марк и Крис си тръгнаха от партито в нощта преди Бъдни вечер. А сега беше създала живот, който най-сетне й пасваше, но се озоваваше в същото положение — всичко се разпиляваше и трябваше да го нарежда отново. Но ако питаха нея, Блу беше проблем, който си заслужава да се потрудиш. Просто трябваше да реши как да се справи. Не искаше да се отказва от нищо засега, нито от работата, която обичаше, нито от него. Пък и вече беше поангажирана с Блу като негова настойница. За нея това бе много повече от чиста формалност.

— Каж ми дали мога да помогна с нещо. Ако си съгласна, мога да го наглеждам, докато те няма, и да го посещавам в приюта. — Но и двамата си даваха сметка, че това не е достатъчно. Блу имаше нужда от домашния живот, който никога не бе имал, преди да се появи тя, а Джини знаеше, че грижите за дете не са почасова работа.

— Май ще трябва да го измисля в движение.

Андрю си помисли, че няма да е зле Джини да намали рисковете, на които се излага, но тя явно бе отдадена на работата си. Колкото и време да отделяше на Блу, то беше от полза за момчето.

— Между другото, този уикенд нямам работа — подхвърли той, сякаш се беше сетил току-що. — В неделя мога да ви изведа с лодката.

Идеята й се стори чудесна. Запита се дали на Блу няма да му прилошее от вълнението и осъзна, че сигурно никога не е имал възможност да разбере дали е предразположен към морска болест.

На вечеря Джини му съобщи за поканата на Андрю и Блу прие с въодушевление. В събота щяха да ходят на мач на „Янките“, а в неделя щяха да излязат в морето. Обсъдиха плановете за уикенда и после тя му каза, че съдебното заседание е насрочено, че е говорила с фондацията и ще остане тук още шест седмици. Това зарадва Блу още повече и облекчението в очите му я разчувства.

— Страхувах се, че няма да си тук, когато започна училище — тихо рече той.

— Аз също. Не бих могла да замина преди това — също тъй тихо отвърна тя, усещайки тежестта на отговорността за него върху себе си.

— Искан ми се да не те пращаха за толкова дълго — тъжно отбеляза Блу. — Липсваш ми, когато те няма — призна и Джини кимна.

— И ти на мен. Може би ще започнат да ми дават по-кратки назначения. — Но тя знаеше, че това не беше характерно за работата ѝ, а едно от предимствата ѝ във фондацията бе, че досега бе напълно необвързана. И изведнъж се почувства виновна, че трябва да го оставя за месеци в приюта. Животът ѝ се променяше бързо.

Вечерта на рождения му ден, когато отидоха на мач на „Янките“ с Андрю, беше една от върховете точки в живота на Блу. Андрю ги взе със своя „Рейндж Роувър“, който караше през уикендите, а момчето бърбеше възбудено по пътя към стадиона, нахлупил шапка на отбора. Андрю беше замислил серия изненади за него. Изведе го на полето преди началото на играта и го запозна с няколко известни играчи, които го поздравиха за рождения ден и му подписаха две топки. Блу ги даде на Джини да ги прибере в чантата си и я помоли да ги пази с цената на живота си. Андрю купи хотдог за всички и точно преди да започне играта, на таблото се изписа „Честит рожден ден, Блу“. Джини едва не се разплака, а Блу извика възторжено. Усмивката не слизаше от лицето му. Джини и Андрю се спогледаха над главата му и когато седнаха, тя и Блу му благодариха.

Самият мач също беше вълнуващ. Играта беше оспорвана до дванайсетия ининг, когато „Янките“ превзеха всички бази и Блу заподскача от радост. Името му се изписа отново на таблото, когато си тръгнаха. Всяко момче можеше да си мечтае за такъв рожден ден. Джини също се забавлява много. Андрю дойде с тях в апартамента за тортата, която Джини бе приготвила.

— Никога не съм имал такъв рожден ден — сериозно рече Блу, след като духна свещите и ги погледна.

— Вие сте най-добрите ми приятели. — После се сети за топките в чантата на Джини, извади ги и с гордост ги постави на лавицата в стаята си при другите, с които се беше сдобил миналия път.

— Подари му невероятен рожден ден — благодари Джини на Андрю, докато му поднасяше парче торта.

— Хубаво е, че можем да го направим толкова щастлив — с кротка усмивка отвърна Андрю. — И никак не е трудно.

Блу влезе в кухнята и седна да си изяде тортата. Вечерта беше наистина идеална.

— Никога досега не съм имал торта за рождения ден — замислено отбеляза той, докато приключваше второто си парче и двамата възрастни останаха зашеметени. Думите му им показваше какъв живот е водил досега. Напълно различен от Джини и Андрю, които бяха израснали в стабилни и традиционни семейства.

Андрю сподели, че имал двама по-големи братя, с които не беше в добри отношения. Единият работел в адвокатска кантора в Бостън, а другият преподавал в колеж във Върмонт. И двамата били на мнение, че е изгубил ума си, за да стане свещеник.

— Имам племенник на твоите години — каза с усмивка той на Блу. — Иска да играе футбол в гимназията и майка му направо полудява.

Усмихна се на Джини и двамата осъзнаха едновременно, че имат племенници, но не и свои деца. А след като приключиха с тортата и седнаха в дневната, Андрю погледна снимките на Марк и Крис.

— Бил е прекрасно момченце — нежно каза той на Джини. Тя кимна и известно време остана безмълвна. Още ѝ беше трудно понякога. Андрю разбра и заговори с Блу за мача. Двамата бяха съгласни, че „Янките“ играха майсторски и Андрю обеща да го заведе и на световното първенство, ако стигнат до него. Джини пък осъзна, че по време на световното няма да е тук. Стана ѝ тежко, че ще пропусне неща, които са важни за Блу. Но работата я зовеше и тя трябваше да я свърши.

На тръгване Андрю отново честити на Блу рождения му ден и им напомни, че ще се видят сутринта на Челси Пиърс.

Оказа се още един паметен ден за Блу. Андрю му показва как се управлява прекрасната му малка платноходка. Беше стара дървена лодка, която бе реставрирал сам. Джини опъваше въжетата, докато излизаха от пристанището във великолепния слънчев августовски ден с идеален бриз. После му помогна с платната, а Андрю нареждаше на Блу какво да прави. Момчето бързо схвана основните правила. Носеха

се известно време по вълните, после влязоха в малък залив и Андрю хвърли котвата. Обядваха и легнаха да се попекат на палубата. Лодката беше чудесна за тримата.

— Обикновено излизам сам — каза Андрю на Джини, докато наблюдаваха Блу на носа. Тя го погледна и си помисли, че е самотник, каквито често бяха моряците. — Хубаво е да имам хора на борда — усмихна се той. — Миналото лято плавах до Мейн. Семейството ми още има къща там. Опитвам се да прекарвам в нея по една-две седмици в годината с децата на братята ми. Аз съм шантавият чичо, който е бил свещеник. — Каза го с усмивка. Нямахше нищо против да е различен или сам, също като Джини — преди да срещне Блу.

— Мисля, че ми харесва да съм малко шантава — ухили се тя. — Сестра ми също ме мисли за такава. Вече наистина не съм сигурна какво е нормално.

Преди нормално беше да е омъжена и да има дете, а сега — да скита по света като изгубена душа и да живее в бежански лагери. А за него — да помага на момчета, станали жертва на свещеници. Нормален беше животът, който водеха, напълно различен от онзи, който бяха очаквали и планирали. Нормално бе да се наслаждават на добрите моменти, когато се случваха — като деня, който прекараха заедно на лодката. И в края му Андрю вече беше превърнал Блу в истински моряк. Върнаха се с платна почти до Челси Пиърс, след което Андрю включи мотора, за да влязат в пристанището, където Джини и Блу му помогнаха да я привърже към дока. Измиха лодката заедно и всички бяха единодушни, че са прекарали страхотен ден. Бяха си починали и разговаряли, и след като Андрю ги откара до дома, Джини и Блу му благодариха от сърце за чудесното изживяване. Тя го покани да се качи да хапне нещо, но той каза, че има работа; незнайно защо, но Джини остана с впечатление, че използва работата си, за да стои на известно разстояние от света. Тя бе нещо, зад което можеше да се скрие, също както по времето, когато е бил свещеник.

— Искане ми се да имахме лодка — възкликна Блу с блеснали очи, докато се качваха с асансьора. Джини се разсмя.

— Не прекалявай с желанията, Блу Уилямс — подразни го тя и предизвика усмивката му.

— Един ден ще стана прочут композитор, ще спечеля много пари и ще ти купя лодка — зарече се той, докато влизаше след нея в

апартамента.

Джини го погледна и си помисли, че може и да го направи. Възможностите бяха безкрайни. Вече нищо не бе непостижимо за него.

Блу не беше особено ентузиазиран от идеята да посещава терапевт, но се съгласи, защото знаеше, че е важно за делото. Двамата с Джини останаха приятно изненадани, когато се срещнаха с нея в понеделник след излета с лодката. Името ѝ бе Саша Халович, дребна съсухрена жена, която спокойно можеше да е баба на Джини. Личеше ѝ, че е много мъдра. Тя прекара насаме с момчето два часа в кабинета си, след което поговори с Джини с разрешението на Блу. Мнението ѝ бе, че не се е случило нищо повече от онова, което е разказал, но и то определено е травмирало психиката му, макар според нея да го превъзмогвал добре, до голяма степен благодарение на Джини. Халович намираще Блу за стабилно и здраво момче, преживяло немалко трудности, но справящо се забележително. Каза, че няма нужда от хипноза, че ще напише доклад и е готова да свидетелства в съда. Добави също, че няма да е зле да го вижда от време на време, за да му помогне да преживее следващите месеци, и Джини се съгласи.

Андрю се обади да обсъди това с Джини, тъй като тя бе подписала разрешението на Халович да говори с Блу.

— Изглежда, момчето е в доста добра форма благодарение на теб. — Отдаваше заслугите изцяло на нея, но Джини скромно ги отклони.

— Благодарение на себе си и с малко помощ от приятелите — поправи го тя. — Наистина е чудесно хлапе. Имам пълна вяра в него. На хиляда процента.

— Точно така трябва. Ако повечето родители бяха като теб, светът щеше да е пълен с по-добри хора.

— Искам само Блу да има изумителен живот — твърдо заяви тя. — И мисля, че ще се случи.

Фактът, че беше направила всичко, за да го вкара в „Ла Гуардия Артс“, беше истинско чудо за Андрю. Джини беше от хората, които променят живота на другите — не само в Сирия и Афганистан с хуманитарната си работа, но и у дома, всеки ден. Доказателство за това

бе делото, върху което той работеше. Психоложката също беше останала силно впечатлена. Бе казала на Андрю, че Джини е точно човекът, от който е имал нужда Блу, и е било истинско чудо, че са се намерили един друг. Андрю напълно споделяше мнението ѝ. След като поговориха, Джини отново му благодари за чудесния излет с лодката и мача на „Янките“.

Следващата голяма стъпка дойде, когато полицията предостави всички доказателства на съдебните заседатели, а те никак не бяха малко — показания на други жертви и техните семейства, както и на свидетели, които след малко припомняне се сецяха, че са забелязали подозрителни неща. Това бяха разкази на разярени родители и травмирани деца. „Отец Теди“ беше изнасилвал по-големите, които били негови прислужници, принуждавал към орален секс по-малките като Блу и опипвал много деца, като ги обвинявал, че са го изкушили, и ги заплашвал да ги прати в затвора и дори да ги нарани физически, ако кажат на някого, поради което към чувството за вина добавяше и бремето на тайната. Четенето на материалите беше мъчително. Когато случаят стигна до заседателите, бяха известни единайсет жертви от Ню Йорк и шест от Чикаго. Нюйоркската полиция беше уведомила колегите си в Чикаго, които също водеха разследване. Андрю и Джейн Сандърс бяха сигурни, че ще се появят и още пострадали от свещеника.

В рязък контраст с трагедията на жертвите бе възмущението на енорияшите, които продължаваха да вярват в любимия си свещеник и настояваха, че момчетата лъжат. Андрю така и не можеше да разбере защо хората упорито продължават да са лоялни към някого и да го смятат за чудесен човек въпреки неоспоримите доказателства за обратното. Но тяхната обич към отец Теди бе безусловна и те твърдо вярваха в чистотата на църквата. Напълно забравяха, че подобно на всяка организация, църквата е съставена от индивиди и че навсякъде, във всяка област има отвратителни хора. Тед Греъм беше един от тях. Второто голямо престъпление бе потушването от страна на архиепископията. То вече бе несъмнено, макар че тепърва предстоеше да се докаже. Но двама млади свещеници от „Сейнт Франсис“ в Ню Йорк се престашиха да говорят и разказаха, че са чули и видели лоши неща, и докладвали за Тед Греъм на един монсеньор в

архиепископията, но никой не си мръднал пръста, за да го махне от поста му. А когато двамата докладвали втори път, били наказани.

Шест седмици по-късно Греъм бил преместен в Чикаго, за да прави каквото си иска там. Един от младите свещеници вече беше напуснал църквата, потресен от случая, а другият обмисляше да напусне, но още не беше решил. В разговора с Джейн Сандърс той споделил, че напълно изгубил илюзиите си за църквата и бил почти сигурен, че ще се махне. Най-голямата му мечта преди била да стане свещеник, ала вече не искал. Въпреки че баба му останала с разбито сърце и много разочарована. Тя силно почитала традициите и двама от собствените ѝ синове били свещеници.

Прочитането на доклада на детектив Сандърс пред съдебните заседатели разкри колко много деца са били засегнати от подлостта на Тед Греъм. Той ги бе наранил, може би непоправимо, нанасяйки физически увреждания на онези, с които е блудствал на такава млада възраст, бе съсипал родители, разбил семейства, развенчал илюзиите и обезверил колегите си, изложил на опасност началниците си, които се бяха опитали да го защитят и сега щяха да отговарят за това. Един млад монсеньор разговарял с него, преди да бъде преместен в Чикаго и когато го попитал дали твърденията и подозренията са верни, отец Теди отрекъл и дал пространно и достоверно изглеждащо обяснение, според което хората му завиждали. Представил се за жертва, докато истината била точно обратната. Монсеньорът, когото излъгал, сега щеше сериозно да загази заради местенето му в Чикаго и да плати за наивността си.

Но неговите началници знаели какво правят, когато потулили проблема и се опитали да го решат географски, като го пробутат на други невинни. Това бе трагедия за всички замесени, дори за самия Тед Греъм, макар той да отричаше и да твърдеше, че е мъченик на вярата.

Журито обсъди случая и гласува да подведе отец Теди под отговорност. Никой не се съмняваше, че е виновен, както и че църквата е скрила онова, което е знаела за престъпленията му.

Няколко дни след гласуването на журито отец Тед Греъм бе екстрадиран в Ню Йорк, за да му бъде повдигнато обвинение. Чикагският съд също щеше да повдигне обвинение по-късно. Той долетя от Чикаго с двама заместник-шерифи, яви се във Върховния съд на Ню Йорк с адвоката си и двама свещеници и пледира невинен по

единайсет случая на сексуално посегателство. Беше му наложен арест и гаранция в размер на един милион долара, след което бе отведен с белезници от заместник-шерифите. Той им говореше любезно, изглеждаше напълно спокоен, не показваше нито страх, нито вина. Джини не беше отишла на заседанието, но Андрю присъстваше и го следеше внимателно, за да може да ѝ разкаже по-късно. Тя остана отвратена, когато чу какво представление изнесъл Тед в залата. Беше решил да играе докрай ролята на страхотен човек и християнски мъченик.

— Какво следва сега? — попита тя Андрю. — Ще седи в затвора до процеса ли?

— Малко вероятно — цинично отвърна той. — Църквата тихомълком ще плати гаранцията след ден-два, когато шумът утихне. Адвокатът му поиска да бъде пуснат на негова отговорност, като настоя, че няма опасност да избяга, но съдията отказа. Ще трябва да платят сто хиляди долара за пускането му и да гарантират останалата сума. Църквата е добра в тези неща, така че ще го измъкнат. А после ще трябва да повторят същото и в Чикаго, когато бъде обвинен и там.

Поредицата от събития бе необичайна — Блу беше намерил куража да проговори, Джини му беше повярвала, бяха се обърнали към подходящите власти и Андрю бе поел случая им. И нещата изобщо не свършваха с това. През следващите месеци щеше да има още разследвания и внимателно подготвяне на делото, а процесът щеше да се състои след около година, освен ако Грeъм не се признае за виновен преди това и спести на щата разходите по осъждането му. А след това трябваше да се изправи пред съда в Илинойс. Нямахше обаче съмнение, че ще влезе в затвора, а Блу, Джини и Андрю знаеха, че мястото му е точно там.

Покрай всичко около случая Джини така и не успя да организира ваканция за себе си и Блу, но един ден все пак отидоха на плаж на Лонг Айленд, както и на концерт в парка. Андрю пък ги заведе на първия за Блу мюзикъл на Бродуей. Гледаха „Фантомът от операта“ и на момчето много му хареса. През уикенда отново излязоха с лодката.

Нещата постепенно започнаха да се успокояват и Блу тръгна на училище след Деня на труда. Джини го заведе първия път, както бе обещала, и го изпрати до входа на Амстердам Авеню, но не влезе с него. Нататък трябваше да се справи сам като първокурсник в

гимназията и евентуално да започне кариера като музикант. Спомни си за първия ден на Крис в детската градина и плака в метрото през целия път до дома си. Изпита желание да се обади на Андрю, но не искаше да го натоварва със съзливите си истории, пък и знаеше, че той е зает. Но Блу се бе превърнал в силна връзка между двамата.

Чувстваше се странно да се върне в апартамента, след като остави Блу в училището. Беки ѝ звънна за първи път от седмици и Джини ѝ съобщи, че днес е първият учебен ден на Блу в гимназията.

— Не мога да повярвам, че го направи за него — възкликна Беки, този път с възхищение и не така критично, както обикновено. Собствените ѝ деца бяха тръгнали на училище преди седмица и тя сподели, че ѝ е приятно да има отново време за себе си. Беше преживяла дълго лято — децата си бяха у дома три месеца, а баща ѝ умираше. Джини спомена и за обвинението и че вече има седемнайсет известни жертви на перверзния свещеник, включително Блу.

Беки я изслуша и се шокира.

— Трудно ми е да си представя, че свещеник е способен на подобни неща, макар да съм чела. Мислиш ли, че ще се признае за виновен? — Внезапно прояви по-голям интерес към делото, макар че преди не беше повярвала нито на Блу, нито на сестра си. Ала сега други също го обвиняваха и твърденията им изглеждаха достоверни. Поговориха още няколко минути, след което всяка се зае с делата си.

Кевин Калахан също ѝ се обади през седмицата. Беше чел за обвинения срещу свещеник за сексуални престъпления в Ню Йорк и бе предположил, че е по онзи случай на Джини, когато го беше потърсила за съвет преди няколко месеца.

— За същия тип ли става дума? — Беше любопитен да научи, а и от доста време не се бяха чували.

— Точно за него. Има още шестнайсет жертви и сигурно ще се появят още, преди всичко да приключи.

— Как се справя момчето ти? — Възхищаваше ѝ се, че се е застъпила за Блу и му е повярвала, когато никой друг не е обърнал внимание на думите му.

— Изумително добре — каза тя, горда с Блу. Той бе източник на постоянна радост за нея. Разказа на Кевин, че е започнал да учи музика в специална гимназия. Първият му рецитал щеше да е през декември.

Радваше се, че Блу ще има една година спокойствие, преди да започне процесът срещу отец Теди. Нужно му беше време, за да се възстанови.

— А ти? Кога отново хващаш пътя? — попита я Кевин.

— През октомври — отвърна тя, изпълнена е чувство за вина. — Чакам следващото си назначение.

Той отбеляза, че е невероятна и в работата си. Съжаляваше, че не ѝ остава повече време за старите приятели, връзки или романтика, но не виждаше как би могло да е иначе с всичко, с което се занимаваше, а сега и с Блу и процеса. Беше затрупана с работа. Тя му обеща, че ще му се обади, преди да замине.

Септември се изнизваше спокойно. Блу ходеше на училище, Джини се грижеше за домакинството, четеше докладите на Държавния департамент и чакаше вести за новото си назначение, които можеха да пристигнат всеки момент. Успяха отново да поканят Андрю на вечеря, Блу му разказа за училището и му показа задачите си, които силно впечатлиха адвоката. Блу композираше музика и беше много развълнуван, че учи в гимназията. Буквално беше разцъфнал там.

След като момчето отиде да гледа телевизия в стаята си след вечеря, Андрю и Джини седнаха да поговорят. Почти нямаха време за това напоследък. Андрю се оплака, че е затрупан с нови дела. Добави също, че ще има важна среща с архиепископията през октомври, на която да обсъдят възможно споразумение за Блу и да избегнат гражданския иск. И ако се стигне до споразумение, Тед Греъм щеше да се признае за виновен по обвиненията за сексуални престъпления. Монсеньорите, епископите и архиепископите започваха да разбират, че няма начин да се измъкнат, и искаха да разберат от Андрю за каква сума смята да предяви иск. Все още не се бяха съгласили с каквото и да било, но това бе първият знак за раздвижване от страна на духовниците, явно и те искаха да оставят проблема зад гърба си. В добавка им предстоеше да преговарят и с другите жертви.

— Мисля, че трябва да присъстваш — изтъкна Андрю и Джини го погледна с изпълнени с паника очи.

— Не мога... заминавам преди това. Още не зная кога, но се съгласих да замина на първи октомври. Как мога да присъствам на срещата?

— Не знам. Е, щом не можеш, значи не можеш. — Изглеждаше разочарован, но я разбираше. — Щеше да е много по-въздействащо,

ако можеше да говориш от негово име. И свидетелството ти ще има повече тежест от думата на родител, защото ти си се появила наскоро в живота му и все още си донякъде обективна. Щом не можеш да присъстваш, аз ще поема нещата, но ако съществува някаква възможност да останеш тук, най-добре е да дойдеш.

Никога досега не я беше притискал и всичко, което казваше, беше важно за нея, но тя не можеше отново да отложи датата на заминаването си. Имаше задължения и към SOS/ЧП.

През нощта лежеше измъчена в леглото и мислеше за срещата през октомври, на която Андрю настояваше да присъства. Ала просто не виждаше как може да го направи.

Два дни по-късно ѝ се обади Елън и съобщи, че фондацията има ново назначение за нея. Пак я пращаха в Индия, но в друга част на страната. Условиата щели да бъдат малко по-тежки. Предстоеше да работи в бежански лагер в Тамил Наду, в Югоизточна Индия. И трябваше да замине след десет дни, в началото на октомври, както беше обещала.

Джини три дни мислеше само за това и накрая не издържа и отиде до офиса да говори лично с Елън. Винаги изникваше нещо ново, все във връзка с Блу, но тя се радваше, че го има в живота си. Не знаеше какво да прави, но не можеше да замине преди срещата през октомври. Не искаше да навреди на делото на Блу срещу отец Теди, а Андрю смяташе, че ще се получи точно това, ако я няма. Беше обсъдила въпроса отново с него и той бе пределно ясен. Заяви ѝ, че тя трябва да присъства, ако може да го направи.

Седна с тежка въздишка срещу Елън.

— Изглеждаш изтормозена — отбеляза Елън, докато ѝ подаваше папката с информация, с която трябваше да се запознае преди назначението.

— Направо да не повярваш колко напрегнато може да бъде у дома. Много по-просто е да се тревожиш само за дизентерията и снайперистите.

Елън се разсмя. Понякога и тя се чувстваше по същия начин. Години наред беше работила на терен като Джини и назначенията още ѝ липсваха. Но тя имаше здравни проблеми от болестите в лагерите и лошите медицински грижи и накрая беше решила, че е време да работи

в офиса, а не на място. Смяташе, че Джини има още години пред себе си, преди да вземе подобно решение.

— Вълнуваш ли се, че заминаваш отново? — попита я с топла усмивка и Джини едва не избухна в сълзи. Не беше развълнувана, а смазана от невъзможността да вземе решение. Но дълбоко в сърцето си знаеше, че няма избор. Трябваше да остане с Блу. Той никога нямаше да го изрече, но тя бе наясно колко много ще означава това за него. Може би трябваше да направи тази жертва.

— Изобщо не знам как да ти го кажа, Елън, но мисля, че трябва да остана у дома до края на годината. Не искам да провалям работата си и я обичам, но станах настойница на четиринайсетгодишно момче. Участваме в наказателно дело, по което той е жертва. Току-що постъпи в ново училище. И мисля, че трябва да съм тук. — Изглеждаше нещастна, докато говореше.

Елън беше шокирана. Виждаше как се разкъсва Джини. Тя бе един от най-добрите им работници и не искаха да я губят. Това щеше да е огромен удар за тях.

— Много съжалявам, Джини. Мога ли да помогна с нещо? — Елън бе състрадателна жена и искрено желаше да помогне, стига да е по силите ѝ.

— Да, да го гледаш, докато ме няма. — Джини не си бе оставала толкова дълго у дома от три и половина години и понякога това ѝ се струваше странно. Но да остави Блу за три месеца и да се върне след Коледа щеше да е неизмеримо по-лошо.

— Мислиш ли, че ще се откажеш от теренната работа? — попита Елън. В гласа ѝ се долавяше тревога.

— Надявам се, че не. Честно казано, не знам. Трябва да видя как ще тръгнат нещата, засега всичко е толкова ново. И се опитвам да свикна да се грижа за тийнейджър.

— Смяташ ли да го осиновиш? — Въпросът беше напълно логичен с оглед на казаното от нея.

— Не знам — замислено призна Джини. — Вече ставам негов законен настойник и не съм сигурна, че ни трябва повече. Но онова, което не му трябва и което аз не искам да му причинявам точно сега, е да замина за три месеца, докато в живота ни се случват толкова много неща. — И перспективата да бъде убита по време на назначение щеше да е катастрофа за него. Беше си мислила и за това, макар че не го

сподели с Елън. Не беше готова да напусне SOS/ЧП, просто ѝ трябваше време да реши всички проблеми и беше сигурна, че към края на годината ще го направи. — Можеш ли да ме пуснеш в отпуска до края на годината? — попита с безпокойство.

— Мога, ако наистина смяташ, че трябва да постъпиш така — честно отвърна Елън. Погледна я с тревога. Боеше се, че тя никога няма да се върне.

Джини се боеше от същото. Благодарил за разбирането, подписа формуляр за отпуска и остави пакета с информация за Индия на бюрото. После се прибра у дома и зачака Блу да се върне от училище. Седеше в дневната с чувството, че някой е умрял. Не изпитваше облекчение, че остава у дома, нито се чувстваше освободена. Беше сигурна единствено, че е постъпила правилно за Блу. Изобщо не бе сигурна, че е правилно за нея и знаеше, че работата, с която се занимаваше досега, ще ѝ липсва.

Телефонът иззвъня, докато седеше и мислеше за всичко това. Беше Андрю и той моментално долови промяната в тона ѝ.

— Не ми звучиш като щастлив пътешественик — подхвърли шеговито. — Случило ли се е нещо?

— Не знам — честно отвърна тя. Не се чувстваше страхотно, дори да бе постъпила правилно. — Току-що продължих отпуската си до края на годината. Не ми се вижда редно да изоставя Блу. Но не съм готова да се откажа и от работата. Тя ми липсва. Тук единствените ми занимания са да пазарувам и да играя карти с Блу. Това не ми е достатъчно — изтъкна с нещастен тон. — Но пък не исках да отсъствам за срещата ти с архиепископията идния месец. — Искаше ѝ се да бъде на две места едновременно, но знаеше, че не може.

— Защо не си дадеш почивка за известно време? Може да ти се отрази добре да си останеш у дома за няколко месеца. Всички мъки на света и съсипаните хора ще ги има и през януари, тогава ще можеш да се върнеш при тях. Сигурно е възможно да ти дават по-кратки назначения или да решаваеш моментни проблеми, вместо да отсъстваш по три месеца наред. — Идеята не беше лоша, но досега тя изобщо не беше помисляла за такъв вариант. Думите му я ободриха донякъде. — Знаем, че Блу ще се радва, аз също — продължи въодушевено той. — Какво ще кажеш другата седмица да отпразнуваме с вечеря оставането ти?

Беше много мило от негова страна да предложи, макар да ѝ се струваше малко странно. Харесваше го и му се възхищаваше, но той беше адвокат на Блу, а не неин приятел. И беше сигурна, че и той се чувства по същия начин.

— Да говорим за делото ли? — попита тя.

— Не — спокойно и ясно отговори той с усмивка, която тя не можеше да види. — Защото те харесвам. Мисля, че си фантастичен човек, а и току-що се сетих, че вече не съм свещеник. Устройва ли те?

Тя се замисли дълго, след което също се усмихна и кимна.

— Да.

— Имам добри новини за теб. Следващата седмица имат свободен час в съда за семейни въпроси. Там се разглеждат въпросите за настойничество. Ти и Блу трябва да присъствате, както и Шарлийн, ако иска.

Новината беше чудесна.

— Какво ще кажеш да вечеряме след това, за да имаме повод за празнуване?

— С Блу ли?

— Не, само ние двамата — твърдо рече той.

Когато Джини съобщи на Блу, че ще остане до януари и ще си бъде тук за Коледа, той нададе крясък, който сигурно можеше да се чуе чак в Сентрал Парк. Решението ѝ да остане с него и да не заминава за Индия за три месеца беше посрещнато с топло одобрение от почитателите ѝ и тя беше доволна. Изведнъж оставането у дома ставаше напълно логично, а това я караше да се чувства добре. Знаеше, че е трябвало да постъпи точно така.

Разглеждането на искането за настойничество мина толкова леко, колкото ѝ беше казал Андрю. Съдията изпитваше съчувствие към Блу, знаеше за предстоящото наказателно дело. Отнесе се с дълбоко уважение към работата на Джини за хуманитарната фондация и към всичко, което беше направила за момчето. Шарлийн също се яви на заседанието. Двамата с Блу се видяха за първи път от цяла година и срещата беше прочувствена. Но тя не беше до него — за разлика от Джини, въпреки че ѝ се налагаше да пътува по работа. Джини вече беше променила неизмеримо живота му и съдията с готовност я определи за настойник. След заседанието Андрю и Джини заведоха

Блу на обяд, а Шарлийн се извини, че я чака работа, и побърза да си тръгне веднага щом излязоха от съдебната зала.

Така Джини стана официално настойница на Блу. Това бе огромна крачка и за двамата, както и нова отговорност един към друг. Ако беше заминала за Индия, Джини нямаше да може да присъства на заседанието, така че инстинктивното ѝ решение да остане се оказа правилно. Във всичко това имаше и някаква магия — нещата, които се бяха случили, хората, които се бяха появили в живота ѝ, училището, в което учеше Блу, изправянето на Тед Греъм пред съда. Ръката на съдбата бе докоснала всички. И причината за това бе Блу.

Срещата в архиепископията през октомври бе обезсърчаваща и объркваща. Джини отиде с Андрю, който на няколко пъти изгуби самообладание. Той и монсеньор Каварети се противопоставяха непрекъснато, и в двете посоки хвърчаха завоалирани, а понякога и почти открити заплахи. Този път в кабинета присъстваха шестима монсеньори, в един момент се появи дори епископ и Андрю ту действаше дипломатично, ту отвърщаше на ударите. Монсеньорите в един момент намекваха за споразумение, а в следващия заявяваха, че за такова и дума не може да става; Джини подозираше, че го правят най-вече с цел да проверят каква ще бъде реакцията на Андрю. А пък той бе наясно, че опипват почвата и опитват да разберат какво иска за клиента си, но пак му беше невъзможно да излезе на глава с тях. И въпреки че седемнайсет мъже и момчета бяха дали съвсем ясни показания пред полицията за сексуалните посегателства на отец Теди срещу тях, когато са били малки, свещениците продължаваха да твърдят, че той е невинен и че свидетелите лъжат.

— Искате да кажете, че седемнайсет момчета и уважавани мъже не казват истината! — избухна вбесеният Андрю. — Как е възможно да си помислите подобно нещо? Вашият човек е социопат. Педофил, който се е подиграл с всичко, което представлява духовенството. Аз самият вече не съм свещеник, но съм възмутен от твърденията му. Как можете да го защитавате? И като знаете какво е направил, как можете да потуляте всичко и да го пратите в друг град, за да го направи отново? Съсипването на живота на тези деца е кръв по вашите ръце. Вие сте толкова отговорни, колкото и той, и не знам защо не го принудите да се признае за виновен. Ще бъде осъден и ще влезе в затвора. Само губите времето на всички.

Срещата продължаваше вече три часа, ставаше все поразгорещена и накрая монсеньор Каварети сложи край, признавайки, че не стигат доникъде. Заяви, че ще обсъдят въпроса допълнително и ще се срещнат отново.

Очите на Андрю пламтяха яростно, докато излизаше, следван по петите от Джини. Тя напълно споделяше мнението му.

— Какъв е смисълът да защитават човек, за когото всички знаем, че е виновен? Единствената им цел беше да проверят дали не се огъваме. Но Каварети ме познава. Ако трябва, ще вляза в гроба, но ще направя така, че отец Теди да бъде осъден, и ще се боря за най-доброто обезщетение за Блу. — И двамата смятаха, че църквата дължи това на момчето и нямаха никакво намерение да се отказват. Каварети и другите монсеньори вече го знаеха. Но пък имаше и други жертви. Случаят щеше да се окаже много скъп за църквата, особено като се има предвид, че бяха крили престъпленията на Тед Греъм и не бяха направили нищо, за да го спрат — просто си бяха затворили очите и го бяха преместили. Това беше един от най-лошите моменти в случая. Църквата е имала възможност да защити всички онези деца, но не го беше направила и заради това щяха да бъдат съсипани животи, ако момчетата не се възстановят от нанесената им травма. А някои от онези, които вече бяха станали мъже, имаха сериозни проблеми.

След напразната среща нещата отново сякаш се успокоиха и през следващите две седмици Андрю бе зает с други дела и Джини не се чу с него. Успяха да си организират една много приятна вечеря в италиански ресторант, на която се насладиха на непринудения разговор, без да споменават делото. Бяха се разбрали да не го правят и спазиха обещанието си. Тази вечер бяха просто двама души, които се харесват един друг и вечерят заедно. И си прекараха чудесно, но след това той изчезна, затрупан от работата си. А Джини помагаше всяка вечер за домашните на Блу. Момчето беше истински майстор за всичко, свързано с музика, и композираше свои творби, но се нуждаеше от помощ по другите предмети. Джини му даваше рамо по английски и история, но химията не беше стихията ѝ и се наложи да се потруди здравата, за да му я обясни.

Един следобед се връщаше у дома от фитнес залата, която беше започнала да посещава, когато спря да си купи списания и видя своя фотография в „Ню Йорк Пост“ и друга в „Нешънъл Инкуайърър“. Бяха използвали стари снимки от времето ѝ в телевизията, направени преди около пет години. Още не беше чела вестници този ден, така че незабавно купи и двата и ги прочете веднага щом се прибра у дома. Историята в „Ню Йорк Пост“ беше по-близо до истината, но

съдържаше явни намеци, които не ѝ харесаха. В статията се казваше, че била страна по дело за сексуално посегателство, включващо свещеник, посегнал на седемнайсет момчета в щатите Ню Йорк и Илинойс, който бил пуснат под гаранция за един милион долара. Всичко това беше вярно и общодостъпно и статията изброяваше достоверно всички обвинения.

След това обаче се казваше, че нейното участие в случая е свързано с бездомно момче, което било една от жертвите и което тя е приютила при себе си. Вестникът не споменаваше името му, тъй като самоличността на жертвите бе защитена и не биваше да се разгласява.

По-нататък в статията се казваше, че Вирджиния Картър буквално изчезнала от обществения живот и телевизионните новини, след като тя и съпругът ѝ прекалили с алкохола на едно коледно парти преди четири години, в резултат на което съпругът и тригодишният ѝ син загинали при автомобилна катастрофа. В статията не се заявяваше открито, но се намекваше, че тя имала психични проблеми след трагедията, че била в нетрезво състояние в нощта на катастрофата и че след това никой не я е виждал. Звучеше така, сякаш не е изтрезнявала през последните четири години.

После в статията се задаваше въпросът какво прави тя с едно бездомно момче и как се е забъркала в поредния скандал с Католическата църква. Описваха се сходни истории на свещеници педофили, попаднали под ударите на закона. В заключение се казваше, че ответникът по делото, в което по загадъчен начин е замесена и г-жа Картър, ще се изправи пред съда догодина. Представителите на църквата отказали да говорят по случая пред пресата, адвокат на г-жа Картър бил Андрю о'Конър, бивш йезуитски свещеник, а самата г-жа Картър не била открита за коментар. Материалът завършваше с думите „Следва продължение... очаквайте новини от последния час“, които бяха заключителните ѝ думи като водеща в телевизията.

Джини седеше, вперила поглед в статията. Фактите бяха верни, но се намекваше, че тя и съпругът ѝ са били пияници, че той е убил детето им, като е седнал пиан зад волана, а тя изчезнала веднага след това, като се подхвърляше, че психиката ѝ била разклатена от случилото се. Не се появила в телевизията след смъртта на Марк. Някой беше говорил с пресата; Джини нямаше представа кой, но не ѝ харесваше. Репортерът вероятно се беше сдобил със списъка на

обвиненията от публичния регистър, но подробностите за нея идваха от друг източник. Не желаше отново да се озовава в светлината на прожекторите, нито да изкарва Блу със себе си, дори без да му се споменава името, защото навремето беше по-известна, отколкото бе сега. Таблоидният стил на статията беше противен, както и мисълта, че отново е попаднала в новините.

А „Инкуайърър“, както обикновено, хващаше направо за гърлото. На първата му страница имаше стара нейна снимка до огромен въпросителен знак и заглавие „Обратно от оня свят с четиринайсетгодишен бездомен любовник?“. И авторът на статията беше успял да извърти нещата така, че участието ѝ в процеса е с някакъв долен умисъл. Статията беше отвратителна във всяко едно отношение и Джини се обади на Андрю веднага щом я прочете.

— Видя ли днешните „Пост“ и „Инкуайърър“? — бяха първите ѝ думи и Андрю се разсмя.

— Не, обикновено не са в списъка ми на задължителни четива. Чета „Ню Йорк Таймс“, „Уолстрийт Джърнъл“ и лондонския „Файненшъл Таймс“, когато имам време. Защо, какво пише там?

— Сложили са ме на първа страница и „Инкуайърър“ бие по всички показатели. Питат се дали не съм се върнала от оня свят с четиринайсетгодишен бездомен любовник. А „Пост“ като че ли знае много за случая. В статията се твърди, че съпругът ми е шофирал пиян в нощта, когато той и синът ми загинаха в катастрофата. И нещата се изкарват така, сякаш оттогава съм лежала в психиатрия, което изобщо не е вярно, и се задава въпросът какво правя с едно бездомно хлапе, въввлечено в секс скандал с църквата. Кой според теб се е разприказвал?

— Интересен въпрос — замислено рече той. — Ти знаеш повече за тези неща от мен. Не вярвам, че Каварети би направил нещо подобно. Опъва ми нервите, но е отговорен човек. Може би лелята на Блу да е казала нещо на някого, а след като са научили името ти, са разровили и останалото. Може да са попаднали на нещо в интернет от времето на катастрофата. — После гласът му омекна. — Съжалявам, Джини. Сигурен съм, че е болезнено за теб. Но това са просто жълти боклуци, които никой не чете.

— Напротив, четат ги. Ти не го правиш, но много хора ги четат. Представи си само, да наричат Блу мой четиринайсетгодишен

бездомен приятел. За бога, какво им има на тези хора? Чак се срамувам, че някога съм работила в медиите.

— Точно така се чувствам и аз заради Тед Греъм. Срамувам се, че съм бил свещеник — вметна той.

— Ами ако Блу види статиите или журналистите започнат да ни преследват? Могат да съсият живота ни. Не искам да споменават името му във връзка с делото. Той има право на личен живот, дете е.

— По-добре му кажи — сериозно предложи Андрю. — Защото ако не ти, ще го направи някой друг.

— Не искам да му показвам подобни гадости — нещастно рече тя.

Но последва съвета на Андрю и разказа на Блу, когато той се прибра у дома. Изтъкна, че това са просто боклуци. После поговориха за нощта на катастрофата и тя призна, че Марк е пил повече, отколкото е предполагала, но не е бил видимо пиян, иначе нямаше да му позволи да кара. Ала не можеше да се отрече, че количеството алкохол в кръвта му е било над допустимото.

— Сигурно си се почувствала ужасно — съчувствено рече Блу и за да бъде честна с него, Джини призна, че се чувства виновна заради онази нощ, защото му е позволила да седне зад волана. Разплака се, когато каза, че ако беше постъпила иначе, вероятно те още щяха да са живи. Блу се почувства ужасно. Никога не я беше виждал толкова разстроена. Не знаеше какво да каже, затова се опита да разведри атмосферата. — Значи си мислят, че съм ти любовник? — Гласът му трепна, когато го изрече и двамата се разсмяха.

— Мразя подобни неща — отбеляза Джини. Седяха един до друг на канапето и гледаха вестниците на куфара, който тя използваше вместо масичка. — Не знам кой се е разприказвал, но не ми харесва. Никога не ми е харесвало. Преследвах ме месеци след смъртта на Марк, за да разберат какво правя. А тогава само плачех. Мислиш ли, че леля ти може да има нещо общо с това? — попита, макар да й изглеждаше малко вероятно.

— Възможно е. Самата тя не би се обърнала към вестника. Но може да се е изпуснала случайно и някой друг да го е направил. По принцип много си пада по клюките. Може би е искала да ти го върне заради отец Теди. Никога няма да ти прости за това. Още го смята за светец. Не знам кой друг би могъл да го направи. Изобщо нямаш

представа, че си била толкова прочута, Джини — добави той с леко благоговение.

— Навремето бях. Марк също. Сега на никого не му пука какво правя. — И така й харесваше. Знаеше от опит, че никога няма да разберат кой се е разприказвал. Таблоидите просто вземаха отделни късчета информация и ги съшиваха в история, без да се интересуват дали е истинска, или не. Този път обаче бяха представили вярно доста от фактите.

— Съжالياвам. Ако не се беше опитала да ми помогнеш, нямаше да пишат подобни гадости за теб. Аз съм виновен — нещастно рече Блу.

— Стига глупости, момче. Марк е виновен, че онази нощ седна пиян зад волана и уби себе си и Крис. И аз съм виновна, че изчезнах за четири години. А твоята вина е, че намери кураж да обвиниш отец Теди, което е *съвсем* правилно и продължава да бъде. Всички сме виновни, че сме живи и дишаме. Всеки е виновен за нещо, и какво? Тези глупости са без значение. Отец Теди е виновен, че е посегнал на куп невинни деца, а и църквата е виновна, че го защитава. Всеки ден ни се случват добри и лоши неща. Важно е какво правиш ти и как се справяш с тях. Просто не бива да позволиш те да те пречупят. Трябва да се бориш. А чувството за вина и съжалението не водят до нищо добро. — Тя му се усмихна, стана и изхвърли двата вестника в кошчето за боклук, но Блу изглеждаше истински съкрушен, че е била злепоставена заради него. — Утре тези хартии ще бъдат в клетката на някой хамстер. — Момчето кимна, но като че ли не й повярва.

Като за капак на деня Беки й се обади след вечеря.

— За бога, Джини, на кого му трябва отново да попадаш в таблоидите! Достатъчно лошо беше след катастрофата, когато ви изкараха като двойка пияници. Всички ме питаха дали с Марк сте алкохолици. — Думите й бяха много по-изгарящи от статиите в жълтата преса и Джини трепна. — Не знаеш колко ни е трудно на всички нас да те видим на първа страница на „Инкуайърър“ и да четем, че си имала четиринайсетгодишен любовник.

— Нямам четиринайсетгодишен любовник — възрази Джини, но Беки бързаше да обвинява и напада. — Да не си мислиш, че аз съм им дала интервю?

— Не е и нужно. Животът ти е като сапунен сериал. Постоянно беше в таблоидите, когато двамата с Марк работехте в телевизията. После той се напи и уби Крис, а ти беше с него. Сега пък прие в дома си бездомно хлапе и тръгна срещу енорийски свещеник в някакъв кръстоносен поход, който не ти влиза в работата, и изведнъж се появяваш на първата страница на „Инкуайърър“ с „четиринайсетгодишен любовник“. Нямах представа колко срамно е това за нас. Знаеш ли на колко хора ще ми се наложи да давам обяснения? А горкият Алън? Ние водим тих, почтен живот, а ти винаги успяваш да се подхлъзнеш на динена кора и да се стовариш по задник в новините. Адски ми се иска да не го беше правила.

— И на мен ми се иска нещо — каза Джини, бясна на сестра си, която беше, меко казано, безчувствена и зла. Блу слушаше разговора с болка в очите, но тя не го видя. — Знаеш ли, иска ми се някой ден да пораснеш и да забележиш, че светът е по-голям от кибритената кутийка, в която живееш. Докато аз си скъсвам задника да спасявам деца в Афганистан, ти отиваш с колата си до супермаркета и до химическото чистене в Пасадена и си мислиш, че животът се изчерпва с това. С къщата, с басейна, с децата и със съпруга ти. Може понякога и да се zlepоставям, но поне живея. Аз също имах съпруг и дете, но нямах късмет като теб и затова сега се опитвам да променя живота на други хора, вместо да си седя вкъщи и да плача за тях. А ти само мърмориш и ми казваш, че не било „нормално“. Но ако трябва да съм честна, пет пари не давам какво си мислиш за действията ми срещу Католическата църква. Винаги си ме гледала високомерно. И ще добавя, че това момче има повече кураж и от теб, и от мен. Знаеш ли какво му струваше да проговори? И да се опълчи срещу свещеник, за бога?! А ти ме обвиняваш колко неморално било да се обърна срещу свещеник, който е блудствал със седемнайсет момчета! Кога ще престанеш с вечните си неодобрения. Е, на мен ми дойде до гуша. Кой умря и те направи кралица?

Блу се взираше в нея, когато тя най-сетне млъкна, а Беки почти се беше задавила. Но речта на Джини беше назрявала отдавна и беше крайно време да я излее. Беше ѝ писнало от критиките на сестра ѝ за всичко, което правеше.

— Дотук бях — заяви Джини. Чувстваше се по-добре, след като си каза всичко.

— И аз — с треперещ от ярост глас отвърна Беки. — Писна ми да се срамувам от теб, да обяснявам на хората и да те извинявам, защото си шантава. И не се опитвай да ме забъркаш в тази каша. Може и да нямаш нищо против да се появяваш в таблоидите, но аз имам. Така че ме остави на мира! — кресна тя и тресна слушалката.

— Наистина ли ти е бясна? — притесни се Блу. Беше убеден, че вината е изцяло негова, независимо какво казваше Джини.

— Винаги ми е бясна за нещо — усмихна му се тя.

— Ще ѝ мине.

— Аз съм виновен — нещастно рече той. — Ако не бях аз, нямаше да се появиш във вестниците и нямаше да говорят такива неща за Крис и Марк.

— Няма значение. Каквото и да говорят, тях ги няма. Не си направил нищо лошо. Всъщност, правиш само добри неща, откакто се появи в живота ми. Я престани да се тревожиш и заспивай. — Тя му се усмихна и го целуна за лека нощ.

Тя също се опита да не мисли за статиите, нито за разправията със сестра си. Някои от нещата трябваше да бъдат казани. И накрая, след като превъртя всичко отново през главата си, Джини заспа.

На следващата сутрин си направи кафе и прочете онлайн изданието на „Ню Йорк Таймс“. Не се споменаваха нищо за нея, но имаше много добър материал за свещениците, посягащи на деца, и как всички трябва да бъдат изправени пред съда, а не да бъдат крити от църквата. Искаше ѝ се да изпрати статията на сестра си, но нямаше желание да започне разправията отново. Бяха си казали достатъчно.

Зачака Блу да стане, за да му приготви закуска, и изведнъж осъзна, че той ще закъснее. Така и не беше чула будилника му и затова влезе в стаята и дръпна пердето. Обърна се да му се усмихне и видя, че се е скрил под завивките. Нежно го побутна по рамото и му каза, че е време за ставане. Но онова, което побутна, не беше рамо. А възглавница. Джини леко повдигна завивките и видя, че леглото е празно. Върху възглавницата беше оставил бележка за нея. Джини я прочете и сърцето ѝ едва не се пръсна.

Скъпа Джини, причинявам ти единствено неприятности. Съжалявам за вестниците и написаното в

тях, то е изцяло заради мен и отец Тед. И съжалявам за скарването ти с Беки и че тя ти е ядосана заради мен. Вече не е нужно да ми бъдеш настойница, ако не го искаш. Благодаря ти за всичко, което направи за мен, никога няма да го забравя.

Обичам те, Блу

Сълзи потекоха по бузите ѝ, докато четеше бележката. Огледа стаята и гардероба. Беше взел сака, две якета, фланелки, чорапи и бельо, а също кецовете и маратонките. Четката и пастата му за зъби ги нямаше, също и гребенът. Всичките му учебници бяха натрупани на бюрото, а лаптопа и телефона му също ги нямаше, което означаваше, че може поне да се свърже с него. Звънна му веднага, но той не отговори. Остави му съобщение и му прати есемес.

Къде си? Нямах никаква вина. Върни се.

Обичам те, Джини

Но той не отговори. Изпрати му имейл със същото съдържание, а после с треперещи ръце позвъни на Андрю. Не знаеше какво друго да направи.

— Избяга — разстроено и трескаво рече тя.

— Кой е избягал? — Андрю беше зает и мислите му бяха другаде.

— Блу.

— Кога?

— По някое време през нощта. Току-що открих, че е напъхал възглавници под завивките си и ми е оставил бележка.

— Какво пише в нея?

— Извинява се. Чувства се ужасно заради статиите във вчерашните вестници. А снощи с Беки се скарахме по телефона и той чу разговора ни. Тя ми каза, че я правя за срам. Блу обвинява себе си за всичко. — Гласът ѝ пресекна, отново беше на път да се разплаче.

— Опита ли да му се обадиш? — Андрю също се беше разтревожил. Блу и Джини бяха подложени на голямо напрежение от

месеци покрай делото.

— Звънях, пратих му есемес, написах му имейл. Още не е отговорил.

Андрю се замисли. Блу беше четиринайсетгодишно хлапе и познаваше живота на улицата по-добре от тях. А Ню Йорк бе голям град.

— Защо не изчакаш да видиш какво ще направи днес? Може да се успокои и да се прибере следобед.

— Няма да го направи. Мисли си, че съсипва живота ми. Не е така. Той е най-хубавото нещо, което ми се е случвало през последните четири години.

— Не изпадай в паника — помоли я Андрю. — Дори да го няма за ден-два, ще се върне. Той те обича, Джини.

— Същото го пише и в бележката — каза тя със сълзи на очи и бучка в гърлото.

— Просто се опитай да се успокоиш, ще се върне. Момчетата правят така понякога. И в главата му се въртят куп неща.

Макар Андрю да нямаше отговори, гласът му ѝ действаше успокояващо.

— Не знам откъде да започна да го търся.

— Не е нужно да го правиш сега. Ден е. Ще дойда след работа и ще го потърсим заедно — предложи той. — Обади ми се, ако се появи.

През целия ден Джини очакваше вест от Блу, звънеше редовно на телефона му и му прати още няколко есемеса и един имейл. Но той не отговаряше. Джини вече изпитваше чувството, че денят няма край, когато Андрю се появи в шест. Не беше хапнала нищо, но бе изпила поне четири кафета и сякаш всеки момент щеше да рухне.

— Ами ако не се върне? Имам единствено него — проплака тя и сълзите се търкулнаха по бузите ѝ.

Андрю я прегърна инстинктивно. Усети как сърцето ѝ бие върху гърдите му.

— Хайде да хапнем нещо и ще излезем да огледаме — спокойно рече той. Пусна есемес на Блу от своя телефон, но той не отговори и на него. А когато му звънна, веднага се включи гласова поща.

Андрю направи сандвичи за двамата с онова, което намери в хладилника. Беше минал през дома си да се преоблече в джинси, яке с качулка, тъмносив пуловер и маратонки. Бе предвидил, че ги чака

дълго ходене тази нощ из всички места, на които Джини смяташе, че може да е.

Започнаха с „Макдоналдс“, където бяха вечеряли вечерта на първата им среща. Отбиха се в любимата му пицария. Две заведения за бургери. Алеята за боулинг. Постояха известно време пред мултиплекса, но не го видяха, в единайсет отидоха на Пен Стейшън и провериха тунела, в който живееше, след като беше избягал от „Хюстън Стрийт“. Там имаше пет-шест хлапета и едно от тях каза, че го познава, но заяви, че не го е виждал от месеци. Джини звънна в приюта, но там също не го бяха виждали и обещаха, че ще кажат на патрула си да се оглежда за него. Нямахме го никъде. Джини не си направи труда да се обади на леля му, тъй като знаеше, че той в никакъв случай няма да отиде при нея. В полунощ седнаха на пейка на гарата. Джини скри лице в дланите си, а Андрю я прегърна през раменете.

— Какво ще правя сега? — нещастно избъбри тя.

— Можеш единствено да чакаш. Ще се прибере.

И тогава тя се сети за племенницата си Лизи от Калифорния. Там все още беше сравнително рано и можеше да ѝ се обади. Лизи вдигна, но каза, че не го е чувала през целия ден. Смяташе, че е зает в училището.

— Станало ли е нещо? — попита тя леля си, но Джини не искаше да ѝ обяснява.

— Ако ти се обади, само му кажи, че го търся и искам да се прибере у дома.

— Добре. — Джини затвори и погледна Андрю.

— Благодаря ти, че правиш това за мен.

— Няма за какво. Не ти помогнах особено.

— Все пак е хубаво да си имам компания — каза тя. Беше изтощена. Искаше единствено да намери Блу и да го прибере у дома. — Мисля, че може да си вървим — каза тя.

Минаха бавно през гарата, изкачиха се по стълбите и Андрю спря едно такси. Тя се облегна на рамото му, докато пътуваха. Присъствието му ѝ действаше утешително. Когато стигнаха на адреса ѝ, тя предложи да се разходят покрай реката и да видят дали не спи на някоя пейка там. Беше октомври и нощите бяха мразовити, но през деня бе топло. Докато вървеше покрай брега, Джини погледна реката и

си спомни как беше видяла Блу за първи път. Седнаха на една пейка и Андрю я придърпа към себе си. Виждаше тъгата и поражението в очите ѝ.

— Горкото хлапе си мисли, че всичко е по негова вина — тъжно рече Джини. — Всички онези гадости в таблоидите, а и че сестра ми ме нарече смахната и че съм срам за нея. — Тя се усмихна на Андрю. — Може и да съм била малко смахната през последните няколко години. Приех да обикалям по света и опитите да ме убият. Чувствах се толкова виновна, че оставих Марк да кара онази нощ, без да си дам сметка колко много е изпил. Животът на сестра ми е колкото чашка чай, тя просто не ме разбира. Никога не ѝ се е случвало нещо такова.

— Вие с Блу имате много общо помежду си — меко отбеляза той. — Ти се чувстваш виновна за съпруга и сина си. Блу продължава да чува гласа на отец Теди да го обвинява, че го е „изкушил“ и че той е виновен. Сега знае, че не е така, но ще е нужно много време, преди гласът в главата му да замлъкне. Най-доброто, което направи за него, е да му докажеш, при това не само с думи, но и с дела, че той заслужава всичко, което правиш за него, че стоиш до него и че не е виновен за нищо. Каза ми, че искаш той да има „изумителен“ живот, а не просто добър. Е, има го, благодарение на теб. И един ден заради теб онзи обвиняващ глас в главата му ще изчезне, защото твоят глас, който му казва, че е добър, ще бъде по-силен от гласа на отец Теди, въпреки всичко.

Думите му я трогнаха дълбоко и тя го погледна изпитателно.

— Откъде знаеш всичко това?

Той се поколеба известно време, после ѝ разказа, загледан в нищото.

— Същото се случи и с мен, когато бях малък. На единайсет. Отец Джон. Беше грамаден, дебел, забавен, весел тип. Имаше фантастична колекция от комикси и обеща да ми ги даде да ги прочета, а също и да ми покаже бейзболни картички. Отидох в дома му и той направи същото, което е правил отец Теди с всички тези деца. И ми внуши, че аз съм виновен, защото съм го изкушил, и че дяволът ще ме убие на място, ако кажа на някого. Нужни ми бяха месеци, но най-сетне споделих с родителите си.

Те обаче не ми повярваха. Всички в енорията обичаха отец Джон, а аз открай време бях пакостник. Никога повече не разговаряхме за

това. Аз знаех, че той е лош човек, но се чувствах виновен заради онова, което ми стори, затова реших един ден да стана свещеник, ама много, много добър свещеник, за да се реванширам на Бог заради греха, че съм „изкушил“ отец Джон. След гимназията постъпих в семинарията. И станах много, много, много добър свещеник, точно както бях обещал на Бог.

Но се чувствах нещастен. Нямах призванието, което си мислех, че имам. Исках да излизам с жени и да имам семейство. — Той се усмихна на Джини. — Чувствах се пак виновен, че искам да напусна църквата. А после тези истории започнаха да излизат на бял свят. Хората започнаха да говорят за свещеници като отец Джон и отец Теди. Нищо не се случи на отец Джон, той сигурно е посегнал на стотици деца през годините, но живя спокойно до края си. Ала когато хората започнаха да говорят открито, исках единствено да се освободя от клетвите си и да започна да работя като адвокат и да защитавам децата, на които преди никой не беше повярвал, както не повярваха и на мен. Знаех, че ако опитам да го направя, докато съм духовник, ще ме притиснат да защитавам извършителите или дори да потулвам случаите.

Така че най-сетне напуснах и престанах да се чувствам виновен. Понякога ми липсва да съм свещеник — някои неща в службата ми харесваха. Но съм много по-щастлив, че помагам на деца като Блу да тикнат лошите свещеници зад решетките. И дори не е нужно да съм свещеник, за да го правя. Странното е, че все още имам някакво остатъчно чувство за вина от детството ми, и когато видях как ти повярва на Блу, как застана плътно до него и го защити, това като че ли излекува нещо и у мен. Ти си истинска лечителка, Джини, и си изпълнена с обич. Може би това е достатъчно да премахне пораженията върху хора като Блу и мен или поне да започне процеса. За мен е малко късно, но се надявам да е така.

И не е нужно да се чувстваш виновна за каквото и да било. Съпругът ти е направил каквото е направил в онази нощ. Не би могла да го спреш. Не си знаела. И Блу не би могъл да спре отец Теди, както аз не можах да спра отец Джон. Стореното от тях е тяхна отговорност, не наша. А сега дори моят живот ще бъде по-добър заради теб. Всеки има за какво да се обвинява. Но просто не си заслужава енергията да го прави.

Двамата дълго останаха смълчани, после той я придърпа към себе си, а Джини го погледна и се усмихна.

— Съжалявам за онова, което се е случило с теб — рече тя.

— Аз също, но сега съм добре. Блу също ще бъде добре. Ние сме сред щастливците. Ти ми го показа. Научих много, докато ви наблюдавах с Блу.

Тя кимна. Мислеше си за Блу и се надяваше, че скоро ще се прибере. А когато вдигна очи към Андрю, той се наведе, прегърна я и я целуна. Искаше му се да направи това от деня, в който се запознаха. Помнеше колко красива беше тя по телевизията, а сега дори още повече. Никога не бе сънувал, че един ден ще я срещне и ще се влюби в нея. Тя отвърна на целувката му и двамата останаха дълго време притиснати на пейката до Ййст Ривър. Накрая станаха и бавно тръгнаха обратно към апартаментата й, когато тя внезапно се сети нещо и се обърна.

— Чакай малко — каза и отиде до бараката, където се приютяваше Блу. Спря да я огледа и видя, че катинарът липсва. Долови отвътре някакво движение и бавно отвори вратата, видя Блу. Седеше до сака си, съсредоточен в лаптопа. Зяпна я изненадано и изтърси единственото, което му дойде наум.

— Не знаеш ли, че се чука?

— Ти вече не живееш тук — изтъкна тя и му се усмихна. — Хайде, да си вървим у дома.

Той се поколеба малко, погледна и двамата, после стана и взе сака си. Не попита какво търси тук Андрю, но разбра, че и двамата се радват да го видят. Джини прегърна Блу през кръста и го поведе към апартаментата. Докато минаваха покрай парапета, тя заведе Блу до него.

— Искам да ти покажа нещо — рече. — Стоях тук, когато те видях за първи път. Знаеш ли какво си мислех? Канех се да скоча, защото животът ми беше толкова мизерен, че не исках да живея нито минута повече. Искях само да умра в реката, в нощта преди годишнината от смъртта на Марк и Крис, за да не ми се налага да я преживявам отново. И тогава с крайчеца на окото си те видях да се шмугваш в бараката, след което отидохме да вечеряме в „Макдоналдс“ и останалата история я знаеш. Не е нужно да се чувстваш виновен за каквото и да било, Блу. *Нищо* не е станало по твоя вина. Ти ми спаси живота онази нощ. През последните четири години аз изкупвах вината

си във всеки бежански лагер, до който можех да се добера. Ти спаси живота ми. Ако не се беше появил онази нощ, сега щях да съм мъртва. — Джини погледна към Андрю. — А ти виж колко много съдби промени към добро и колко момчета спаси с онова, което направи. Мисля, че ние тримата сме щастливци, на които предстои изумителен живот. — После се усмихна широко на Блу. — Но ако отново избягаш, ще ти скриям задника, ясно ли е?

Той се ухили. Знаеше, че не би го направила.

— Наистина ли си щяла да се самоубиеш онази нощ? — попита Блу, отново със сериозно лице, и тя го погледна също толкова сериозно и кимна. На Андрю му идеше да я прегърне, но не искаше да го прави пред момчето. Поне засега.

Тримата тръгнаха бавно към апартамента ѝ. Докато вървяха, тя се обърна към Блу.

— Какво ще кажеш да го направим официално?

— Кое да направим официално? — обърка се момчето.

— Искаш ли да те осиновя?

Той се закова на място и я зяпна.

— Сериозно ли говориш?

— Разбира се, че говоря сериозно. Щях ли да го кажа иначе?

— Да, много — заяви той и грейна отново, после се обърна към Андрю. — Може ли да го направи?

— Ще отнеме известно време, но да, може, стига и двамата да го искате.

— Аз искам — заяви Джини.

— Аз също — каза Блу.

Андрю ги изпрати до апартамента и ги остави там. Задържа се за момент, за да пожелае лека нощ на Джини, докато Блу се отправяше към спалнята си.

— Благодаря ти, че беше до мен тази нощ... и за всичко, което ми сподели — рече Джини.

— Казах го съвсем сериозно. Ти си много специална жена. Надявам се да прекараме заедно известно време, преди да заминеш отново. — Очите му се замъглиха, докато го изричаше. — Мразя да мисля, че ходиш на такива места и през цялото време се излагаш на опасност.

Тя кимна. Започваше да се безпокои за същото, но това беше разговор за друг път. Тази нощ се бяха сближили много. Той се наведе и я целуна по челото, и после си тръгна, а Блу отиде в кухнята да потърси нещо за ядене. Умираще от глад. Джини също влезе в кухнята и му се усмихна.

— Добре дошъл у дома, Блу — тихо каза тя, а той се обърна и й се усмихна като голямо щастливо хлапе, щастието му отразяваше нейното.

Две седмици след еднодневното бягство на Блу монсеньор Каварети извика Андрю и Джини на нова среща. Не даде никакви обяснения, през последните седмици нямаше развитие по случая и не се бяха появили нови жертви. Отец Теди беше пуснат под гаранция и се намираше в един манастир край Райнбек на река Хъдсън. И за огромно облекчение за Джини, в таблоидите не се бяха появили други материали.

Андрю и Джини се срещнаха пред сградата. Предишния ден бяха вечеряли заедно и нещата между тях се развиваха чудесно. Погледът му я обгърна нежно, докато влизаха. Няколко минути по-късно бяха въведени в личния кабинет на монсеньор Каварети. За момент Андрю си спомни за часовете, които бяха прекарвали в Рим в безкрайни разговори за каноничното право. Но монсеньорът не се усмихваше, докато сядаша.

— Искрах да поговоря и с двама ви — поде той със сериозен тон. — Както можете да си представите, положението се отразява много тежко на всички ни. Подобни истории винаги са тъжни и всички замесени страдат, включително и църквата. — Монсеньорът се обърна към Андрю. — Искрах да знаеш, че утре Тед Греъм ще се признае за виновен. Няма смисъл да се протака. Мисля, че случилото се е ясно за всички ни и ние дълбоко скърбим за наранените деца. — Старият свещеник говореше с искрено съчувствие. Андрю беше шокиран — никога не го бе виждал толкова смирен. — Искам да обсъдим споразумение с вас. Отнесохме въпроса до кардинала в Рим. Бихме желали да предложим на Блу Уилямс обезщетение в размер на милион и седемстотин хиляди долара, които да бъдат под попечителството на тръст, докато навърши двасет и една. — Той погледна Джини в очите. — Съгласни ли сте? — Изпитваше огромно възхищение към нея за всичко, което бе направила за Блу, и това си личеше.

Джини тутакси насочи взор към Андрю, после обратно към монсеньора, и кимна с изумена физиономия. Сумата беше много по-

голяма, отколкото се беше надявала, и тези пари щяха да променят завинаги живота на Блу. Образованието му, чувството му за сигурност, възможностите, които щеше да има по-нататък. Правосъдието наистина беше раздадено. Тя се поклони с благодарност, изгубила дар слово.

— Вас устройва ли ви, господин адвокат? — обърна се Каварети към Андрю. Двамата стари приятели си размениха погледи, изпълнени с уважение и привързаност. Крайният изход беше добър за всички. Църквата, по настояване на Каварети, бе постъпила правилно спрямо момчето.

— Устройва ме напълно и съм много горд да съм част от това общо решение, което е съвсем правилно.

Монсеньорът стана.

— Това е всичко, което имах да кажа. Ще подготвим документите, към които, разбира се, ще има декларация за конфиденциалност. Мисля, че никой от нас няма да спечели, ако се разприказва пред пресата.

Андрю и Джини изразиха пълно съгласие с думите му. Стиснаха си ръцете и секунди по-късно двамата бяха отново на улицата и се отдалечаваха забързано, без да проговорят. После той се обърна с широка усмивка към нея.

— По дяволите! Успяхме! Боже мой. Ти успя! А сега спечели изумителен живот за Блу. Можела си само да изслушаш историята му и да не си помръднеш пръста. Ала вместо това намери смелост да направиш нещо и да му вдъхнеш кураж. А с това и кураж за всички онези деца, пострадали от Тед Грѐм. — Това бе една от най-сладките победи в кариерата му, а и покрай нея бе срещнал Джини. Църквата преспокойно можеше да си позволи сумата, която плащаше на Блу. А Андрю никога нямаше да забрави благосклонната роля на Каварети.

Отпразнуваха победата с обяд. По-късно Андрю дойде на вечеря и разказаха на Блу. Той направо онемя. Не можеше да си представи, че един ден ще има такива пари.

— Боже мой, та аз съм богат! — възкликна и погледна Джини. — Мога ли да си купя „Ферари“, като стана на осемнайсет? — Ухили се и тя се разсмя.

— Не, можеш да си купиш образование, което е по-доброто решение — строго отвърна тя, но се радваше за него. Беше платил

скъпо за тези пари, но те щяха да му послужат добре, може би до края на живота му, ако бъдат инвестирани подходящо — а Джини знаеше, че ще бъдат. Имаше много неща, към които Блу да се стреми и да научава.

На следващия ден тя се обади на Кевин Калахан и му съобщи, че са стигнали до споразумение, без да споменава сумата. Благодарни му от сърце, че ѝ е препоръчал Андрю, който се беше оказал точният човек. И му каза, че Тед Греъм днес ще се признае за виновен.

— Отлично. — Кевин се зарадва искрено и отново ѝ напомни да му се обади, ако дойде в Ел Ей. Вече си бе дал сметка, че тя ще си остане завинаги негова слабост. От това нямаше да излезе нищо, но пък беше приятно да си мечтае.

През ноември ѝ се обади Елън Уорбърг от офиса на SOS/ЧП. Джини напоследък много мислеше за работата си. Искаше да продължи да пътува за фондацията, но тази работа вече беше несъвместима с отговорностите ѝ за Блу и за връзката ѝ с Андрю, която се задълбочаваше с всеки ден и явно се очертаваше да стане сериозна, което бе изненада и за двамата.

Джини предположи, че Елън ѝ се обажда да обсъдят следващото ѝ назначение. Даваше си сметка, че няма как да го откаже.

— Искам да те уведомя — сериозно започна Елън, докато седяха една срещу друга от двете страни на бюрото, — че се оттеглям. Възнамерявам да намеря време за някои мои проекти и да попътувам. Години наред правех онова, което правиш ти, после седях зад това бюро вече пета година и си мисля, че това е достатъчно. Държах ти да научиш първа, защото бих искала да те предложа за свой заместник на това място. Мисля, че ще се справиш чудесно, а и едва ли точно сега изгаряш от желание да прекарваш по девет месеца в годината на другия край на света. Може би предложението ми ще те устрои — каза с надежда тя. Мислеше си, че ще ѝ се налага да увещава Джини.

На Джини ѝ идеше да скочи и да я прегърне. Това беше идеалното решение на проблема, който я измъчваше от месеци. Не искаше да напуска, но вече не можеше да върши работа на терен. Можеше обаче да върши работата на Елън. Беше точно за нея, тъй като познаваше отлично нуждите и стила на работа на фондацията.

— С най-голямо удоволствие — съгласи се тя и се ухили така, сякаш беше спечелила голяма печалба от лотарията.

Елън я прегърна и добави, че напуска на първи януари. Всичко се нареждаше идеално във всяко отношение. Андрю и Блу много се зарадваха, когато им разказа за предложението на вечеря. Номадските ѝ дни бяха приключили. Две седмици по-късно потвърдиха новия ѝ пост като директор на офиса на SOS/ЧП в Ню Йорк. Това беше престижна работа с подобаваща заплата. Джини и Елън поговориха по въпроса по време на скромен обяд и бившата ѝ шефка ѝ даде много чудесни съвети.

След обяда Джини отиде да купи коледния подарък, който беше намислила за Блу. Беше пиано и бе сигурна, че това ще е най-вълнуващият подарък, по-хубав дори от ферари. През целия си живот Блу беше мечтал за собствено пиано. Представяше се отлично в училище и се готвеше за първия си рецитал през декември.

Докато се прибираше, заваля сняг, а това ѝ напомни за времето преди почти една година, когато се бе върнала от Африка в нощта преди годишнината, от която се ужасяваше, и как едно момче на име Блу промени завинаги живота ѝ, а тя промени неговия. А Андрю помогна и на двамата. Сега всичко ѝ изглеждаше като чудо.

Петнайсетият рожден ден бе най-важният през живота му. Празникът бе двоен. Беки, Алън и децата им бяха долетели от Ел Ей. И на сутринта цялото семейство и Андрю влязоха в съда с Блу, където съдията попита Блу Уилямс дали желае да бъде осиновен от Вирджиния Ан Картър, на което момчето тържествено отговори с „да“, след което съдията попита Джини дали желае да осинови Блу Уилямс и тя отговори по същия начин. Андрю о'Конър беше адвокатът. Беше почти като сватба — нещо, което Андрю и Джини също обмисляха. Но днешният ден беше денят на Блу.

Джини го целуна, когато съдията ги обяви за майка и син. Той беше обмислял дали да приеме нейната фамилия, но реши, че харесва своята, а тя нямаше нищо против. И след кратката церемония всички отидоха на обяд. По-късно вечеряха в японски ресторант, който Блу хареса страшно много. А след вечеря всички се върнаха в апартамента, където Блу свири на пиано, всички пяха, а двамата с Лизи се закачаха един друг, че са братовчеди. Той изсвири всичките й любими песни. Андрю последва Джини в кухнята и я целуна. Минута по-късно се върнаха да погледат Блу. Той никога не беше изглеждал по-щастлив. Беше завършил с много добър успех първата си година в „Ла Гуардия Артс“ и се готвеше за нов рецитал през септември. И Джини щеше да бъде на него, а не в Афганистан или Африка. Онези дни бяха отминали.

Старите истории бяха приключили. Започваха нови. Болката от старите спомени избледняваше. Създаваха се нови връзки. И от пепелта на стария живот се раждаше нов. Изразът „венец вместо пепел“ изглеждаше подходящ за всички тях. И Джини напомняше почти всеки ден на Блу, че няма невъзможни неща. Блу и Андрю й повярваха и откриха, че това е точно така.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.